

TORSTAI 8. LOKAKUUTA 2009

Puhetta johti
puhemies Jerzy BUZEK

1. Istunnon avaaminen

(Istunto avattiin klo 9.05)

2. Vastaanotetut asiakirjat: ks. pöytäkirja

3. Pittsburghin G20-huippukokous (24. ja 25. syyskuuta) (käsiteltäväksi jätetyt päätöslauselmaesitykset): ks. pöytäkirja

4. Maailmanlaajuisen rahoitus- ja talouskriisin vaikutukset kehitysmaihin ja kehitysyhteistyöhön (käsiteltäväksi jätetyt päätöslauselmaesitykset): ks. pöytäkirja

5. Tiedonvälityksen vapaus Italiassa (keskustelu)

Puhemies. – (PL) Esityslistalla on seuraavana komission julkilausuma tiedonvälityksen vapaudesta Italiassa.

Viviane Reding, *komission jäsen.* – (EN) Arvoisa puhemies, sananvapaus ja tiedonvälityksen vapaus ovat vapaan, demokraattisen ja moniarvoisen yhteiskunnan perusta. Se on vakaa käsitykseni entisenä toimittajana, ja myös Euroopan unionissa uskotaan siihen vankasti. Siksi kaikki EU:n toimielimet – parlamentti, neuvosto ja komissio – ovat sitoutuneet noudattamaan EU:n perusoikeuskirjaa, jonka 11 artiklassa todetaan seuraavaa: ”Jokaisella on oikeus sananvapauteen. Tämä oikeus sisältää mielipiteenvapauden sekä vapauden vastaanottaa ja levittää tietoja tai ajatuksia viranomaisten siihen puuttumatta ja alueellisista rajoista riippumatta. Tiedotusvälineiden vapautta ja moniarvoisuutta kunnioitetaan.”

Muistuttaisin, että EU:n perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdassa määrätään myös, missä ja milloin edellä mainittuja perusoikeuksia sovelletaan. Siteeraan edelleen: ”Tämän perusoikeuskirjan määräykset koskevat unionin toimielimiä, elimiä ja laitoksia toissijaisuusperiaatteen mukaisesti sekä jäsenvaltioita”, mutta ”ainoastaan silloin, kun viimeksi mainitut soveltavat unionin oikeutta”.

Meidän on kunnioitettava EU:n toimivaltaa, jonka rajoissa Euroopan komissio on aina puolustanut joukkoviestimien vapautta, sananvapautta, tiedonvälityksen vapautta ja lehdistönvapautta sekä EU:ssa että sen ulkosuhteissa kolmansiiin maihin. Muistutan erityisesti EU:n ”Televisio ilman rajoja” -direktiivin suuresta merkityksestä: vuodesta 1989 alkaen sillä on turvattu kansalaisille kaikissa EU:n jäsenvaltioissa vapaus vastaanottaa rajoituksetta muiden EU:n jäsenvaltioiden lähetyksiä. Direktiivillä on edistetty merkittävästi tietojen vapaata liikkuvuutta rajojen yli ja moniarvoisempaa viestintäympäristöä kaikissa jäsenvaltioissa. Tässä yhteydessä haluan kiittää Euroopan parlamenttia siitä, että se on auttanut komissiota laatimaan tästä direktiivistä ajanmukaistetun toisinnon, jossa ulotetaan rajatylittävän tiedonvälityksen vapaus koskemaan lähetystoiminnan lisäksi muita audiovisuaalisia palveluja ja erityisesti internetin välityksellä lähetettäviä palveluja.

Direktiivi on pantava täytäntöön kaikissa jäsenvaltioissa vuoden loppuun mennessä, ja se edistää merkittävästi moniarvoisuutta myös silloin, kun on kyse verkkoympäristöstä. Muistuttaisin myös kolmesta muusta erittäin tärkeästä kohdasta tässä direktiivissä.

Ensinnäkin riippumattoman tv-tuotannon edistämisestä. Direktiivissä olevan säännöksen mukaan televisiolähetystoiminnan harjoittajat varaavat vähintään 10 prosenttia lähetyssajastaan tai vähintään 10 prosenttia ohjelmistobudjetistaan eurooppalaisille, televisiolähetystoiminnan harjoittajista riippumattomien tuottajien valmistamille teoksille.

Toiseksi direktiivin ajantasaistetussa toisinnossa säädetään toimittajien ja uutistoimistojen oikeudesta käyttää kaikkialla EU:ssa lyhyitä otteita lyhyitä raportteja varten.

Kolmanneksi vielä äärimmäisen tärkeä seikka: uudessa direktiivissä on maininta riippumattomien kansallisten viestintäviranomaisten tarpeellisuudesta. Tämä maininta tehtiin komission ehdotuksesta ja saatiin hyväksyttyä vasta lopuksi Euroopan parlamentin voimakkaan tuen ansiosta. Näin ollen ajantasaistettua ”Televisio ilman rajoja” -direktiiviä voidaan lähetystoiminnan osalta pitää rajatylittävän tiedonvälityksen vapautta koskevana perussääntönä EU:ssa.

Haluan muistuttaa toisesta tärkeästä EU:n toimivaltaan kuuluvasta näkökohdasta, jossa tämä instituutio voi toimia ja on toiminut tiedotusvälineiden moniarvoisuuden hyväksi. Tarkoitin radiotaajuuspolitiikkaa. Tiedätte, että radiotaajuuksien saatavuus on lähetystoiminnan ehdoton edellytys, ja EU:n periaatteisiin kuuluu varmistaa, että kaikilla markkinatoimijoilla on syrjimätön mahdollisuus radiotaajuuksien käyttöön. Kansallisilla viranomaisilla ei siis ole oikeutta taajuuksia varaamalla pitää mediamarkkinoiden kilpailutilannetta muuttumattomana niillä jo olevien toimijoiden eduksi. Todettakoon ohimennen, että Euroopan yhteisöjen tuomioistuin on asiassa Centro Europa antamassaan tuomiossa vahvistanut tämän tärkeän periaatteen, joka pohjautuu suoraan palvelujen tarjoamisen vapauteen. Komissio piti tuomiota järkevänä, koska se edistää tervettä kilpailua ja on tärkeä perusta joukkoviestinten moniarvoisuuden vahvistamiselle. Tällä perusteella komissio on toistuvasti nostanut kanteita sellaisia jäsenvaltioita vastaan, joissa taajuuksien hallintajärjestelmä on osoittautunut tämän periaatteen vastaiseksi.

Haluan esimerkiksi palauttaa mieliin radiotaajuuksien varaamista Italiassa koskevan rikkomusmenettelyn, jonka kollegani Neelie Kroes ja minä käynnistimme vuonna 2006. Menettelyn aiheuttaman paineen vuoksi Italian viranomaiset ovat nyt muuttamassa toimintatapaansa. Tämän ansiosta markkinat vapautuvat huomattavasti ja tiedotusvälineiden moniarvoisuus lisääntyy. Taajuuspolitiikka on näin ollen selvä esimerkki alasta, jossa EU voi toimivaltansa rajoissa pyrkiä lisäämään kilpailua lähetystoiminnan harjoittajille välttämättömistä voimavaroista ja siten vahvistaa tiedotusvälineiden moniarvoisuutta.

EU:n lehdistöä koskeva toimivalta on huomattavasti vähäisempi. Lehdistö on yksi erinomainen esimerkki kansallisesta tai jopa alueellisesta toimivallasta, ja sen asemassa näkyvät usein erot eri jäsenvaltioiden kulttuuriperinnössä. EU:ssa ei siten ole annettu nimenomaan lehdistöä koskevia säädöksiä, eikä niitä voida antaa myöskään nykyisten perustamissopimusten nojalla. Tästä huolimatta EU:n toimielimissä, ja varsinkin Euroopan komissiossa, on aina tuettu lehdistön kehittämistä kaikkialla EU:ssa. Muistutan, että toimenkuvaani tiedotusvälineistä vastaavana Euroopan komission jäsenenä kuului lukuisia kokouksia eri puolilta Eurooppaa tulevien päätoimittajien kanssa. Niissä keskusteltiin joukkoviestinten vapauteen ja moniarvoisuuteen liittyvistä ajankohtaisista kysymyksistä.

Tämän perusteella annettiin kesäkuussa 2009 Euroopan eri maita edustavien toimittajien laatima eurooppalainen julistus lehdistönvapaudesta. Annoin julistukselle varauksettoman tukeni, kun lopullinen asiakirja luovutettiin minulle. Eurooppalaisten toimittajien aloitteesta annettu eurooppalainen julistus lehdistönvapaudesta vahvistaa merkittävästi EU:n perusoikeuskirjan kaltaisiin keskeisiin lainsäädäntöasiakirjoihin kirjattuja perusarvoja. Se on myös kaikille omalla vastuualueellaan toimiville päätöksentekijöille muistutus siitä, että viranomaisten on ehdottomasti osallistuttava todellisen lehdistönvapauden turvaamiseen: heidän on oltava valmiita turvaamaan sananvapaus ja tukemaan sen kehitystä. Siksi julistus on merkittävä askel kohti näiden perusarvojen ja -oikeuksien vahvistamista ja antaa toimittajille mahdollisuuden vedota niihin hallituksia tai poliittisia päättäjiä vastaan aina tuntiessaan toimintavapautensa epäoikeudenmukaisesti uhatuksi.

Parlamentin jäsenet huomaavat, että EU:n toimielimet, ja erityisesti komissio, osoittavat vankkaa poliittista sitoutumista perusoikeuksiin ja vapaaseen tiedonvälitykseen, sananvapauteen ja joukkoviestinten vapauteen. Käytämme toimivaltaamme näiden oikeuksien ja vapauksien puolustamiseen työssämme perustamissopimusten pohjalta, ja teemme niin jatkossakin.

Haluan kuitenkin käsitellä myös toista tärkeää näkökohtaa, nimittäin sitä, että perusoikeuksien soveltaminen EU:n politiikanaloihin ei anna EU:lle toimivaltaa kaikissa eri jäsenvaltioiden perusoikeuksiin liittyvissä kysymyksissä. Muistakaamme, että jäsenvaltioilla on perustuslakinsa, joista monilla on pitkät perinteet, ja että kaikissa jäsenvaltioissa on tuomioistuimia, muutoksenhakutuomioistuimia ja perustuslakituomioistuimia, jotka varmistavat, että kansalliset viranomaisten kunnioittavat ja noudattavat perusoikeuksia kaikessa toiminnassaan. Tästä saatiin esimerkki niinkin äskettäin kuin eilen Italiassa.

Tämä johtuu siitä, että meillä on työnjako, sillä EU ei ole supervaltio, vaan muodostuu 27 suvereenista jäsenvaltiosta, ja sen toimintaperiaate pysyy edelleen samana myös uuden Lissabonin sopimuksen mukaisesti.

Näin ollen vetoaisin teihin, ettette käyttäisi EU:n toimielimiä sellaisten ongelmien ratkaisemiseen, jotka pitäisi EU:n perustamissopimusten nojalla ratkaista kansallisella tasolla. Meidän ei pitäisi vaatia sellaista asemaa,

jota meillä ei ole, emmekä saa sitä myöskään Lissabonin sopimuksen nojalla. Keskittykäämme täällä soveltamaan tehokkaasti sääntöjä, periaatteita, oikeuksia ja vapauksia niillä aloilla, jotka kuuluvat EU:n toimivaltaan. Tämä voi tuottaa hyvin merkittävää edistystä, ja olen maininnut tästä useita konkreettisia esimerkkejä puheenvuorossani.

Mainitsen vielä toisen esimerkin alasta, jolla voimme toimia. Parlamentin jäsen Paul Rübig ehdotti hiljattain talousarvioon tehdyssä tarkistuksessa uutta EU:n ohjelmaa nimeltä *Erasmus for Journalists* (toimittajien Erasmus-ohjelma). Tällaisen ohjelman ansiosta toimittajat voisivat lehdistön ollessa vaikeuksissa työskennellä määrätyn ajan muissa jäsenvaltioissa yhdessä paikallisten toimittajien kanssa. Lisäksi toimittajat voisivat tutustua muissa jäsenvaltioissa vallitsevaan poliittiseen, taloudelliseen ja yhteiskunnalliseen tilanteeseen ja kirjoittaa siitä. Toimittajat voisivat verrata tilannetta eri puolilla Eurooppaa ja esitellä sitä lukijoille myös siltä osin kuin se koskee lehdistönvapautta. Siksi kehoitan Euroopan parlamenttia suhtautumaan erittäin myönteisesti näihin ehdotuksiin, joita tiedostusvälineistä vastaava Euroopan komission jäsen varmasti tukee.

Joseph Daul, PPE-ryhmän puolesta. – (FR) Arvoisa puhemies, arvoiset puheenjohtajat, hyvät kollegat, olen pyytänyt saada käyttää puheenvuoron Euroopan kansanpuolueen ryhmän (kristillisdemokraatit) puolesta tässä keskustelussa, joka koskee lehdistönvapautta Italiassa, ennen kaikkea tuomitakseni Euroopan parlamentin sopimattoman käytön kansallisten asioiden käsittelyyn. Teen sen myös tuomitakseni epäoikeudenmukaisen ja vilpillisen hyökkäyksen sellaisen EU:n jäsenvaltion hallitusta vastaan, jossa oikeusvaltion periaatteita noudatetaan yhtä tarkasti kuin muuallakin Euroopassa.

Ensimmäisessä käsittelemässäni kohdassa viittaan Italian tasavallan presidenttiin, jota siteerasin jo eilen ja joka toi julki mielipiteensä viime viikolla. Linaan häntä suoraan: "Euroopan parlamentti ei voi toimia kaikupohjana poliittisille ristiriidoille ja väittelyille, jotka ovat itsestäänselvyys jäsenvaltioissa ja niiden kansallisissa kansanedustuslaitoksissa." Siteeraan edelleen Italian tasavallan presidenttiä: "Euroopan parlamentti ei myöskään voi olla jonkinlainen muutoksenhakutuomioistuin, joka arvioi kansallisten kansanedustuslaitosten päätöksiä tai kansallisten hallitusten menettelyjä." Tarkoitukseni ei ole loukata presidentti Napolitanoa, joka on ystävä, kun sanon, ettei hän noudata samaa poliittista linjaa pääministeri Berlusconiin tai minun taikka edustamani ryhmän kanssa.

(Martin Schulzin välihuuto)

Hyvä Martin Schulz, pyydän, että kunnioitatte sananvapauttani! Mielestäni tänä aamuna pitäisi osoittaa kunnioitusta sananvapaudelle samoin kuin lehdistönvapaudelle!

(Martin Schulzin keskeytys)

Tiedämme, ketkä ovat häiriköitä. Minua se ei vaivaa, enkä ole suutuksissa. Arvoisa puhemies, pyydän vain, että annatte minun puhua. Keskustelua ei käydä tällä tavalla.

Näissä sanoissa ilmenee erittäin selvästi se kunnioitus, jota tulisi osoittaa demokraattisille toimielimille, olivatpa ne sitten kansallisia tai EU:n toimielimiä. Totuus on, että tänä aamuna käymällämme keskustelulla ei ole kerta kaikkiaan mitään tekemistä Euroopan parlamentin olemassaolon perussyyn kanssa. Mistä oikeastaan on kyse? Estetäänkö italialaisia poliitikoita järjestämästä keskustelua lehdistönvapaudesta tai jostakin muusta aiheesta omassa kansallisessa parlamentissaan? En usko. Estetäänkö Italian kansalaisia tuomasta julki paheksuntansa jotakin lakia kohtaan? Ei. Estetäänkö Italian tuomioistuimia panemasta lakia täytäntöön? Ei, kuten olemme selvästi havainneet. Onko Euroopan yhteisöjen tuomioistuin kykenemätön tuomitsemaan sellaisen Italian lain, joka on ristiriidassa EU:n perustamissopimusten kanssa? Ei. Vastaus kaikkiin näihin kysymyksiin on selkeä ei.

Näin ollen Euroopan parlamentissa järjestetty keskustelu on pelkkä mitätön puoluepoliittinen suunnitelma poliittisen vastustajan saamiseksi pois tolaltaan. Väittivät, jotkut parlamentin jäsenet mitä tahansa, Italian tasavalta toimii siten kuin sen Euroopassa pitääkin: demokraattisesti ja oikeusvaltion periaatteiden mukaisesti. Joka väittää päinvastaista, sivuuttaa tosiasiat, eikä tämä hämää ketään.

Hyvät kollegat, Euroopan parlamentin tehtävä ei ole muuttua istuntosaliksi, jossa jäsenvaltioiden poliittiset kilpakumppanit makselevat kalavelkojaan. Parlamentin istuntosali ei ole oikea paikka yrittää heikentää sellaisen hallituksen uskottavuutta, joka lisäksi on poliittisessa vastuussa omille kansalaisilleen. Siksi meillä on vaalit. Kiitos tarkkaavaisuudestanne.

David-Maria Sassoli, S&D-ryhmän puolesta. – (IT) Arvoisa puhemies, arvoisa komission jäsen, hyvät kollegat, elinolosuhteet vaikuttavat kaikkiin meistä, ja teillekin on ennen Brysseliin tuloanne varmasti sanottu seuraavaa: "muistakaa, että teillä on suuri vastuu, että meillä on suuri vastuu", nimittäin vastuu tehdä maastanne parempi.

Tiedämme, että maistamme tulee parempia, jos EU on vahvempi ja pystyy vastaamaan oikeudenmukaisesti kansalaistensa odotuksiin. Olemme ilmeisen tietoisia siitä, että tämä on mahdollista, jos teemme yhteistyötä, jos pystymme yhdistämään arvokkaimmat resurssimme, perustuslakimme, ne arvot, oikeussäännöt ja oikeudet, jotka ovat EU:n todellisia voimavaroja. Maatani vaivaavat monet kiistat, mutta haluan suoralta kädeltä rauhoittaa kaikkia, että kyse on hienosta demokraattisesta maasta, jolla on hieno perustuslaki. Eilinen oli erittäin tärkeä päivä meille italialaisille, sillä sekavassa tilanteessa perustuslakituomioistuimille esitettiin rankaisemattomuutta koskevia pyyntöjä, vahvisti yksinkertaisen ja arvokkaan periaatteen: kaikkien kansalaisten yhdenvertaisuuden lain edessä. Tiedämme kuitenkin, että jopa merkittävät maat voivat joutua pois kurssista ja sekoittaa yhteisen omaisuuden ja yksityiset edut toisiinsa. Emme kuitenkaan voi antaa jäsenvaltioiden heikentyä.

Oikeus riippumattomaan tiedonvälitykseen ilman valtion viranomaisten painostusta tai niiden asettamia ehtoja on turvattava, ja tämä on julkinen voimavara, yhteinen etu, jokaisessa maassa. EU:n on suojeltava tätä voimavaraa epäröimättä. Meidän on pyrittävä laatimaan yhteiset säännöt, asettamaan rajat, joiden puitteissa tiedonvälitystä voidaan pitää riippumattomana. EU:n on välttämätöntä toimia kiireesti ja vahvistaa direktiivissä suuntaviivat, jotka koskevat moniarvoisuutta ja kaikkien saatavilla olevan yleishyödyllisen voimavaran suojelua. Arvoisa komission jäsen Viviane Reding, muistakaa aina, että tämä on parlamentti eikä museo, jonne asiat jätetään maatumään.

Mário David (PPE). – (PT) Muutamia viikkoja sitten Portugalissa espanjalaisyhtiö Prisa, jonka tiedetään olevan sosialistipuolueen kannattaja ja televisiokanava TVI:n enemmistöosakas, määräsi peruuttamaan iltatohjelman nimeltä *Jornal Nacional de Sexta-Feira*. Hyvä David-Maria Sassoli, haluaisin kysyä teiltä, onko Euroopan parlamentin sosialistien ja demokraattien ryhmällä samanlainen aikomus selvittää, mitä muissa maissa on tekeillä, vai onko sen tarkoituksena pelkkä poliittinen juonittelu, jota olemme tänä aamuna täällä todistamassa.

David-Maria Sassoli, S&D-ryhmän puolesta. – (IT) Kiitos kysymyksestänne, sillä se antaa minulle tilaisuuden selittää kantaani. En saanut tätä tilaisuutta minulle myönnettyinä puheaikana.

(Puhemies pyysi parlamentin jäseniä antamaan puhujalle luvan jatkaa.)

Kuten sanoin, olen iloinen kysymyksestänne, sillä se antaa minulle tilaisuuden sanoa, että direktiivi, jota komissiolta pyydämme, on tarkoitettu kaikille jäsenvaltioille. Tämä ei ole Italian asia, vaan Euroopan asia. Toteaisin myös, että haluamme tarkistaa kysymystä, joka meidän on määrä jättää käsiteltäväksi Strasbourgissa. Haluamme, että siinä käsitellään keskustelua, jota Italiassa ja Euroopassa käydään moniarvoisuudesta. Suuret kiitokset kysymyksestänne.

Puhemies. – (EN) Hyvät kollegat, jos parlamentissa aiotaan käydä tällainen keskustelu, en anna lupaa ”sinisen kortin” menettelyn mukaisesti esitettyihin kysymyksiin. Näin olen päättänyt. Olen pahoillani, mutta koko asiaan on suhtauduttava paljon rauhallisemmin, muussa tapauksessa periaatteena on, ettei ”sinisen kortin” menettelyä käytetä. En halua istunnon häiriintyvän. Pyydän teitä käyttäytymään kunnolla.

Guy Verhofstadt, ALDE-ryhmän puolesta. – (FR) Arvoisa puhemies, Italian tasavallan presidentti Giorgio Napolitano totesi aivan oikein, ettei Euroopan parlamentti ole oikea paikka ratkaista jäsenvaltioiden poliittisten puolueiden välisiä kiistoja tai vastustaa kansallisten kansanedustuslaitosten tekemiä päätöksiä. Italian ongelma – ja mielestäni tasavallan presidentti Napolitano on täysin oikeassa – on mieluummin ratkaistava Italiassa.

Hyvä Joseph Daul, ongelma on kuitenkin juuri se, ettei kukaan voi kieltää Euroopan ja Italian ongelmien olemassaoloa. En voi hyväksyä puheenvuorossanne sitä, että kiellätte ongelman olemassaolon.

(Suosionosoituksia)

Presidentti Napolitano on oikeassa. Mielestäni teette oikein myös korostaessanne, mitä presidentti Napolitano sanoi, mutta ei ole hyvä ajatus sanoa täällä Euroopan parlamentissa, ettei ongelmaa ole. Miksi sanon tämän? Siksi, että Freedom House on hiljattain julkaissut tutkimuksen, jossa maailman maat jaotellaan lehdistönvapauden mukaan kolmeen ryhmään: vapaisiin, osittain vapaisiin ja ei-vapaisiin. Olisi kiinnitettävä huomiota siihen mielestäni valtavaan ongelmaan, että kolme maata – ei vain yksi, ei pelkästään Italia, vaan myös Romania ja Bulgaria – on luokiteltu ”osittain vapaisiksi”. Olemme sitäkin huolestuneempia, todella huolestuneita, siitä, että yksi Euroopan unionin perustajavaltioista on kyseisten maiden joukossa.

Koska perustimme Euroopan unionin puolustaaksemme tinkimättä yhteisiä arvojamme, joita ovat demokratia, rauha ja vapaus, meillä on velvollisuus toimia. Miten? Mielestäni meidän on pyydettävä komissiota – ja toistan, että tämä pyyntö on jo esitetty – tekemään perustamissopimusten pohjalta ehdotus direktiiviksi

tiedotusvälineiden moniarvoisuuden turvaamisesta. Näin on meneteltävä, ja toimivalta tähän voidaan perustamissopimusten nojalla antaa Euroopan parlamentille. Direktiivillä olisi taattava, että joukkoviestinten vapautta koskevia perustuslaillisia säännöksiä noudatetaan kaikilta osin ja yhdenmukaisesti kaikissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa, ja etenkin kaikissa kyseessä olevissa maissa.

Arvoisa puhemies, puheenvuoroni lopuksi minun on vielä todettava, että olin hyvin pettynyt komission edustajan puheeseen. Jäsenvaltiot voivat tehdä mitä huvittaa niin kauan kuin ne noudattavat kansallista perustuslakiaan. Tämän me kuulimme komission edustajalta. Olen täysin eri mieltä. Esitän vastalauseeni. On olemassa arvoja ja vapauksia, joita täytyy puolustaa Euroopan parlamentissa ja jotka ovat kansallisen edun ja jäsenvaltioiden perustuslakien yläpuolella.

(Suosionosoituksia)

Nämä ovat arvoja ja periaatteita, jotka tekevät Euroopan unionista sen, mitä se todella on. Siksi vetoan komissioon, että se tarkistaisi kantaansa ja tekisi mahdollisimman nopeasti ehdotuksen direktiiviksi joukkoviestimien keskittymistä koskevasta kysymyksestä, ja tekisi sen kaikkia Euroopan unionin jäsenvaltioita varten.

Cristiana Muscardini (PPE). – *(IT)* Arvoisa puhemies, David-Maria Sassolin lausuntojen perusteella on mielestäni hyödytöntä keskustella tekstistä, jota sen esittäjät itse ovat ilmoittaneet aikovansa muuttaa – hänhän totesi täällä parlamentissa, että tekstiä, josta meidän on määrä äänestää Strasbourgissa, aiotaan muuttaa.

Puhemies. – *(PL)* Hyvä Cristiana Muscardini, tämä ei oikeastaan ollut menettelyä koskeva pyyntö, joten pyydän, että noudatamme työjärjestystä.

Hyvät parlamentin jäsenet, en aio antaa puheenvuoroa jokaiselle, joka nostaa sinisen kortin. Minulla on oikeus menetellä näin, ja meidän on siirryttävä keskustelussa eteenpäin.

(EN) Keskustelua on nopeutettava. Jokainen voi käyttää puheenvuoron catch-the-eye-menettelyn mukaisesti keskustelun päätteeksi, joten pyydän teitä muistamaan tämän.

Judith Sargentini, Verts/ALE-ryhmän puolesta. – *(EN)* Arvoisa puhemies, ihmiset saattavat luulla, että aion puhua italiaksi, ja he saattavat haluta tehdä tästä Italiaa koskevan keskustelun, mutta minä olen hollantilainen. Olen hollantilainen Euroopan parlamentin jäsen ja ajatus siitä, että puhumme täällä aivan kuin kyse olisi Italian sisäisestä keskustelusta, on minusta hyvin turhauttava.

Asian ydin ei ole se, miten asiat sujuvat Italiassa – toimittajien painostaminen ja toimittajien itsensensuuri alkavat pitää paikkansa Italiassa. Asian ydin on se, että se on häpeäksi Euroopalle. Miten aiomme kertoa uusille jäsenvaltioille, jäsenyyttä hakeville valtioille, että niillä on oltava moniarvoiset joukkoviestimet, että heidän maassaan kaikkien on saatava äänensä kuuluviin, että keskustelua tulisi käydä kaikkien aatteiden ja poliittisten puolueiden kesken, jos emme halua kertoa Italialle, että heidän on ryhdistäydyttävä, että on väärin painostaa toimittajia muuttamaan asennettaan, että on väärin keskittää sekä kaupallisen että julkisen televisiotoiminnan hallinta yksin käsiin?

Guy Verhofstadt on kysynyt tätä, ja aion kysyä sitä itsekkin. Arvoisa komission jäsen Viviane Reding, totesitte, että EU tekee parhaansa ja että perusoikeudet ovat keskeisiä, mutta tämä ei päde niihin valtioihin, jotka jo ovat EU:n jäseniä. Se ei voi olla totta. Tämä on yksi Kööpenhaminan kriteereistä. Kaikkien on pidettävä kiinni Kööpenhaminan kriteereistä.

(Suosionosoituksia)

Varmistaakseni, ettei tämä keskustelu koske vain Italiaa, pyydän antamaan myös joukkoviestinten keskittymistä koskevan direktiivin. Euroopan parlamentti on pyytänyt tätä kahdesti. Milloin komissio aikoo täyttää tämän pyynnön? PPE-ryhmä yritti jopa saada parhaillaan käydyn kiivaan keskustelun pois esityslistalta sillä perusteella, ettei se koskisi Eurooppaa. Kiivas keskustelu osoittaa, että jotain on tekeillä. Ihmiset huutavat ja näyttävät tunteensa, mikä on hyvä asia, sillä sananvapaus ja moniarvoinen lehdistö ovat demokratiassamme avainasemassa.

Italiassa 80 prosenttia ihmisistä saa päivittäin tietonsa television välityksellä. Jos kaikki eivät saa lähetyksissä ääntään kuuluviin, ihmisillä ei ole mahdollisuutta tehdä itsenäisiä päätöksiä. Se on olennaista demokratian kannalta.

(Suosionosoituksia)

Olemme kaikki sivistyneitä ihmisiä. Meidän kaikkien on opittava pärjäämään useiden totuuksien kanssa ja muodostamaan siitä oma totuutemme, ja italialaisilla on oikeus siihen. Bulgarialaisilla ja alankomaalaisilla on oikeus siihen, ja minä puolustan tätä oikeutta. Vaikka olen hollantilainen enkä suinkaan italialainen, kannan huolta kansalaisista kaikkialla Euroopassa.

Meidän pitäisi hävetä sitä, että yritämme saada tämän keskustelun pois esityslistalta ja todeta, ettei asia kuulu meille. Asioiden kulku Italiassa tekee maan demokratiasta erittäin haavoittuvan. Meidän on aloitettava jostakin. Arvoisa komission jäsen Viviane Reding, pyydän että se on joukkoviestinten keskittyminen.

(Suosionosoituksia)

Ryszard Czarnecki, ECR-ryhmän puolesta. – (PL) Arvoisa puhemies, arvoisa komission jäsen, Italia ei ole ainoa mahtava ja suurenmoinen maa. Euroopan parlamentissa istuu 27 suurenmoisen maan edustajia – saanen jatkaa siitä, mitä David-Maria Sassoli totesi.

Mielestäni on jokseenkin paradoksaalista, että minä, kommunismia vastustava oppositioaktivisti, joka en koskaan kuvitellut voivani olla samaa mieltä kenenkään kyseistä aatetta kannattavan kanssa, joutuisin olemaan samaa mieltä kuin Italian presidentti, joka varoittaa siirtäjästä sisäisiä kiistoja Euroopan parlamentin käsiteltäväksi. Puhun kaksinaismoraalista. On tiettyjä asioita, jotka herättävät joidenkin Euroopan parlamentin poliittisten ryhmien kiinnostuksen. Nämä ryhmät tuovat kyseisistä asioista käytävän keskustelun väkisin Euroopan parlamenttiin, kun taas toiset asiat lakaistaan maton alle.

Muissa maissa on kenties ollut samankaltaisia tilanteita. Virassa oleva ministeri yritti hiljattain kaikin käytettävissä olevin keinoin pitää Puolan valtion televisioyhtiön johtajan virassaan. Lopulta hän epäonnistui, mutta tuolloin en kuullut yhdenkään poliittisen ryhmän vaatineen asiasta keskustelua. Samankaltaisia tilanteita on ollut muissa maissa.

Jos emme siis halua kenenkään syyttävän meitä kaksinaismoraalista, meidän olisi kohdeltava kaikkia samalla tavoin. Jos ongelmia ilmenee, niistä on aina puhuttava ajallaan. Ellemme tee niin, se tarkoittaa, että ongelmiin liittyy jonkinlainen poliittinen tausta, jonkinlaista poliittista taktikointia.

Guy Verhofstadt on ilmoittanut parlamentille ylhäältä käsin määrättävistä ehdotuksista, ikään kuin kyse olisi tiettyjä jäsenvaltioita koskevista virallisista, oikeudellisista ja lainsäädännöllisistä ratkaisuista. Mielestäni näin pyritään vain edistämään kauaskantoista ja liiallista Euroopan yhdentymistä ikään kuin salaviihkä ja kansalaisista piittaamatta. Se olisi oikeastaan vastoin hallitusvaaleissa ilmaistua yleistä mielipidettä.

Euroopan unioni on edelleen kansakuntiin, kansallisvaltioihin perustuva yhteisö. Välttääkäämme kuitenkin sellaista oikotietä, jossa me ikään kuin kansallisvaltioista piittaamatta annamme niitä koskevaa lainsäädäntöä.

Arvoisa puhemies, totean lopuksi, että mielestäni kyseessä on Italian sisäinen asia. Asia saattaa myös olla vaikea, mutta italialaisten pitäisi ratkaista se itse. Euroopan parlamentti ei ole oikea paikka näiden ongelmien ratkaisemiseksi.

Patrick Le Hyaric, GUE/NGL-ryhmän puolesta. – (FR) Arvoisa puhemies, arvoisa komission jäsen, hyvät kollegat, lehdistön ja tiedonvälityksen vapaus on luovuttamaton perusoikeus, koska se on osa inhimillistä kehitystä. Kuten te, arvoisa komission jäsen Viviane Reding, totesitte, se on lisäksi tunnustettu Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklassa, joka koskee moniarvoisuutta, ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 51 artiklassa, joka koskee sananvapautta.

Sekä EU:n oikeuden että Euroopan neuvoston parlamentaarisen yleiskokouksen ja Etyj:n joukkoviestimien vapaudesta antamien suositusten perusteella Euroopan parlamentti katsoo, että Italian pääministeri, sen valtion päämies, joka kaikesta huolimatta oli yksi Euroopan yhteisön perustajista, loukkaa lehdistön vapauden ja moniarvoisuuden periaatteita monin tavoin. Hän on tehnyt tiedon ja kulttuurin kaltaisista yhteisistä julkisista voimavaroista todellisia voitontavoittelun välikappaleita luomalla useista televisio- ja radiokanavista, kustantamoista, mainostoimistoista, vakuutusyhtiöistä ja pankeista muodostuvan mediaimperiumin.

Lisäksi Italian pääministeri voi vaikuttaa siihen, keitä julkisiin tiedotusvälineisiin palkataan. Tämä varsinainen tiedonvälitysmoнополи ja sen rahoitus antavat hänelle mahdollisuuden valvoa, säädellä ja ohjata paitsi suurinta osaa audiovisuaalisista joukkoviestimistä ja julkaisuista myös niiden sisältöä vain omaa etuaan ajatellen. Tällainen ajatusten kontrollointiin tarkoitettu järjestelmä on ristiriidassa perusluonteisen demokraattisen keskustelun kanssa, joka on ainoa keino varmistaa lehdistön ja joukkoviestinten todellinen moniarvoisuus. Lisättäköön vielä, että koska samalla miehellä ja hänen perheellään on sekä poliittinen että tiedotusvälineisiin

perustuva vaikutusvalta, seurauksena on ilmeinen eturistiriita, joka ei sovi yhteen merkittävän demokratian kanssa, sellaisen demokratian, joka kansalaistensa ansiosta on nykyaikainen ja virkeä.

Lisäksi Silvio Berlusconi haluaa rajoittaa oikeudellisten, tietojen julkaisemista, nostaa kanteita häntä arvostelleita toimittajia vastaan ja uhkailee heitä ja haastaa oikeuteen italialaisia sanomalehtiä kuten *La Repubblica*, *L'Unità* ja jopa italialaispiispojen julkaisema päivälehti *Avvenire*. Uhkausten kohteena ovat myös eurooppalaiset sanomalehdet ja ranskalainen aikakauslehti *Le Nouvel Observateur*. Lisäksi riippumattoman lehdistön taloudellista toimintakykyä heikennetään kahdella tavalla: elokuun 6. päivänä 2008 annetulla "Tremonti"-asetuksella, jolla vähennetään riippumattomien sanomalehtien julkista tukea, ja ilmoitusmäärärahojen leikkauksilla. Berlusconiin ajatuspoliisin kohteena ovat nyt myös perustuslakituomioistuimien, tuomarilaitosten, riippumattomien toimittajien liitto ja jopa parlamentti, jonka mainetta Silvio Berlusconi on vetämässä lokaan.

Jos me Euroopan parlamentin eri ryhmien edustajat olemme tässä tilanteessa valmiit ryhtymään toimiin puolustaaksemme sitä, mitä me kutsumme Euroopan unionin demokraattiseksi arvoiksi, meidän on annettava vakava varoitus ja, arvoisa komission jäsen, teidän sanojanne mukaillen, valvottava EU:n oikeuden noudattamista ja todettava yhdessä tuhansien italialaisen älymystön edustajien ja luovan työn tekijöiden sekä toimittajien kanssa, että tiedonvälityksen ja tiedon vastaanottamisen vapautta on kunnioitettava ehdoilla niin Italiassa kuin koko Euroopan unionissakin.

Siksi ehdotan Euroopan parlamentille joukkoviestinten ja lehdistön moniarvoisuutta koskevan eurooppalaisen seurantakeskuksen perustamista. Seurantakeskus valvoisi poliittisten päättäjien ja joukkoviestimien välisen vallanjaon periaatteen noudattamista kaikkialla EU:ssa, joukkoviestinten keskittymistä koskevan enimmäiskynnyksen toteutumista sekä toimittajien tiedotusoikeuksien ja riippumattomien sanomalehtien julkaisu-oikeuksien kunnioittamista.

Se loisi Euroopan parlamentille yhteydet kansallisiin kansanedustuslaitoksiin, toimittajiin ja tuottajiin, toimittajajärjestöihin, lukijoihin ja televisionkatsojiin. Seurantakeskus voisi laatia ehdotuksen direktiiviksi keskittymistä vastaan ja moniarvoisuuden puolesta. Arvoisa puhemies, tämä olisi yksi tapa pitää demokratiaa hengissä meidän Euroopassamme.

Francesco Enrico Speroni, EFD-ryhmän puolesta. – (IT) Arvoisa puhemies, Euroopan unioni on vapauden ja demokratian alue. Italia ei ole poikkeus edes tiedonvälityksen osalta. Jos halutaan muitakin todisteita kuin lehtikioskeissa myynnissä olevat lukemattomat julkaisut tai saatavilla olevat lukuisat erilaiset televisiokanavat, paikalliskanavat mukaan luettuina, tarvitsee vain analysoida Paviaan valvontayksikön kaltaisten riippumattomien elinten laatimia selvityksiä. Kyseinen elin vahvisti, että oppositio saa julkisen television uutislähetyksissä 60 prosenttia lähetysajasta ja Mediaset-verkostossa 49 prosenttia lähetysajasta. Pitäisi myös ottaa huomioon, että Strasbourgissa toimiva ihmisoikeustuomioistuin on langettanut 455 tuomiota, jotka koskevat vapaata tiedonvälitystä, ja vain seitsemän niistä koskee Italiaa, kun vastaavat luvut ovat Ranskalla 29 ja Yhdistyneellä kuningaskunnalla 28.

Italian pääministeri on kansalaiselle kuuluvien perusoikeuksien nojalla ryhtynyt oikeustoimiin joitakin joukkoviestimiä vastaan, minkä on väitetty vaikuttaneen mediamarkkinoihin. Tässä yhteydessä on erittäin tärkeää myöntää, että Italian oikeuslaitoksen tuomioissa aina ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomioista lopullisiin ja ehdottomiin tuomioihin ei tehdä myönnytyksiä hallituksen päämiehelle. Asia vaikuttaa toisinaan olevan pikemminkin päinvastoin.

Sananvapaus on Italiassa turvattu. Sillä, joka muuta väittää, olisi puhtaasti poliittista näkökulmaa edustavien yhteisten päätöslauselmaesitysten antamisen sijasta oltava rohkeutta käynnistää perustamissopimuksen 7 artiklassa tarkoitettu menettely, joka edellyttää asiakirjatodisteiden hankkimista täysin oletetusta tilanteesta.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Arvoisa puhemies, tarvitaan demokratian vallankumousta. Arvoisa puhemies, istuisitteko nyt täällä, jos Italiassa 1970- ja 1980-luvuilla vallinneet olot olisivat tasoittaneet tietä berlusconisaatiolle Länsi-Euroopassa? Samanaikaisesti on kuitenkin havaittavissa, ettei Italia ole ainoa ongelmatapaus, vaan berlusconisaatio on saamassa jalansijaa Euroopassa, mikä on hyvin, hyvin vaarallista.

EU:n perusoikeuskirjan laatimisesta vastaavan valmistelukunnan jäsenenä minulla oli tilaisuus seurata, miten kovaa kädenväntöä joukkoviestimien keskittymistä koskevasta keskeisestä kysymyksestä käytiin. Tiettyjen ryhmien vastustuksen takia emme valitettavasti onnistuneet tuolloin saavuttamaan edistystä. Lähes 10 vuotta myöhemmin joudumme maksamaan tästä. Tämä on erittäin vaarallista kehitystä. Tarkastelen seuraavassa vain yhtä maata, jossa työskentelin vuosien ajan: mitä tapahtui demokratian hyökkäysaseelle, kuten aikakauslehti *Spiegel* sitä kerran kutsui, talouden uuden keskittymisen päästyä todella vallalle? Miksi emme

myöskään tässä tilanteessa, jossa Eurooppaan kohdistuu suuria vaatimuksia lehdistön- ja sananvapauden keskeisen tärkeällä alalla, ole saavuttaneet erittäin monien eurooppalaisten toivomaa edistystä – edistystä, jonka takia jotkut heistä aloittivat vallankumouksia? Missä tämä direktiivi viipyy? Arvoisa komission jäsen Viviane Reding, mitä te pelkääte? Mitkä voimat täällä vaikuttavat? Kutsutaanko niitä kenties Murdochiksi, vai joksikin muuksi?

Käsittelen seuraavaksi julkisia televisiopalveluja – Itävallassa 62 prosenttia väestöstä saa tietonsa niiden välityksellä. Kuka siis valvoo niitä? Lähes yksinomaan hallitsevat poliittiset puolueet. Tarkastellessani Saksan hallintokoneistoa voin havaita, että sielläkin johdossa ovat väärät ihmiset. Lehdistönvapautta tarvitaan – eikä vain Italiassa.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Arvoisa puhemies, televisiokuvat tästä tyhjistä istuntosalista ovat paras tuomio tälle hetken mielijohteesta käytävälle vilpilliselle keskustelulle. Itse asiassa parlamentissa käytiin vuonna 2004 keskustelu tiedonvälityksen vapaudesta Italiassa. Hyväksyimme päätöslauselman, jonka kannattajat ilmoittivat olevansa huolissaan maani tilanteesta. Tuolloin maassa oli keskustaoikeistolainen hallitus, jonka pääministerinä oli Silvio Berlusconi. Vasemmiston voitettua vuonna 2006 ongelma katosi kuin ihmeen kautta. Enää Euroopan parlamentissa ei käyty kiivaita keskusteluja, ei annettu kansainvälisiä varoituksia eikä kerätty salonkisosialisteille niin rakkaita allekirjoituksia.

Silvio Berlusconin voitettua jälleen kerran vaalit ideoiden vapaa liikkuvuus on kuitenkin yllättäen taas vaarantunut. Lyhyesti sanoen lehdistö on vaarassa silloin, kun keskustaoikeisto on vallassa, mutta ongelmat katoavat keskustavasemmiston päästyä valtaan. On kuitenkin valitettavaa, että Italiassa vasemmiston edustajien, kuten Massimo D'Alema ja Romano Prodi, toimittajia vastaan nostamien siviilikanteiden ja rikosoikeudellisten kanteiden määrä on kaikkien aikojen korkein. Tällaiset rahoittajat nostavat jopa 68 prosenttia näistä kanteista.

Mietinkin, onko oikeastaan mahdollista, että yksi ainoa Silvio Berlusconin esittämä oikeudellinen vaatimus on voinut vaarantaa lehdistönvapauden. Minua paremmin tämä selitetään ehkä Daniel Cohn-Bendit'n haastattelussa, josta seuraavassa suora lainaus: "On järjetöntä verrata Silvio Berlusconia diktaattoriin: toisinajattelijoita ei vangita, hänellä on enemmistön tuki ja keskustavasemmisto on yksinkertaisesti jäänyt häviölle". Yksinkertaisesti kärsinyt tappion.

On hyvin nöyryyttävää, että rakas Italia on joutunut muutaman ammattimaisen vääristelijän valheellisen ja naurettavan keskustelun kohteeksi. Lisäksi tämä nöyryytys käy kalliiksi, sillä jälleen kerran he menettävät italialaisten kannatuksen, kun nämä äänestävät vielä nykyistään suuremmin joukoin Silvio Berlusconia ennen kaikkea sen takia, että hän on sitoutunut taistelemaan Italian hyvinvoinnin puolesta. Sitä vastoin te, hyvät kollegat, näytätte vakaasti ja määrätietoisesti päättäneen tuhota maamme julkisuuskuvan. Silti aiheutatte kenties suuremman vahingon Euroopalle kuin Italialle. Se, mitä te tarjoatte kansalaisille, on irvikuva Euroopasta, jossa petätte itseänne kuvittelemalla jakavanne kansalta saatuja valtuutuksia. Tarkoituksenne ei ole ihmisten oikeuksien puolustaminen vaan todellisuuden kääntäminen pälaelleen stalinistien tapaan, joka – ristiriitaista kyllä – on nykyään luonteenomaista itseään liberaaliksi kutsuvan ryhmän edustajille.

Hyvät Antonio Di Pietron puolueeseen kuuluvat kollegat, kiistäkää siis olevanne kommunisteja, jos voitte. Ette pääse irti menneisyydestänne, ja se on niiden menneisyyttä, jotka eivät koskaan ole lakanneet käyttämästä valheita hyväkseen leimatakseen poliittiset vastustajansa vaarallisiksi. Todellisen uhkan demokratialle muodostavat kuitenkin ne, jotka yrittävät riistää meiltä tulevaisuutemme kieltäytymällä hyväksymästä vapaiden vaalien tuloksia ja manaamalla esiin haamuja.

Emme aio luopua tulevaisuudesta, ja näin ollen aiomme taistella Euroopan parlamentin nykyisen vaalikauden ajan estääksemme sen, ettei Euroopan yhdentymistä, johon palavasti uskomme, vääristellä sekoittamalla sananvapautta ja vääriä tulkintoja sekä oikeudenmukaisuutta ja valtuuksien väärinkäyttöä toisiinsa. Teille, muka-liberaalit, totean seuraavaa: ette horjuta päätöstämme edistää yhteistä etua...

(Puhemies keskeytti puhujan.)

Martin Schulz (S&D). – (DE) Arvoisa puhemies, haluan kysyä Mario Mauroilta jotakin. Valmistellessani tätä keskustelua puhuin hänen kanssaan useita kertoja. Hän kävi eilen työhuoneessani, ja meillä on erittäin hyvin toimiva yhteistyösuhde.

Siksi tunnen pystyväni kysymään seuraavat kysymykset ilman tunnekuohuja. Voitteko ajatella, että syy Italiassa käytävään monitahoiseen keskusteluun on se, että Italia on minun tietääkseni ainoa demokraattinen

valtio, jossa suurin media-alan toimija on myös hallituksen päämies? Voisiko olla mahdollista, että juuri näiden etunäkökohtien yhdistelmä on syynä tähän keskusteluun?

(Suosionosoituksia)

Mario Mauro (PPE). – *(IT)* Arvoisa puhemies, olen hyvin kiitollinen Martin Schulzille. Korostaisin, että yksi sellainen keskustelu, jota emme todellakaan karttele ja johon mielellämme osallistumme voidaksemme keskustella myös esimerkiksi Robert Murdochin asemasta, on nimenomaan keskustelu joukkoviestintien keskittymisestä Euroopassa. Ja ennen kaikkea haluamme tietenkin varmistaa, ettei tämän keskustelun varjolla hyökätä tarkoituksellisesti yhtä maata vastaan.

Minun on tietenkin korostettava, että olen mielelläni vastannut Martin Schulzille, sillä pidän häntä Silvio Berlusconiä tärkeimpänä poliittisena luomuksena.

Claude Moraes (S&D). – *(EN)* Arvoisa puhemies, kuten Martin Schulz juuri toi esiin Euroopan parlamentin sosialistien ja demokraattien ryhmän näkökulmasta, tämä keskustelu ei koske ainoastaan Italiaa. Minäkään en ole italialainen. Ryhmämme mielestä joukkoviestintien moniarvoisuus ei ole vain Italian asia. Tämä koskee kaikkia jäsenvaltioita, ja kaikkien Euroopan unionin jäsenvaltioiden pitäisi turvata joukkoviestintien moniarvoisuutta koskevat periaatteet.

Euroopan parlamentti on jo pitkään pyytänyt komissiota toteuttamaan toimia joukkoviestintien moniarvoisuuden turvaamiseksi. Komissio on sitoutunut toteuttamaan moniarvoisuuden indikaattoreiden määrittämiseen tarkoitettua kolmivaiheista menettelyä, johon sisältyvät myös valmisteluasiakirja, riippumaton tutkimus ja tiedonanto.

Komission jäsen Viviane Reding ei ole maininnut, että kaksi näistä vaiheista on jo toteutettu. Ryhmämme odottaa malttamattomana kolmatta vaihetta, moniarvoisuutta koskevaa tiedonantoa, ja lainsäädäntötoimenpiteitä, joilla pystytään turvaamaan tämä periaate kaikkialla EU:ssa – kautta koko EU:n eikä vain Italiassa. Näkökulmamme perustuu nimenomaan siihen, että Euroopan unioni ei ole ollut vain talous- ja rahaliitto tai jäsenvaltioiden löyhä yhteenliittymä, vaan myös yhteisten arvojen muodostama kokonaisuus. Tämän näkökulman korostaminen tässä keskustelussa on uskomattoman tärkeää.

Yksi näistä oikeuksista on keskeisessä asemassa: tiedonvälityksen vapaus, joka EU:n perusoikeuskirjassa määritellään vapaudeksi vastaanottaa ja levittää tietoja viranomaisten siihen puuttumatta. Italialle ja oman kantansa ilmaiseelle ryhmäni edustajalle David-Maria Sassolille tämä on todellinen huolenaihe. Yleisempi huoli Euroopan unionista on kuitenkin haaste ryhmällemme: kaikille sen jäsenille, myös italialaisjäsenille. Tämä on ennenkuulumaton tilanne Italiassa, mutta se saattaisi olla vaarallinen tilanne koko Euroopan unionille, ja se on ryhmämme näkökanta.

Sonia Alfano (ALDE). – *(IT)* Arvoisa puhemies, hyvät kollegat, haluaisin aluksi kohdistaa sanani komission jäsenelle, joka väitti, ettei määrättyjen asioiden ratkaiseminen kuulu Euroopan parlamentille. Korostaisin kuitenkin, että parlamentin tehtävä on huolehtia perustamissopimuksen ja jäsenvaltioiden perustuslakien kunnioittamisesta. Joitakin kuukausia sitten Italian oikeusministeri ilmoitti määränneensä joitakin YouTubeen ja internetin osia välittömästi suljettaviksi. Korostaisin, että tällaista tapahtuu vain Kiinassa. Italian perustuslain 21 pykälässä määrätään, ettei lehdistöltä saa vaatia lupia eikä sitä saa sensuroida.

Kuten muut jäsenet ovat jo todenneet, Italia on ainoa maa, jossa hallituksen päämiehellä on monopoliasema julkisilla ja nyt myös yksityisillä televisiokanavilla ja jossa ollaan valitettavasti hyväksymässä laki, joka itse asiassa estää toimittajia julkaisemasta edes oikeuden päätöksiä. Tämä johtuu siitä, että jos ne julkaistaisiin, italialaiset saisivat todennäköisesti tietää Silvio Berlusconiä osallisuudesta vuoden 1992 verilöylyihin, mafian verilöylyihin, joissa Giovanni Falcone ja Paolo Borsellino kuolivat.

(Puhemies vaati järjestystä.)

Arvoisa puhemies, pyytäisin teitä huolehtimaan järjestyksen säilymisestä parlamentissa, sillä tämä ei ole mikään markkinapaikka.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – *(EN)* Arvoisa puhemies, minun mielestäni lehdistön vapautta tietyssä valtiossa voidaan arvioida asianmukaisesti vain ottamalla huomioon kysymyksen kaikki näkökohdat. Arviointiin pitäisi kuulua se, että analysoidaan perusteellisesti markkinat, myös mainosmarkkinat, ja väestön tavat, kuten keskimääräinen TV:n katselu-aika, sanomalehtien levikki, lukutaidon taso ja niin edelleen. Havaitisimme kyseisissä tekijöissä varmasti melkoisia eroja Italian ja monien muiden jäsenvaltioiden välillä. Niin kauan

kuin merkittävistä eroista, esimerkiksi tiedotusvälineiden omistuksen keskittymisestä ja puoluepoliittisesta vallasta tiedotusvälineissä, ei keskustella avoimesti, Italian tapa vakuuttaa salakavalasti monet ihmiset.

Vertaisin sitä virukseen, joka ei ole tarpeeksi vaarallinen tappamaan kantajaa mutta heikentää häntä ja tartuttaa mahdollisesti muut. Läsä olevien Euroopan parlamentin jäsenten pitäisi tietää, että Virossa yksi keskustavasemmistolainen puolue on seurannut häikäilemättömästi Italian nykyistä mallia keskittämällä kaikki julkiset ja yksityiset resurssit puolueen hallintaan ja levittämällä yksipuolisia viestejä kaikkialla pääkaupungissa Tallinnassa. En panisi pahakseni eurooppalaista keskustelua asiasta myöskin täällä.

Siksi minä uskon, toisin kuin PPE-ryhmä, että on aika keskustella lehdistönvapaudesta ja antaa päätöslauselma. Päätöslauselmaa ei pitäisi nähdä yhden tai toisen jäsenvaltion poliittisten puolueiden välienselvittelynä, vaan se pitäisi nähdä mahdollisuutena edistää arvoja, joille unionimme perustuu.

Potito Salatto (PPE). – (IT) Arvoisa puhemies, olen pitänyt korttiani ylhäällä nyt kolme kertaa, ettekä te ole antanut minulle puheenvuoroa, sen sijaan olette antanut puheenvuoron Martin Schulzille.

Osoitan siksi kysymykseni puhujalle ja kaikille niille, jotka ovat käyttäneet puheenvuoron poliittisesta ryhmästä riippumatta: ovatko he kysyneet sitä, ovatko keskustavasemmistolaiset hallitukset koskaan antaneet lakia, joka voisi estää tiedotusvälineiden keskittymisen pääministeri Berlusconiä?

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (EN) Tuo oli kiinnostava kysymys. Siihen vaaditaan historiantutkimusta: ovatko keskustavasemmistolaiset hallitukset koskaan tehneet mitään asialle? Puheessani muistutin teitä siitä, että keskustavasemmistolainen puolue on tekemässä samaa mitä Berlusconi tekee Italiassa, joten keskustelua käydään EU:sta, sananvapaudesta ja sananvapauden uhista kummalta tahansa puolelta – vasemmalta tai oikealta. Tämä on minun mielipiteeni.

Puhemies. – (EN) Minun on kerrottava Potito Salattolle, etten valitettavasti voi antaa puheenvuoroa kaikille, jotka haluavat esittää sinisen kortin kysymyksen. Se viivästyttäisi keskustelua. Olen pahoillani.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Arvoisa puhemies, hyvät parlamentin jäsenet, tänä aamuna olen kuullut Italian pääministeristä esitettävän kaikkea mahdollista lukuun ottamatta sitä, että yrittäjyyttä koskevien toimenpiteidensä ansiosta hän on tarjonnut työtä kymmenille tuhansille ihmisille. Suokaa anteeksi, jos se vaikuttaa mitättömältä seikalta näinä aikoina.

Ne, jotka väittävät, ettei Italiassa ole tiedonvälityksen vapautta tai moniarvoisuutta, valehtelevat ja tietävät sen. Pyydän teitä, hyvät parlamentin jäsenet – enkä vain italialaisia vaan muitakin – tutkimaan julkaistuja artikkeleita miltä tahansa vuoden 2009 kuukaudesta kolmessa suuressa kansallisessa sanomalehdessä, jotka ovat: *Il Corriere*, *La Stampa* ja *La Repubblica*. Voitte sitten havaita, että kuukaudesta riippuen 60–70 prosenttia artikkeleista on enemmistöhallituksen ja hallituksen ministerien vastaisia.

Niiden artikkeleiden prosenttiosuus, joissa arvosteltiin hallitusta ja tässä tapauksessa ministeri Maronia turvallisuuspaketin julkaisua seuranneena kuukautena, nousi 80 prosenttiin. Television osalta pyydän teitä katsomaan Giovanni Florisin, Michele Santoron ja Fabio Fazion ohjelmia: vasta sitten voitte äänestää tästä päätöslauselmasta.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Arvoisa puhemies, onneksi en ole ainoa, joka kyseenalaistaa tämän melko järjestömän aloitteen, jonka ilmeisenä tarkoituksena on leimata Italia valtioksi, jossa tiedonvälityksen vapaus on periaatteessa uhattuna. Sosialisteille on nähtävästi melkoinen ongelma, että on olemassa edes yksi EU:n jäsenvaltio, jossa poliittisesti korrekti vasemmisto ei vielä hallitse kaikkia sanomalehtiä ja tiedotusvälineitä. Berlusconiä Italia – ja valitsen sanani huolellisesti, koska en ole tekemisissä kyseisen henkilön kanssa – on malli vapaudelle, sananvapaudelle ja lehdistön monimuotoisuudelle, verrattuna moniin muihin Euroopan valtioihin.

Yksi kollega, Guy Verhofstadt, joka juuri käynnisti armottoman hyökkäyksen Berlusconiä vastaan tässä parlamentissa, on kotimaassaan – joka on myös minun kotimaani – kuuluisa tai pikemminkin surullisenkuuluisa uhkailusta ja henkilökohtaisesta asioihin puuttumisesta silloin, kun toimittajat arvostelevat hänen hallitustaan; ja näin tapahtui vain vähän aikaa sitten. Hän on todennäköisesti viimeinen henkilö, jonka pitäisi puhua tästä aiheesta. Olisin halunnut nähdä komission tekemän aloitteen sananvapauden ja tiedonvälityksen vapauden palauttamisesta kaikissa EU:n jäsenvaltioissa, joissa vapautta rajoittava lainsäädäntö uhkaa niitä, usein rasismien torjumisen varjolla. Tai miten olisi komission aloite esimerkiksi sellaisessa tapauksessa – joka myös tapahtui vain vähän aikaa sitten – että alankomaalainen poliitikko ei saa edes lupaa saapua toiseen EU:n jäsenvaltioon, Yhdistyneeseen kuningaskuntaan. Voisin mainita myös tuoreen esimerkin kotimaastani, jossa verovarilla rahoitettu yleisradio syrji omaa puoluettaani Vlaams Belangia,

Flanderin toiseksi suurinta puoluetta. Belgian korkein oikeudellinen elin Conseil d'Etat kutsui syrjintää äskettäin vaalivilpiksi. On totta, että EU:ssa tiedonvälityksen vapauteen liittyy paljon ongelmia, mutta ne eivät missään nimessä tapahdu kaikki Berlusconi Italiassa, päinvastoin.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Arvoisa puhemies, hyvät parlamentin jäsenet, Mario Mauron vakuuttavan puheen jälkeen jopa Martin Schulz on myöntänyt, että olisi hyvä puhua koko Euroopasta.

Valitettavasti tämänpäiväisen keskustelun aiheena on Italia. Näen hyvin, miksi monet teistä eivät halua puhua koko Euroopasta. Jos tarkastelisin esimerkiksi Saksan sosiaalidemokraattien osakkuuksia tiedotusvälineissä, huomaisin, että he omistavat 90 prosenttia *Frankfurter Rundschau* -sanomalehdestä ja että Saksan sosiaalidemokraattinen puolue (SPD) omistaa 57 prosenttia *Neue Westfälische* -sanomalehdestä ja on osakkaana WAZ-mediaryhmittymässä. SPD:n suurimpana tulonlähteenä ovat nykyään sen osakkuudet tiedotusvälineissä. Siksi näen hyvin, miksi monet teistä eivät halua puhua omistuksista muissa tapauksissa, vaan sen sijaan haluavat puhua Italiasta.

Keskustelu kuivuu kokoon Italian tilanteen ja kuulemiemme myönteisten lausumien takia. En ole italialainen, kuten kuulette puheestani, mutta vakuuttavin peruste, mikä tulee mieleeni, on kysymys siitä, mikä oli tilanne vuosina 2006–2008, jolloin Italiassa oli vasemmistohallitus, ja tietysti kaikki oli silloin hyvin, kuten Mario Mauro totesi. Silloinen hallitus ei jättänyt lainsäädäntöehdotusta tiedotusvälineiden keskittymisen lopettamiseksi, vaikka sillä oli valta.

Nyt kun konservatiivisilla puolueilla on jälleen kerran selvä enemmistö Italiassa, ongelmia alkaa taas esiintyä. Tämä keskustelu on epärehellistä. Niin kauan kuin sosialisteilla, tämän parlamentin vasemmistolla, ei ole perusteita meidän nurkkaan ajamiseksi, voin jatkaa keskustelua hyvillä mielin!

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Arvoisa puhemies, arvoisa Viviane Reding, tällä keskustelulla voi olla vain yksi tarkoitus: voimakkaan viestin lähettäminen sananvapauden puolesta ja tiedonvälityksen moniarvoisuuden laadunvarmistus. On myös tärkeää lähettää viesti koko EU:lle, ja siksi se on tehtävä EU:n tasolla.

Olen samaa mieltä niiden kanssa, jotka ovat korostaneet sitä, että sananvapaus ja tiedonvälityksen moniarvoisuus ovat Eurooppa-hankkeen perusta ja ettei niitä ei ole koskaan pysyvästi valloitettu tai vahvistettu. Päinvastoin: ne ovat jatkuvasti uhattuna, eivätkä niitä uhkaa vain politiikka, autoritaarisuus tai populismi tai vapauden ja moniarvoisuuden poistaminen tai kieltäminen politiikan alalla, vaan myös markkinat, markkinoiden keskittyminen, vääristyminen ja väärinkäyttö.

Siksi katson, ettei tämä keskustelu ole vain yhden valtion asia vaan että sillä on eurooppalainen ulottuvuus, koska demokratia on muuttumassa EU:n tasolla.

Demokratia oli edustuksellista, kun yleiset vaalit otettiin käyttöön, mikä teki kaikista ihmisistä tasa-arvoisia – yksi henkilö, yksi ääni – viestintämarkkinoilla emme ole kaikki tasa-arvoisia, koska meillä ei ole yhtäläistä pääsyä radion keskusteluohjelmiin, televisiokeskusteluihin, lehtikolumneihin tai toimituksen kommentteihin tiedotusvälineissä. Me kaikki emme voi siksi rakentaa tasa-arvoisesti sosiaalisia puitteita, jotka kuitenkin demokraattisesti kuuluvat meille kaikille koko EU:ssa.

Siksi tämä keskustelu on tärkeä. Se muistuttaa teitä siitä, että tänä vuonna, vuonna 2009, komissio sitoutui esittelemään tälle parlamentille tiedonannon, jossa arvioidaan sananvapauden ja tiedonvälityksen moniarvoisuuden mahdollisia EU:n laajuisia uhkia, sekä kiinnittämään huomiota sellaisen direktiivin laatimiseen, jolla taataan tiedonvälityksen moniarvoisuus uuden tekniikan alalla sekä erityisesti televisiossa.

On erittäin tärkeää käydä tämä keskustelu EU:ssa, koska on selvää, että monet Euroopan unionin jäsenvaltiot eivät voi käydä tätä keskustelua itse taaten että se tapahtuu asianmukaisesti.

Jos toimimme Euroopan parlamentista käsin ja EU:n laajuisesti, lähetämme voimakkaan viestin sitoutumisesta sananvapauden kestävytyteen ja selviytymiseen tiedonvälityksen moniarvoisuuden puitteissa 2000-luvulla.

Puhetta johti

varapuhemies **Roberta ANGELILLI**

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Arvoisa puhemies, yritän puhua lyhyesti. Italia on todellinen vapauden sankari tai oikeastaan elostelun sankari – niin sanoakseni – kuten voidaan päätellä lukemalla sen sanomalehtiä, jotka Berlusconi haluaa vaientaa ja jotka hän on haastanut oikeuteen, koska ne paljastavat muun muassa

hänen henkilökohtaisia suhteitaan, joiden perusteella hän valitsee myös poliittisia ehdokkaita. Hänen luonaan käyville naisille maksetaan joko rahalla tai lupauksilla siitä, että he pääsevät ehdokkaaksi. Tilanne on sellainen, että Berlusconi hallitsee Italian tiedotusvälineitä.

On totta, ettei lehdistövapautta vastaan ole lakeja – ainakaan vielä. Berlusconi aikoo antaa sellaisia lakeja. Vasta vähän aikaa sitten kumosimme Alfano-lain, jonka Berlusconi keksi suojellakseen itseään tuomioistuimilta ja kaikilta syyteiltä, jotka nyt on nostettu. Tämä on tilanne, jossa me nyt olemme. Onko oikein pyytää EU:ta käsittelemään tätä ongelmaa? Varmasti on, koska me Italiassa emme käsittele sitä. Pyydämme EU:ta puuttumaan tilanteeseen humanitaarisista syistä, jotta se ratkaisisi lehdistönvapauden ongelman Italiassa. Sitä me teiltä haluamme ja me uskomme, että se on tärkeää myös EU:lle, jos emme halua viruksen leviävän nopeasti tännekin.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Arvoisa puhemies, tämä ei ole ollut hyvä päivä Euroopan parlamentille; se on haaskattu hyödyttömään keskusteluun, kun kaikki tiedämme, ettei Euroopassa ole maata, jossa olisi enemmän sananvapautta ja tiedonvälityksen vapautta kuin meidän maassamme on.

Kuitenkin kun vasemmisto hallitsi Italiaa ja sellainen puolue kuin minun puolueeni, siitä huolimatta että oli edustettuna Italian parlamentissa, senaatissa ja Euroopan parlamentissa, sai 0,1 prosenttia ohjelma-ajasta televisio uutisissa, te David-Maria Sassoli – joka työskentelitte kyseisissä television uutisohjelmissa – ette repineet vaatteitanne tai osoittaneet mieltänne kaduilla, saatikka että olisitte luponeet muhkeasta palkastanne RAI:ssä.

Te lehdistönvapauden puolustajat sensuuria vastaan! Kuulimme belgialaisia: nauttiiko *Vlaams Belang* -puolue Belgiassa lehdistönvapaudesta, tiedonvälityksen laajuudesta vai sensuroidaanko sitä niin kuin meitä? Italiassa sensuroitiin jopa Marco Pannellaa, ja kaikki pysyivät vai – myös te vasemmistossa. Hänen oli ryhdyttävä nälkälakkoon: mikä verraton vapautustelijaj! Toimittajien neuvostoliitto. Mitä vapauksia Italian lehdistöliitto myöntää vähemmistön edustajille? Heidän on vaiettava, he eivät saa kolumnitilaa tai lähetyisaikaa. Mitä verrattomia vapautustelijoita!

Olen pahoillani, mutta ne teistä, jotka ovat tarpeeksi rohkeita, menkää osoittamaan mieltä ja kahlitkaa itsenne yhteen Pekingissä, Kuubassa ja Teheranissa, missä ihmisiä kuolee lehdistövapauden takia! Hävetkää, pelkurit! Menkää Teheraniin, menkää Teheraniin, pelkurit, pelkurit, pelkurit, pelkurit, pelkurit! Eläköön vapaus, eläköön vapaa ja demokraattinen maamme...

(Puhemies keskeytti puhujan.)

Carlo Casini (PPE). – (IT) Arvoisa puhemies, hyvät parlamentin jäsenet, haluaisin selittää järkiperaisesti sekavan tunteen, joka minulla on keskustelun ensimmäisen vaiheen jälkeen, koska yhdyin täysin puheenjohtajani Joseph Daulin voimakkaisiin sanoihin mutta ymmärrän myös David-Maria Sassolia, ja hänen pitäisi periaatteessa olla poliittinen vastustajani.

Yritän selittää tunteeni paremmin: olenko skitsofreeninen, koska minulla on ristiriitaisia tunteita, vai pyrinkö turhaan sovittamaan yhteen sen tosiasian, että Italiassa olen oppositiossa, kun taas täällä istun Vapauden kansa -puolueen vieressä kansanpuolueessa? Katson, että voin vastata tähän korostamalla selvää ristiriitaa tiedonvälityksen vapauden laajuuden ja merkityksen välillä. Asia on erittäin tärkeä... Jos Montesquieu olisi vielä elossa, hän olisi puhunut lainsäädäntö-, toimeenpano- ja tuomiovallasta mutta myös muista valloista, ja hän olisi asettanut etusijalle neljännen vallan, lehdistön, koska se edustaa vapauden ongelmaa, henkisen orjuuden vastustamisen ongelmaa ja demokratian ongelmaa.

Toisaalta juuri Berlusconin oikeustoimet katkaisivat kamelin selän sen jälkeen, kun koko Italian lehdistöä oli barbarisoitu kuukausien ajan – sanottakoon se – oikealta ja vasemmalta; Italian lehdistön laatu on ollut heikkoa nyt jo kuukausia, koska politiikka on todellakin vajonnut pohjalle. Sallikaa minun jatkaa: toimin neljä vuotta rikostuomarina korkeimman oikeuden viidennessä rikosasioita käsittelevässä jaostossa, jossa tuomitsimme kunnianloukkauksia. Siksi tiedän, että Mario Mauro on oikeassa: näin monia näistä kunnianloukkauksia koskevista syyteistä, eikä kukaan protestoinut. Kansalaisilla on oikeus puolustautua näissäkin tilanteissa.

Siksi toivon, että pyrkimällä aidosti sovittamaan yhteen näennäisesti vastakkaiset näkökohdat, löydämme lopulta uuden ja paremman tavan käsitellä ongelmaa koko EU:ssa eikä vain Italiassa.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Arvoisa puhemies, hyvät parlamentin jäsenet, ihmiset, jotka haluavat leimata Italian vastaiseksi, kumoukselliseksi ja kommunistiksi jokaisen, joka vaatii sääntöjä viestintään ja tiedonvälityksen vapauteen, jossa kunnioitetaan moniarvoisuutta ja erotetaan toisistaan selvästi niiden

kohtalo, jotka hoitavat tärkeitä institutionaalisia velvollisuuksia, ja omaisuus, jonka he ovat keränneet yrittäjätoiminnasta kustannus- ja viestintäalalla, tekevät vakavan erehdyksen, jota ei saa antaa anteeksi, perustella tai sallia EU:ssa.

Puheissamme emme ole maininneet kertaakaan Italian pääministeriä. Olisimme voineet viitata hänen omistamiensa sanomalehtien määrään: 150 Italiassa; ja noin 40 televisiokanavaa. Se ei kuitenkaan ole ongelma. Ongelmana on se, että tiedonvälityksen moniarvoisuus – ja moniarvoisuus tiedonvälityksessä – on jokaisen vapaan demokratian kulmakivi, ja sitä on käytettävä puolustuksena kaikkia monopolistisia ja oligopolistisia ajattelutapoja ja eturistiriitoja vastaan.

Jokaisen valtion suvereniteetti, sen vahvistaminen että Euroopan unioni ei ole supervaltio, komission jäsen Reding, ei saa päästää meitä unohtamaan sitä, että Euroopan unionilla on myös perusoikeuskirja, johon perustuu lainsäädäntöjärjestelmä, jota jäsenvaltiot eivät voi jättää huomiotta. Tiedätte, että nimenomaan näissä kysymyksissä Euroopan yhteisöjen tuomioistuin on monta kertaa antanut tuomioita – Italian tapauksessa ei asioista, jotka liittyvät järjestelmään, Francesco Enrico Speroni – joita ei ole vielä kukaan pantu täytäntöön.

Markkinoiden globalisoituminen ja alati kasvava radio- ja televisiokanavien käyttö vaativat nyt entistä kohdennetumpaa EU:n lainsäädäntöä sääntelemään tätä arkaa asiaa, jolla on voimakas vaikutus yleiseen mielipiteeseen ja siten myös kansansuvereiniteetin periaatteeseen – joka tukee Euroopan unionia eikä vain Italian tasavaltaa – sekä tapoihin, joilla periaatetta noudatetaan.

Kenenkään ei pitäisi enää voida vedota loukkaamattomiin kansan enemmistön oikeuksiin perustellakseen lehdistönvapauden uhkia tilanteessa, jossa on viime aikoihin asti tehty ero kantajan ja vastaajan välillä – ei Italiassa eikä Portugalissa, kuten meitä aikaisemmin muistutettiin – koska se heikentää unionin perustana olevaa rinnakkaiselon sääntöjen perustaa. Siksi tarvitaan nopeasti direktiiviä, jolla rajoitetaan keskittymistä tiedonvälityksen alalla ja jolla säännellään niiden henkilöiden toimintaa, jotka osallistuvat politiikkaan ja samalla hallitsevat merkittäviä tiedotusvälineitä.

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Arvoisa puhemies, haluaisin pikaisesti huomauttaa, että tämän keskustelun aiheena on käsityksemme EU:sta – ja Viviane Redingin ja Joseph Daulin puheet ovat selvästi osoittaneet sen. Emme käsittele nyt vain yhtä jäsenvaltiota; kyse on siitä sovellammeko me perussopimuksia, sovellammeko me Euroopan ihmisoikeussopimusta, joka allekirjoitettiin Roomassa vuonna 1950, ja sovellammeko me Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 6 artiklaa.

Joseph Daul, kun siteeraatte Napolitanoa, siteeratkaa häntä kokonaan. Italian tasavallan presidentti huomautti, että lainsäädännöllisiä keinoja on olemassa, ja mainitsi puheessaan perussopimuksen 7 artiklan. Kyseinen artikla antaa meille nyt mahdollisuuden käsitellä oikeudellisesti, ilman suuria tunteita ihmisoikeusrikkomuksen uhkaa jossakin jäsenvaltiossa – tällä hetkellä Italiassa, tulevaisuudessa jossain muussa jäsenvaltiossa.

Viimeinen, erittäin tärkeä kohta on se, että maailman kaikissa valtioissa diktaattorit ja ihmiset, jotka haluavat heikentää ihmisoikeuksia, piiloutuvat suvereniteetin taakse. Minulle Eurooppa on ihmisoikeuksien yleismaailmallisuuden manner. Jos emme myönnä sitä, että meillä, jotka istumme samassa parlamentissa, on oikeus ja velvollisuus nähdä se, mitä tapahtuu yhdessä jäsenvaltiossa, miten voimme kertoa kaukaisten valtioiden diktaattoreille, että me puolustamme yleismaailmallista ajatusta, joka on erittäin tärkeä erityisesti naisten oikeuksien puolustamiseksi?

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Arvoisa puhemies, on outoa, että kun puhumme tässä parlamentissa sananvapaudesta Italiassa, ylitämme jatkuvasti puheajan ja siten sensuroimme epäsuorasti seuraavaa puhujaa. Yritän siksi pysyä tiukasti minulle myönnetyn puheajan puitteissa.

Minun on sanottava, että pitäisin paljon sopivampana käydä tätä keskustelua Italian parlamentissa kuin Brysselin parlamentissa, paitsi jos – kuten joku jo totesi – tarkoituksemme on keskustella lehdistönvapaudesta yleensä eli Euroopan mantereiden yhteydessä. Eri mielipiteistä riippumatta uskon, että on syytä mainita tietyt tiedot, jotka Francesco Enrico Speroni jo esitteli ja joita meidän olisi pohdittava.

Voin vahvistaa sen, että 455 tuomiosta, jotka Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on antanut sananvapautta koskevan 10 artiklan rikkomisesta, 29 liittyy Ranskaan, 28 Yhdistyneeseen kuningaskuntaan, 15 Kreikkaan, 10 Romaniaan, 8 Puolaan ja vain 7 Italiaan. Pyydän teitä kaikkia miettimään näitä tietoja.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) En syytä ketään, joka seuraa tätä keskustelua ja ajattelee, ettei tämä ole Euroopan parlamentti vaan Italian parlamentti. Tämä ei kuitenkaan ole Italian parlamentti eikä siksi sopiva paikka käydä tätä pohjimmiltaan kansallista poliittista keskustelua. Me kaikki tunnemme Italian pääministerin

värikkään luonteen. Siitä ei kuitenkaan ole täällä kysymys. Kysymys on siitä, onko meillä EU:n toimielimenä toimivaltaa päättää näistä asioista. Vastaus siihen on selvä. Komission jäsen Reding antoi sen tänään meille, kun hän totesi, että nämä kysymykset eivät kuulu EU:n toimivaltaan emmekä voi ottaa roolia, joka ei meille kuulu.

Koska tämä asia ei kuulu toimivaltaamme, siitä on keskusteltava ja päätettävä kansallisella tasolla. Jos otamme valtaa, joka ei meille kuulu, ja jos puutummme asioihin, jotka eivät kuulu meidän toimivaltaamme, niin me heikennämme legitimiyyttämme emmekä vahvista sitä. Heikentäisimme toimielintä, jota edustamme, ja kasvattaisimme etäisyyttä kansalaisiin sen sijaan, että supistaisimme sitä. Jos haluamme saada osaksemme kansalaisten kunnioitusta, niin meidän on aloitettava noudattamalla toimivaltamme rajoja.

Maria Badia i Cutchet (S&D). – (ES) Arvoisa puhemies, Euroopan unionilla on velvollisuus taata tiedotusvälineiden moniarvoisuus. Lehdistönvapautta koskeva keskustelu koskee tiedotusvälineiden omistuksen moniarvoisuutta, niiden rakennetta ja niiden johtajien nimittämismenettelyitä, suhteita politiikan, liike-elämän ja itse tiedotusvälineiden välillä sekä kansalaisten oikeutta kuulla erilaisia mielipiteitä. Uskon, että olette samaa mieltä kanssani siitä, että tiedotusvälineiden tilanne Italiassa, mikä on aiheemme tänään, ei täytä perussääntöjä lehdistönvapauden takaamiseksi kyseisessä valtiossa.

Siksi pyydämme komissiota vastaamaan Euroopan parlamentin viime vuosina esittämiin pyyntöihin ja määrittelemään erityiset perusteet kyseisten oikeuksien ja vapauksien mahdollisten rikkomisten arvioimiselle kussakin jäsenvaltiossa.

Tavoitteemme on, tulkoon se nyt täysin selväksi, suojella kansalaisten oikeutta saada erilaista tietoa, aivan kuten toimittajilla on oikeus raportoida vapaasti, koska, kuten mielenosoittajat totesivat viime lauantaina, tieto antaa meille lisää vapautta.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Arvoisa puhemies, ei ole varmastikaan yhteensattuma, että viime viikolla Yhdistyneen kuningaskunnan konservatiivit saivat Rupert Murdochin tuen ja eilen he äänestivät vaientaakseen tämän keskustelun lehdistönvapaudesta. Samalla kun entiset kommunistiset jäsenvaltiot ovat edenneet merkittävästi kohti lehdistönvapautta, Silvio Berlusconiin mediamahdi olisi tehnyt Erich Honeckerin kateudesta vihreäksi.

Kuitenkin uhkaukset, pelottelu ja väärinkäytökset, joita Berlusconi kohdistaa lehdistön lisäksi presidenttiin ja tuomareihin, ovat niin voimakkaita, ettei asia ole enää pelkästään kansallinen: tämä on vakava eurooppalainen kysymys. Komission jäsen Reding totesi oudosti, ettei meidän pitäisi käyttää EU:n toimielimiä kansallisten ongelmien ratkaisemiseen. Miksi meillä sitten on EU:n perussopimuksia ja lainsäädäntöä mukaan luettuna ne, jotka koskevat perusoikeuksia ja oikeusvaltioperiaatetta?

EU:lla on tosiasiaa selvä oikeudellinen toimivalta toimia sananvapauden ja yleisesti perusoikeuksien ylläpitämiseksi. Kyseinen oikeusperusta on olemassa ja sitä on täydennettävä lainsäädännöllä tiedotusvälineiden monimuotoisuudesta ja moniarvoisuudesta. Komission jäsenen passiivisuus on todella suuri pettymys.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Arvoisa puhemies, arvoisa komission jäsen, hyvät parlamentin jäsenet, Italiassa perustuslain 21 pykälässä ja lain N:o 102, annettu vuonna 2004, 3 pykälässä määritellään lehdistönvapauden soveltamisala ja asetetaan sille rajat: lehdistön on oltava objektiivista, perusteellista, oikeudenmukaista ja puolueetonta ja sen on aina suojeltava ihmisarvoa Euroopan unionin periaatteiden mukaisesti. Digitaalisella internetin aikakaudella, jolloin jatkuvasti perustetaan uusia sanomalehtiä, julkinen palvelu esittää ohjelmia, jotka ovat avoimen vihamielisiä pääministeriä kohtaan, samalla kun lehdistö ja tiedotusvälineet kauhistelevat vahinkoja, joita Silvio Berlusconi on aiheuttanut kahdelle sanomalehdelle.

Todellisuudessa 1 100 radioasemaa, 162 sanomalehteä ja usea sata yksityistä televisioasemaa eivät riittäisi takaamaan tiedotusvälineiden moniarvoisuutta, jota Silvio Berlusconi aloite muka uhkaa. Herää epäily, että kun tietty mediamahdi ryhtyy harjoittamaan sensuuria, se pyrkii muuttumaan poliittiseksi voimaksi. Samaan aikaan muualla maailmassa on käytössä sama järjestelmä, kun vaikutusvaltaiset sanomalehdet kuten *El País*, *The Sun* ja *Tarin* näyttävät muuttavan nopeasti poliittista kantaansa.

Sen sijaan että Italian vasemmisto omaksuisi oman poliittisen strategiansa, se luottaa toimittajien kansallisen liiton jäseniin tehdäkseen epälojaalin ja jääräpäisen demokratianvastaisen hyökkäyksen vallassa olevaa hallitusta vastaan – tässä tapauksessa useilla masinoiduilla toimilla. Siitä huolimatta kansalaiset tukevat edelleen voimakkaasti pääministeriä, jonka Italian kansa on valinnut, ja luottavat siihen, että Euroopan

parlamentti vahvistaa – kuten se teki vuonna 2004 – sen, että lehdistönvapaus on tunnustettu ja vakiintunut arvo.

Rita Borsellino (S&D). – (IT) Arvoisa puhemies, arvoisa komission jäsen, hyvät parlamentin jäsenet, minä ja ryhmäni – joka kannatti ja halusi tätä keskustelua – emme aio siirtää Italian sisäpoliittisia hyökkäyksiä EU:hun. Kysymys tiedonvälityksen vapaudesta koskee meitä kaikkia: se koskee Euroopan unionia, joka voi ja jonka täytyy säännellä asiaa yhteisössä vastustaakseen poliittista ja taloudellista vaikutusta ja taatakseen tiedonvälityksen todellisen moniarvoisuuden.

Erikoisuutena Italiassa, jossa pääministeri omistaa myös joitakin tärkeimmistä yksityisistä verkoista, on juuri vaarallinen yhteys tiedotusvälineiden ja poliittisen ja taloudellisen vallan välillä. Juuri siitä syystä vaadimme EU:lta lainsäädäntötoimenpidettä, joka – sen sijaan että olisi Italian vastainen – auttaisi turvaamaan tiedonvälityksen moniarvoisuuden sekä estämään keskittymisen ja eturistiriidat. Kehotamme siksi tänään komissiota puuttumaan asiaan mahdollisimman nopeasti – kuten Euroopan parlamentti on pyytänyt jo aikaisemmin – jotta Euroopan unionilla olisi yhteiset säännöt tiedonvälityksen turvaamiseksi kaikille EU:n kansalaisille.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Arvoisa puhemies, minun on tunnustettava, että olin varsin järkyttynyt komission jäsen Redingin lausunnosta, koska jäsenvaltiot ovat todellakin ensisijaisesti vastuussa demokratian ja perusoikeuksien kunnioittamisen varmistamisesta. Olette kuitenkin väärässä, jos sanotte, ettei EU:lla ole asiassa mitään roolia.

Ensinnäkin on olemassa Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 6 artikla, joka kuuluu näin: ”EU perustuu vapauden, demokratian, ihmisoikeuksien ja perusvapauksien kunnioittamisen sekä oikeusvaltion periaatteille, jotka ovat kaikille jäsenvaltioille yhteiset”. Sen todistamiseksi, ettei kyseessä ole vain tyhjä lausuma, Euroopan unioni antoi 7 artiklan – 6 artiklan täytäntöön panemista koskevan oikeudellisen välineen.

Toiseksi, Viviane Reding, kun neuvottelemme ehdokasvaltioiden kanssa, vaadimme niitä soveltamaan mahdollisimman korkeita normeja lehdistönvapauden alalla, muuten ne eivät saa liittyä Euroopan unioniin. Kyseinen vaatimus annetaan Kööpenhaminan kriteereissä – joten miksi me sovellamme ehdokasvaltioihin eri normeja kuin ne, joita sovelletaan nykyisissä jäsenvaltioissa, komission jäsen Reding? On muitakin valtioita, joissa lehdistönvapautta ja sananvapautta loukataan, kuten Tšekin tasavalta, joka on juuri antanut lain, jolla rajoitetaan lehdistönvapautta, tai Irlanti, joka on antanut ankaran jumalanpilkkua koskevan lain. Komission jäsen Reding, päätän puheeni toteamalla, että jos suhtaudumme vakavasti siihen, että olemme arvoyhteisö, niin Euroopan komission on toimittava.

János Áder (PPE). – (HU) Arvoisa puhemies, hyvät parlamentin jäsenet, kuulimme Guy Verhofstadtin kertovan meille tunti sitten, että meidän on liityttävä yhteen vapautta koskevien arvojen suojelemiseksi, ja minun on kerrottava teille, että olen hänen kanssaan samaa mieltä. Sananvapaus on tärkeä perusoikeus. Tämä näkemys on ilmaistu tässä keskustelussa tähän saakka. Minäkin olen samaa mieltä ja uskon siihen, ettei tässä istuntosalissa ole yhtään italialaista politiikkaa, joka haluaisi rajoittaa sananvapautta.

Kuunneltuani tätä keskustelua mieleeni nousee kaksi kysymystä. Miksi sosialistiset ja liberaalit Euroopan parlamentin jäsenet pitävät tiettyjen poliittisten perusoikeuksien suojelemista tärkeänä vain tiettyjen oikeuksien kohdalla ja vain tietyissä tapauksissa? Onko kokoontumisvapaus tärkeä perusoikeus? Onko se yhtä tärkeä perusoikeus kuin sananvapaus? On varmasti. Kuitenkaan ette protestoineet kolme vuotta sitten, kun Unkarin sosialistihallitus hajotti väkijoukon, joka oli kokoontunut juhlimaan vuoden 1956 vallankumousta.

Onko oikeus käyttää omaa äidinkieltä tärkeä perusoikeus? Onko se yhtä tärkeä perusoikeus kuin sananvapaus? Se on varmasti tärkeä. Kuitenkaan ette taaskaan protestoineet, kun Slovakian, Euroopan unionin jäsenvaltion, viranomaiset halusivat rajoittaa vähemmistöjen oikeutta käyttää omaa äidinkieltään.

Onko yksityisyyden suoja tärkeä perusoikeus? Se on aivan varmasti tärkeä perusoikeus. Uskon, että jokaisella – oli hän Italian pääministeri tai kuka tahansa muu – on oikeus ja hänellä täytyy olla oikeus käynnistää oikeuskäsittely vääriä syytöksiä ja herjausta vastaan.

Lehdistönvapaus on todella tärkeä oikeus, mutta miksi olette vaienneet 20 viime vuotta, kun on ollut selvää, että entisissä sosialistimaissa tiedotusvälineet ovat olleet keskittyneenä erittäin suuressa määrin entisten kommunistipuolueiden käsiin. Pyydän teitä vain välttämään kaksinaismoralismia.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Arvoisa puhemies, hyvät parlamentin jäsenet, tiedän, että komissio esitteli 30. syyskuuta tutkimuksen jäsenvaltioiden tiedotusvälineiden moniarvoisuuden indikaattoreista.

Kuitenkin tämä parlamentti hyväksyi vuonna 2008 Marianne Mikon mietinnön, jossa Euroopan komissiota ja jäsenvaltioita pyydettiin suojelemaan, lainaan mietintöä, ”näkökantojen monimuotoisuutta tiedotusvälineissä sekä takaamaan tietojen moniarvoisuuden ja sen, että kaikki EU:n kansalaiset voivat seurata vapaita ja moniarvoisia tiedotusvälineitä”.

Jo aikaisemmin, vuonna 2004, Euroopan parlamentti hyväksyi Johanna Boogerd-Quaakin mietinnön sananvapauden ja tiedonvälityksen vapauden uhistä EU:ssa. Kyseisessä mietinnössä komissiota pyydetään julkaisemaan tiedonanto tiedotusvälineiden moniarvoisuuden suojelusta kaikissa jäsenvaltioissa. Tähän mennessä komissio ei ole vielä antanut selvää vastausta Euroopan parlamentin pyyntöihin.

Arvoisa komission jäsen, huomaatte, etten ole maininnut Italiaa enkä sen pääministeriä. Kuitenkin kysyn teiltä EU:n kansalaisena tässä parlamentissa, mitä komissio aikoo tehdä EU:n tasolla sen varmistamiseksi, että tiedotusvälineiden moniarvoisuus taataan kaikissa jäsenvaltioissa.

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Arvoisa puhemies, hyvät parlamentin jäsenet, ehdotus, joka koskee väitettyä lehdistönvapauden loukkaamista Italiassa, merkitsee mielestäni poliittisesti vääristyneen ja kestäättömän tien valitsemista. Sen lisäksi jotkut voimakkaista sanoista, joita värittävät suuttumus ja jopa viha, vaikuttavat minusta täysin ylimitoitetuilta. On todella outoa, että demokratian heikkeneminen (tai väitetty heikkeneminen) Italiassa alkaisi vasta nyt ja niin selvästi, ottaen huomioon, että keskustaoikeistolaiset, mutta myös keskustavasemmistolaiset, hallitukset – joihin minäkin olen kuulunut – ovat vuorollaan hallinneet kotimaatani.

Jos kyseinen vapauden ja demokratian vastainen muuri todella on olemassa Italiassa, miksi sitä ei ole murrettu pitkään kestäneellä vasemmistohallituksen valtakaudella? Puhummeko välinpitämättömyydestä, vaikenemisesta, mukavuudesta vai – mikä vaikuttaa minusta johdonmukaisemmalta – siitä, että Italian demokratian normit ovat yhdenmukaiset lännen ja Euroopan kanssa?

Jos todella haluamme poikkeustoimena – kuten se, pyydän anteeksi Debora Serracchianilta, jota tässä tapauksessa käytetään eli keskustelu yhdestä valtiosta eikä EU:sta – varmistaa totuuden Italian demokratian terveydestä, niin meidän olisi kysyttävä kunnioittavasti toimitelimenä tasavallan presidentiltä Giorgio Napolitanolta, katsooko hän olevansa sellaisen valtion presidentti, jossa tiedonvälityksen moniarvoisuus kangertelee, vapaus on syöksykierteessä ja demokratian taso laskee. En kuitenkaan usko, että, jos niin kävisi, presidentti Napolitano pidättäisi paljastamasta sellaista asiaintilaa, koska hän on uskollinen tehtävälleen perustuslakimme takaajana.

Koska asia kuitenkin koskee – hyvät vasemmiston edustajat, olen pahoillani, että joudun sanomaan sen – Italian politiikkaa erittäin provinsiaalisella tavalla, näennäisesti EU:n ja nyt kotimaan ulottuvuuden muodossa, on huomautettava, että niin kauan kuin Italian vasemmisto, joka oli ennen paljon voimakkaampi ja merkittävämpi, antaa koomikkojen ja kansankiihottajien johdatella itseään, se etääntyy yhä kauemmas vallasta. En usko, että Woody Allen sanelee presidentti Obamalle, mikä kanta tämän pitäisi ottaa.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Arvoisa puhemies, arvoisa komission jäsen, entisenä toimittajana minäkään en osannut kuvitella, että nyt, 50 vuotta sen jälkeen kun aloimme kehittää EU:ta, ja vähän ennen Lissabonin sopimuksen voimaantuloa, keskustelisimme peruseriaatteista ja -arvoista, joille Euroopan unioni on rakennettu ja perustettu.

Kyse on arvoista kuten lehdistön riippumattomuus, tiedotusvälineiden moniarvoisuus, kaikkien sekä erityisesti toimittajien sananvapaus, kaikkien samanarvoisuus lain edessä tai jopa vallanjaon peruseriaate. Onko vallanjakoa olemassa, jos valtion pääministeri, toisin sanoen korkein toimeenpaneva viranomais, omistaa suurimman osan kyseisen valtion tiedotusvälineistä ja asettaa loput syytteeseen?

Se, mitä Italiassa tapahtuu, ei ole vain Italian asia. Se on EU:n asia, koska EU:n uskottavuus on vaarassa, jos EU valvoo ja arvioi peruseriaatteiden ja -oikeuksien rikkomisia kolmansissa valtioissa ja sallii samojen arvojen rikkomisia omalla takapihallaan.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Arvoisa puhemies, hyvät parlamentin jäsenet, monet teistä ovat lukueneet Kafkan ”Oikeusjutun”: se on romaani mutta kertoo siitä, mitä nykyään tapahtuu kotimaassani, jolla on pitkät demokraattiset perinteet ja jossa on suvereenin kansan valitsema hallitus mutta jossa yritetään häiritä demokraattista vaalitulosta historiallisesti ennennäkemättömällä hyökkäyksellä tiedotusvälineitä ja tuomioistuimia vastaan.

Keskustelemme tiedonvälityksen vapaudesta, kun 72 prosenttia lehdistöstä vastustaa hallitusta ja pääministeri Berlusconiä. Vasemmiston johtajat käynnistivät 70 prosenttia oikeustoimista sanomalehtiä vastaan, ja väitetyt vahingonkorvausvaatimukset olivat 312 miljoonaa euroa niistä 486 miljoonasta eurosta, joita on vaadittu

vuoden 1994 jälkeen. Se tarkoittaa 32 miljoonaa euroa vuotta kohden. Se merkitsee eräänlaista lisärahoitusta tuomioistuinten kautta.

Teille, hyvät parlamentin jäsenet, jotka edustatte Euroopan demokratioita, toteamme, että Italiassa tuomioistuinten ja tiedotusvälineiden valta on murskaamassa suvereenin kansan tahdon puolueellisten, luokkaan perustuvien poliittisten etujen nimissä. Siten demokratia on uhattuna Italiassa, jos hallitus kaadetaan. Päähenkilö kaatamisen taustalla on semanttisesta näkökulmasta katsottuna Antonio Di Pietro. Lopuksi kiitän komission jäsen Redingiä tasapainon ja demokratian tajusta; hän on laatinut älykkään ja tarkan kertomuksen.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Lehdistönvapaudelle ei koskaan anneta riittävää suojaa väärinkäyttöä vastaan. Joka kerta, kun Euroopan unionin jäsenvaltion presidentti tai pääministeri hyökkää toimittajia vastaan, vaikka vain siksi että nämä ovat eri mieltä hänen kanssaan, Euroopan komission, Euroopan parlamentin ja kaikkien meidän on vastattava.

Italiassa pääministeri yrittää pelotella opposition lehdistöä kaikin mahdollisin keinoin. Romaniassa presidentti yrittää saattaa huonoon valoon lehdistön ja toimittajat, jotka arvostelevat häntä. Kummassakin tapauksessa puhumme sellaisten poliitikkojen ylilyönneistä, jotka katsovat olevansa lain yläpuolella. Romaniassa meillä on viimeisimpien tietojen mukaan presidentti, joka loukkaa, pettää ja herjaa toimittajia ja joka käyttää myös muuten väärin asemaansa, jota hän käyttää presidentinvaalien alla mihin tahansa, myös lakien rikkomiseen, tullakseen uudelleen valituksi nykyisenä valtionpäämiehenä.

Juuri siitä syystä kehotan Euroopan komissiota, aivan kuten tein 23. syyskuuta, tuomitsemaan julkisesti Romanian presidentin ja Italian pääministerin käyttäytymisen.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Arvoisa puhemies, hyvät parlamentin jäsenet, vahvistan sen, että Italiassa on voimassa lehdistönvapaus ja se on vahvempi kuin koskaan. Nämä ovat suuren toimittajan Giampaolo Pansan sanoja. Hän oli vuosia ja vuosikymmeniä yksi arvovaltaisimpia nimiä, jotka kirjoittivat *Espresso-Repubblica*-ryhmään kuuluvaan *La Repubblica* -sanomalehteen, josta hänen oli sittemmin erottava, koska ryhmän johto syytti häntä revisionismista, joka on, kuten tiedätte, Italiassa yksi vakavimmista rikoksista, kun siihen syyllistyy hallitseva älymystö, Italian hallitseva kulttuuri, joka on täysin vasemmistolaisia: katsokaa vaikka Demokraattisen puolueen esivaaleja, joissa kaikki pankkiireista suurimpiin näyttelijöihin, ohjaajiin ja toimittajiin ovat rivissä ehdolla.

Tiedonvälityksen vapaus ei kuitenkaan tarkoita vapautta loukkaamiseen tai häpäisyyneen; paitsi että vasemmistolle myönnetään aina oikeus oikeudenmukaiseen oikeuskäsittelyyn: jos Prodi haastaa oikeuteen, se sopii hyvin; jos D'Alema haastaa oikeuteen, se sopii hyvin; jos Di Pietro haastaa oikeuteen, se sopii hyvin. Di Pietro on ennätysmies – itse asiassa oikeuslaitos syyttää lehdistöä useammin kuin poliitikot – *La Repubblica* -sanomalehdessä julkaistujen tietojen mukaan hän on jättänyt 357 valitusta ja on jo saanut 700 000 euroa vahingonkorvauksia. Olemme kuulleet kollegoidemme toimittamat tiedot. Lopuksi totean, että jos on olemassa tasapainottamista koskeva ongelma – ja katson että sellainen ongelma on olemassa Italiassa – ainoa poliittinen puolue, jolla on vetoamisoikeus, on keskustaoikeisto.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Arvoisa puhemies, hyvät parlamentin jäsenet, vuonna 2008 Belusconin hallitus maksoi suoraan yhteensä 206 miljoonaa euroa lehdistölle sekä radio- ja televisioasemille. Siinä kävi niin, että suurin osa kyseisistä miljoonista meni neljälle suurelle vasemmistolaiselle sanomalehdelle.

Lehdistön vapaudella on Italiassa Berlusconiin hallituksessa erittäin antelias tukija. Vasemmisto on Italiassa ja koko Euroopassa käynnistänyt kampanjan, jossa väitetään, että lehdistönvapaus on uhattuna. Kampanja perustuu törkeisiin sepityksiin ja hävyttömiin valeisiin. Kuten tässäkin tapauksessa väistämättä kävi, vasemmisto käynnisti kampanjansa vasta sen jälkeen, kun pääministeri Berlusconi oli esittänyt perustellun vahingonkorvausvaatimuksen kahdelle vasemmiston sanomalehdelle, jotka olivat solvanneet häntä syyttäen häntä häpeällisestä käyttäytymisestä. Syytökset perustuivat silkkoihin sepityksiin, joihin yksikään asiansa osaava toimittaja ei alentuisi.

Pääministeri Berlusconi on ensimmäisenä sanomassa, että lehdistönvapaus on erittäin tärkeää, mutta vapaus loukata, pettää, häpäistä ja herjata on jotain aivan muuta. Tässä tapauksessa jokaisella kansalaisella – siis myös Berlusconiä – on oikeus puolustaa itseään demokraattisin keinoin pyytämällä siviilituomioistuinta arvioimaan häneen kohdistuneet hyökkäykset kirjallisesti, minkä myös vasemmiston johtajat ovat tehneet.

Victor Boștinăru (S&D). – (IT) Arvoisa puhemies, hyvät parlamentin jäsenet, tämä ei ole vain italialaisten välinen keskustelu: tämä keskustelu koskee ennen kaikkea EU:ta.

(RO) Silvio Berlusconi ei todellakaan ole ainoa esimerkki henkilöstä, joka rikkoo tiedotusvälineitä koskevia perussääntöjä. Traian Băsescu toimii usein aggressiivisella, epädemokraattisella tavalla ja pelottelee tiedotusvälineitä käyttämällä kieltä, jota en voi toistaa täällä Euroopan parlamentissa.

Lehdistönvapautta koskevasta eurooppalaisesta julistuksesta tulee vielä hyödyllinen asiakirja, jos EU:n valtion ja hallituksen päämiehet käyttäytyvät edelleen tällä tavalla. Meistä, Euroopan unionista, tulee naurun aihe, kun analysoimme ja arvostelemme tiedonvälityksen vapautta eri Aasian ja Afrikan valtioissa, samalla kun kyseisiä vapauksia ei suojella ja kunnioiteta Euroopan unionissa.

Ehdotan siksi, että tätä monopolitilannetta käsitellään komission keinoilla ja vallalla hyväksymällä samalla eurooppalainen julistus lehdistönvapaudesta, jolle EU antaa tukensa.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Arvoisa puhemies, kauan sitten tunnettu ruotsalainen kirjailija August Strindberg sanoi: ”Teillä on valta, minulla on sanoja, minulla on vallassani sanoja.” Näin ei kuitenkaan ole nykyään italialaisten kirjailijoiden ja toimittajien kohdalla, sillä heiltä evätään järjestelmällisesti oikeus ilmaista itseään vapaasti.

Kolmen viime vuoden aikana 200:aa toimittajaa on uhattu sen perusteella, mitä he ovat kirjoittaneet. Se, mitä Italiassa tapahtuu, koskee meitä kaikkia. Oikeus puhua, kirjoittaa ja julkaista vapaasti on kaikkien 500 miljoonan EU:n kansalaisen perusoikeus.

Italian tapahtumat osoittavat, että sananvapaus on joskus vaarallisempaa kuin aseet hallitukselle, joka ottaa sananvapauden valtaansa. Tänä Euroopan parlamentilla on ainutlaatuinen tilaisuus esittää ja paljastaa parhaat puolemmme. Tässä me olemme osoittamassa, että perusoikeudet ovat uhattuna. Italian huolet ovat meidänkin huoliamme.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Arvoisa puhemies, hyvät parlamentin jäsenet, tämän päivän keskustelu on todella uskomaton, koska Italiassa sananvapaus on taattu ja tunnustettu perustuslaillinen oikeus. Toiset ovat minua ennen antaneet tietoja Italiassa julkaistujen sanomalehtien määrästä ja poliittisesta sitoutumisesta.

Esitän lehdistökatsauksen muiden kuin italialaisten parlamentin jäsenten hyväksi. Nämä ovat riippumattomia sanomalehtiä, jotka ostin eilen lentoasemalta: tämä on *Il Manifesto*, kommunistinen sanomalehti; tämä on *L'Unità*, Antonio Gramscin perustama Demokraattisen puolueen – Vasemmistodemokraattien sanomalehti; ja tämä on *L'Europa*, Päivänkakkara-puolueen lehti, puolue on liittynyt Demokraattiseen puolueeseen. Demokraattisella puolueella on myös D'Alema-Letta-ryhmä, jolla on oma sanomalehtensä *Il Riformista*. Sitten on olemassa *Rifondazione*-puolue, jolla on oma sanomalehtensä *Liberazione*. *Rifondazione* hajosi viime vuonna ja siitä irronnut puolue perusti oman sanomalehtensä *L'Altron*.

Lopuksi on vielä tämän keskustelun poliittinen aihe: *Il Fatto quotidiano*. Tiedätkö keneen kyseinen sanomalehti viittaa? Se viittaa Di Pietron puolueeseen, joka on voima tämän päivän keskustelun taustalla. Kyseinen puolue väittää tässä parlamentissa, ettei Italiassa ole tiedonvälityksen vapautta, vaikka puolue perusti siellä sanomalehden kymmenen päivää sitten.

Arvoisa puhemies, olisi sama jos minä väittäisin teille täällä, että Italiassa on nälänhätä, kun olin viime viikolla kotimaassani makkarajuhlilla syömässä paistia ja juomassa viiniä. Paradoksi on siinä, että vasemmistolla on monta sanomalehteä, muttei lukijoita eikä äänestäjiä. Sen on keksittävä vakavampia väitteitä, jos se haluaa voittaa ne takaisin.

Mary Honeyball (S&D). – (EN) Arvoisa puhemies, haluaisin liittyä niiden joukkoon, jotka vaativat EU:n direktiiviä tiedonvälityksen vapaudesta, lehdistönvapaudesta ja tiedotusvälineiden moniarvoisuudesta. Vaikka tämä on ollut keskustelu tiedonvälityksen vapaudesta Italiassa, kuten toiset puhujat ovat todenneet, muissakin Euroopan unionin jäsenvaltioissa on vakavia ongelmia.

Yksi niistä on Yhdistynyt kuningaskunta. Rupert Murdoch tuli jo mainittua, ja yksi syy siihen, miksi tarvitsemme mielestäni kyseistä direktiiviä, on Rupert Murdoch. Rupert Murdoch ei ole valtionpäämies, mutta hän on kansainvälinen mediamoguli, jolla on oma erityinen suunnitelmansa. Hän ei ole demokraatti, ja meidän on annettava lainsäädäntöä Rupert Murdochin ja Silvio Berlusconin kaltaisia henkilöitä varten.

David Casa (PPE). – (MT) Tulen Maltasta, ja, kuten voitte kuvitella, Italia on naapurimaa, jota olemme seuranneet monia vuosia. Sananvapauteen liittyvissä asioissa kotimaani suuntaa katseensa Italiaan, koska se on selvä esimerkki demokratiasta. Siten tämän sisäpoliittisen asian penkominen, mitä Italian sosialistit haluavat, on minun mielestäni heidän maalleen häpeällistä politiikkaa. En olisi koskaan osannut kuvitella,

että italialaiset sortuisivat hyökkäämään omaa maatansa vastaan tässä parlamentissa näin epäoikeudenmukaisella tavalla. Ymmärrän paremmin sen, miksi italialaiset eivät luota vasemmistoon sen vertaa, että antaisivat sen hallita Italiaa enempää kuin muutaman kuukauden. Syynä siihen on se, että kyseistä puoluetta analysoidessa tajuaa sen sopivan vain niille, jotka haluavat hyökätä itse demokratiaa vastaan. Siksi katson, että vasemmiston olisi pitänyt kuunnella Italian presidenttiä, ja kiitän häntä täältä käsin, joka totesi, ettei tälle keskustelulle ole sijaa tässä parlamentissa, vaan asia pitäisi käsitellä Italian parlamentissa.

Stanimir Ilchev (ALDE). – (BG) Arvoisa puhemies, kiitos. Puhun yhden tänään arvostelun kohteeksi joutuneen maan, Bulgarian, kieltä. Jos olisin nyt toimittajana Bulgariassa, kuten kerran olin, valitsisin todennäköisesti yhden kahdesta vastakkaisesta lausunnosta, jotka sopivat otsikoksi minkä tahansa sanomalehden etusivulle. Toinen niistä on se, että emme saa tehdä tästä parlamentista kaikupohjaa saatikka korkeinta vetoomustuomioistuinta. Toinen, jonka esitti yksi sosialistiryhmän puhujista, kehottaa meitä olemaan kohtelematta tätä parlamenttia kuin museota, joka sisältää vanhoja esineitä, joita ei saa liikuttaa.

Uskon, että totuus on jossakin siinä välissä ja heijastuu Guy Verhofstadtin tekemässä ehdotuksessa laatia direktiivi, jolla on luotava entistä nykyaikaisempi ja demokraattisempi järjestelmä kaikkien tänään keskustelun kohteena olleiden asioiden sääntelyyn tiedotusvälineiden vapauden ja moniarvoisuuden alalla. Sen lisäksi että direktiivissä käsitellään moniarvoisuutta ja vapautta sekä toimittajien suojelua, siinä on käsiteltävä ja tosiasiaa korostettava voimakkaasti tiedotusvälineiden resurssien hajauttamista, myös kansallisissa mediajärjestelmissä.

Viviane Reding, komission jäsen. – (EN) Arvoisa puhemies, pidän tätä keskustelua erittäin tärkeänä, koska siitä kävi erittäin selvästi ilmi, että tässä parlamentissa ollaan voimakkaasti sitä mieltä, että lehdistönvapauteen ei liity jossittelua, se on Euroopan unionin perusta. Meidän on puolustettava sitä, se on perusarvo, meidän on avattava suomme, kun sitä ei kunnioiteta, ja meidän on toimittava, jos siihen liittyy ongelmia.

(Puhemies pyysi hiljaisuutta saliin.)

Tässä parlamentissa ollaan myös sitä mieltä, että tiedotusvälineiden vapaus on ongelma, jota on tarkasteltava kaikissa jäsenvaltioissa. Monet teistä eivät ole olleet tässä parlamentissa aikaisemmin, joten muistutan teitä eurooppalaisten toimittajien hankkeesta, joka koskee eurooppalaista julistusta lehdistönvapaudesta. Se laadittiin lähinnä uusien jäsenvaltioiden toimittajien auttamiseksi, ja he olivat pyytäneet tällaista apua toimittajien yhteisöltä.

Haluan muistuttaa teitä asiasta, koska täällä on sanottu, että monissa jäsenvaltioissa on ongelmia julkisen television kanssa. Muistan vierailleeni yhdessä kyseisistä jäsenvaltioista – se oli Unkari – antaakseni tukeni julkisen television pelastamiselle, ja mielestäni niin pitäisi tehdä kaikissa jäsenvaltioissa, joissa on ongelmia.

Siksi olemme äänestäneet uuden televisio ilman rajoja -direktiivin puolesta, Euroopan parlamentin avulla, jotta kaikkiin jäsenvaltioihin voidaan perustaa riippumattomia viestintäviranomaisia. Voin vahvistaa tälle parlamentille, että aina kun riippumattomien viestintäviranomaisien perustamisessa on ongelmia, komissio ryhtyy toimiin.

Tässä parlamentissa esiintyy erimielisyyttä siinä, miten EU:n toimivalta yhdistetään mediapolitiikkaan. Luulen, että monet parlamentin jäsenet eivät kuulleet alustukseni kohtia, joissa siteerasin perusoikeuskirjaa, joka on erittäin selvä. Siteerasin myös perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohtaa, jossa myös ilmoitetaan erittäin selvästi milloin perusoikeuskirja pannaan täytäntöön sekä täytäntöönpanon säännöt. Niinpä katson, että jokainen voi lukea kohdan ja muistaa sen.

Valitettavasti kukaan ei kuuntele nyt, vaikka tämä on erittäin tärkeää.

(Puhemies pyysi jälleen hiljaisuutta.)

Alustuksessani korostin myös erittäin selviä toimia, konkreettisia esimerkkejä siitä missä EU voi toimia ja on toiminut, ja korostin ongelmia, jotka on ratkaistava kansallisesti. Italian perustuslakituomioistuin, joka toimi eilen, on selvästi osoittanut, mitä se merkitsee.

Nyt tämä parlamentti on esittänyt monia selviä vaatimuksia, ja haluaisin vastata niihin, jos parlamentin jäsenet suostuvat kuuntelemaan.

(Puhemies pyysi jälleen kerran hiljaisuutta.)

Euroopan parlamentti on vaatinut tiedotusvälineiden moniarvoisuutta koskevaa lähestymistapaa, joka on luvattu. Tiedotusvälineiden moniarvoisuutta koskeva työ on jo edistynyt merkittävästi, ja olemme julkistaneet

seuraavan vaiheen, joka liittyy tiedotusvälineiden moniarvoisuuden riski-indikaattoreihin. Ehkäpä monet parlamentin jäsenet eivät ole huomanneet niitä. Ne ovat internetissä; niitä voi tarkastella, ja ne ovat erittäin tärkeä osa tiedotusvälineiden moniarvoisuutta koskevaa objektiivista työtä, jota Euroopan parlamentti on vaatinut.

Minun on sanottava, että olen erittäin pettynyt, koska meillä oli aiheesta julkinen työryhmäkokous eikä yksikään Euroopan parlamentin jäsen osallistunut siihen. No nyt riski-indikaattorit on julkaistu, ja niitä voi tarkastella. Ne ovat tulevan työemme perusta.

Toinen kysymys: miksi komissio ei aktivoinut Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 7 artiklaa Italian tapauksessa? Ensinnäkin 7 artikla on erittäin poikkeuksellinen määräys. Tähän mennessä EU:n toimielimet eivät ole sitä koskaan aktivoineet. Lauseketta sovelletaan vain, jos kansalliset oikeudenkäyttöä koskevat määräykset ja perusoikeusjärjestelmät romahtavat täydellisesti jossain jäsenvaltiossa. En katso, että olisimme joutuneet siihen tilanteeseen missään jäsenvaltiossa. Artiklassa kuitenkin todetaan – ja tämä on erittäin mielenkiintoista – että Euroopan parlamentilla itsellään on mahdollisuus aktivoida Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 7 artikla. Niinpä kysynkin Euroopan parlamentilta, katsooko se todellakin, että on olemassa riittävät näytöt Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 7 artiklan aktivoinniseksi.

Kolmas kysymys: monet parlamentin jäsenet kaikista poliittisista puolueista – ja luulen että tästä asiasta vallitsee melkoinen yksimielisyys tässä parlamentissa – ovat pyytäneet EU:n direktiiviä tiedotusvälineiden moniarvoisuudesta ja keskittymisestä.

(Puhemies pyysi jälleen kerran hiljaisuutta.)

Tämä on perustavanlaatuinen kysymys, josta on keskusteltava syvällisesti. Saatatte muistaa, että Euroopan komissio alkoi laatia sellaista direktiiviä 1990-luvulla, ja muistanette myös, että kaikki jäsenvaltiot vastustivat tuolloin poikkeuksetta sellaista direktiiviä, koska sen katsottiin jäävän EU:n toimivallan ulkopuolelle.

Ehkäpä tilanne on nyt muuttunut, ja suurin osa jäsenvaltioista katsoo, että asia voidaan sisällyttää EU:n toimivaltaan. Tietysti olisi mahdollista tulkita Euroopan yhteisön perustamissopimusta niin väljästi, että EU voi käsitellä asiaa. Ennen kuin voimme edes alkaa ajatella sitä, komission olisi saatava voimakasta tukea Euroopan parlamentilta. Haluaisin, että Euroopan parlamentti määritteli selvästi, mitä sisämarkkinoiden ongelmia se haluaa käsiteltävän tällaisella direktiivillä.

Tiedätte, etten ole henkilökohtaisesti sellainen komission jäsen, jolle sääntely on ongelma. Olen viiden viime vuoden aikana säännellyt, kun se on ollut tarpeellista. Jotta niin voidaan tehdä, tarvitsemme selvät todisteet kysymyksistä, joihin haluamme vastata. Ratkaistaisiinko lainsäädännöllä ongelmat, joita te tänään pohditte? Voisimmeko perustella sen nykyisellä EU:n toimivallalla? Onko asialla selvä rajat ylittävä ulottuvuus? Onko asiassa selvä sisämarkkinaulottuvuus, koska – muistakaa se – lainsäädäntö, jota olemme jo esittäneet, nojautuu sisämarkkinoiden oikeusperustaan.

Kaikki nämä kysymykset olisi selvitettävä, ennen kuin voimme aloittaa lainsäädäntöprosessin. Niinpä pyydän Euroopan parlamenttia keskustelemaan asiasta vakavasti ja pyydän sitä vastaamaan tähän kysymykseen valiokunta-aloitteisella mietinnöllä, jonka parlamentin jäsenten enemmistö hyväksyy. Sitten komissio vie asian eteenpäin.

Tällä välin komissio on tehnyt kotitehtävänsä määrittelemällä riski-indikaattorit, jotka auttavat meitä analysoimaan koko ongelmaa kaikissa jäsenvaltioissa objektiiviselta pohjalta. Loppujen lopuksi uskon parlamentin haluavan sitä. Sitä myös muut toimielimet haluavat, koska emme halua perusvapauksiamme käytettävän poliittisesti. Haluamme kyseisten vapauksien olevan oikeuksia; haluamme, että kyseiset vapaudet ovat perusarvo ja niitä käsitellään sellaisena.

(Suosionosoituksia)

Puhemies. – (IT) Arvoisa komission jäsen, esitän parlamentin puolesta pahoitteluni melusta vastauspuheenvuoronne aikana.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Arvoisa puhemies, ennen kuin esitän henkilökohtaiset huomautukseni, haluaisin käyttää työjärjestyspuheenvuoron. En usko, että yhdenkään komission tai neuvoston jäsenen tai edes tämän parlamentin jäsenen voidaan olettaa puhuvan parlamentille sellaisissa olosuhteissa, jotka Viviane Reding juuri koki. Sitä ei voida hyväksyä!

(Suosionosoituksia)

Pyydän siksi puhemiehistöä pohtimaan sitä, miten voimme lopettaa tämän häpeällisen tilanteen, jossa keskustelujen loppuvaiheessa ja käynnissä olevien puheenvuorojen aikana täällä käydään omia keskusteluja, niin kuin varapuhemies Vidal-Quadras ja hänen entinen kollegansa tekevät tuolla. Heitä ei kiinnosta mikään muu kuin kahdenvälinen keskustelunsa. Mielestäni sitä ei voida hyväksyä. Pyydän vielä puhemiehistöä pohtimaan asiaa.

Kommentoin nyt sitä, mitä Manfred Weber sanoi. Hän kohdisti sanansa minulle henkilökohtaisesti keskustelussa Italian lehdistönvapaudesta ja nosti esiin Saksan sosiaalidemokraattisen puolueen (SPD) mediaomistuksen.

(Hälinää)

Euroopan parlamentin jäsenenä mutta myös oman puolueeni puheenjohtajiston jäsenenä, haluaisin sanoa, että tunnen myötätuntoa Manfred Weberiä kohtaan. Sen, joka on hävinnyt niin monta ääntä kuin Baijerin kristillissosiaalinen unioni (CSU) ja minun puolueeni, on varmistettava että saa osakseen huomiota.

(Hälinää)

Muistuttaisin vain siitä, että SPD:n mediaomistus nykymuodossaan on seurausta Saksan tiedotusvälineiden palauttamisesta sen jälkeen, kun natsit, ja DDR:ssä kommunistit, olivat pakkolunastaneet ne. Me Saksan sosiaalidemokraatit olemme ylpeitä mediaomistuksestamme!

Joseph Daul (PPE). – (FR) Arvoisa puhemies, minulla on vain yksi asia, joka koskee koko parlamenttia: kun Angelika Niebler lähti tiistaina 18. syyskuuta klo 23.00 Euroopan parlamentista, hänen kimppuunsa hyökättiin raa’asti ja hänet pauskattiin maahan. Hänen matkapuhelimensa, rahansa, luottokorttinsa ja kaikki paperinsa varastettiin. Vieläkin vakavampaa on se, että belgialainen ravintoloitsija tuli auttamaan häntä ja hälytti ambulanssin ja poliisin. Puoli tuntia myöhemmin ambulanssi tuli hoitamaan Angelika Niebleriä. Hyvä niin. Puoli tuntia sen jälkeen poliisi ei vielä ole ollut saapunut. Odotamme poliisia vieläkin. Pyydän siksi puhemiestä käsittelemään asiaa täällä parlamentissa, koska tämä on jo kolmas hyökkäys, johon poliisi ei ole saapunut paikalle. Tässä kaupungissa ei ole taattu kansalaisen turvallisuutta...

(Suosionosoituksia)

... eikä viranomaisen reagointia. Vetoan voimakkaasti parlamentin puhemieheen, jotta tähän hyökkäykseen saadaan vastaus.

(Suosionosoituksia)

Puhemies. – (IT) Joseph Daul, valitettavasti, kuten sanoitte, tällaisia tapauksia on ollut useita, enkä tietenkään voi niitä hyväksyä.

Keskustelu on päättynyt.

Äänestys toimitetaan lokakuun toisen istuntojakson aikana.

Kirjalliset lausumat (työjärjestyksen 149 artikla)

Véronique Mathieu (PPE), kirjallinen. – (FR) Euroopan parlamentin jäsenen on erittäin vaikea katsella sitä, että Italian kaltaista demokratiaa osoitellaan sormella, kuten tässä keskustelussa pyritään tekemään. Lehdistönvapaus on perusvapaus, joka on kirjattu Italian perustuslain 21 pykälään. Italiassa on yksityisiä ja julkisia sanomalehtiä poliittisten suuntausten mukaisesti.

Kunnioituksesta niitä tuhansia ihmisiä kohtaan, jotka kärsivät sorrosta ja sananvapauden puutteesta monissa maailman valtioissa, on hävytöntä kuvata Italian hallitusta vapautta rajoittavaksi hallitukseksi. Sen lisäksi yksi kaikkien oikeusvaltioiden peruspiirteistä on se, että ne antavat kaikille kansalaisille mahdollisuuden vedota tuomioistuimeen, jos nämä katsovat tulleen väärin kohdelluksi. Siten se seikka, että tasavallan pääministeri, jota on herjattu kansallisissa sanomalehdissä, on valinnut hyökkäyksessä panettelijoita vastaan laillisen tien eikä vaihtoehtoja tietä, joka on tyypillinen epädemokraattisille hallituksille, osoittaa Italian demokratian terveyden.

Lopuksi on tärkeää muistuttaa, että Euroopan parlamentista ei saa tulla paikkaa, jossa sovittelaa kansallisia kiistakysymyksiä, joilla ei ole mitään yhteyttä yhteisön toimivaltaan. Kansalliset kiistat on sovittava kansallisella tasolla!

Iosif Matula (PPE), kirjallinen. – (RO) Sananvapaus on kirjattu demokratian kriteereihin, jotka olemme asettaneet Euroopan unionin perustaksi. Jokaisen jäsenvaltion on kannettava vastuunsa ja noudatettava Kööpenhaminan kriteereitä myös politiikan alalla. Uskon kuitenkin, ettei EU:n toimielimiä pidä käyttää missään muodossa foorumina sisäpoliittisten kiistojen ratkaisuun. Keskustelemme tänään asioista, jotka liittyvät yhden jäsenvaltion sisäpolitiikkaan, niin kauan kuin sillä on toimivat demokraattiset instituutiot. Henkilökohtaisesti annan varauksettoman tukeni täydelliselle lehdistönvapaudelle. Kyseiseen vapauteen liittyy kuitenkin jokaisen toimituksen suuri vastuu siitä, että antaa suurelle yleisölle paikkansapitäviä tietoja. Täällä parlamentissa on pyydetty kiristämään sääntelyä, joka koskee tiedotusvälineiden omistuksen keskittymistä ja moniarvoisuutta Euroopan unionissa. Emme kuitenkaan saa unohtaa, että jäsenvaltiot ovat vastustaneet sellaista direktiiviä, koska asia ei kuulu EU:n toimivaltaan. Euroopan komissio on kuitenkin julkaissut tiedotusvälineiden moniarvoisuuden indikaattoreista luettelon, joka perustuu riippumattomaan tutkimukseen. Mielestäni meidän on tärkeää tunnustaa paremmin kyseisten kriteerien suuri merkitys ja käyttää niitä lähtökohtana tulevalle direktiiville tällä alalla. On myös tärkeää, että yritämme esittää ratkaisuja syytösten sijaan.

Tiziano Motti (PPE), kirjallinen. – (IT) Väite, että tiedonvälityksen vapaus on evätty Italiassa, on merkittävä ja opportunistinen hyökkäys yhtä lännen suurta demokratiaa vastaan. Tiedonvälityksen vapaus on evätty niissä valtioissa, joissa diktatuurihallitus estää sen, että kansalaiset hakevat tietoa päivittäisistä tapahtumista valitsemalla parhaana pitämänsä tietolähteen. Internetillä on nykyään se hyvä puoli, perinteisissä demokraattisissa valtioissa kuten Italia, että se poistaa tiedonvälitykseltä kaikki poliittiset, maantieteelliset, taloudelliset ja sosiaaliset esteet. Tietyissä valtioissa internetiä kuitenkin suodatetaan, ja monet verkkosivustot, joita pidetään hallituksen vastaisina, kielletään. Siellä kansalaisoikeudet, kuten vapaus ilmaista itseään, mennä naimisiin ja osoittaa mieltä, joiden merkitystä me länsimaissa emme enää edes ymmärrä, koska olemme tottuneet niihin, eivät ole lähelläkään sitä luovuttamattomuuden käsitettä, jonka perustuslakimme meille takaa, koska niitä ei yksinkertaisesti ole olemassa. Euroopan parlamentin on oltava jäsenvaltioille kasvun, keskustelun ja parhaiden käytäntöjen vaihdon paikka. Sitä ei voida rajoittaa eliitin teatteriksi, jossa esitetään ilmaiseksi pienten maaseututeatterien näytelmien ensi-iltoja. Jos keskustelu EU:n lehdistönvapaudesta on käytävä Euroopan parlamentissa, olkoon niin, mutta sen pitäisi olla rakentavaa ja sen arvovaltaisen instituution arvoista, jonka jäsenyydestä olemme ylpeitä.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), kirjallinen. – (RO) ”Lehdistönvapaus on keskeinen osa demokraattista yhteiskuntaa. Sen ylläpitäminen ja suojeleminen sekä sen monimuotoisuuden ja poliittisten, sosiaalisten ja kulttuuristen tavoitteiden täyttäminen on kaikkien hallitusten tehtävä.” Tämä on lehdistönvapaudesta annetun eurooppalaisen julistuksen 1 artikla. Vaikuttaa siltä, että Silvio Berlusconi uhmaa yhtä demokraattisen yhteiskunnan perusarvoa ja käyttää sen lisäksi vaikutusvaltaansa yleisen mielipiteen manipulointiin. Italiassa ja muissakin maissa suuren osan sanomalehdistä omistavat henkilöt, joihin tietyt poliitikot vaikuttavat. Kyseiset poliitikot laativat johtamisen menettelytavat, joista omistajat eivät voi poiketa. Toisissa maissa hallitus käyttää veronmaksajien rahoja sanomalehtiin, jotka ajavat sen omaa etua. Emme saa hyväksyä lehdistönvapauden rajoituksia Euroopan unionissa, joka puolustaa demokratiaa ja edistää demokraattisia arvoja koko maailmassa. Siksi kehotan Euroopan komissiota antamaan lähitulevaisuudessa ehdotuksen lehdistönvapautta koskevasta direktiivistä, jolla pyritään erityisesti rajoittamaan poliittista puuttumista tiedotusvälineisiin ja estämään monopolien syntyminen tällä alalla.

Puhetta johti

varapuhemies **Diana WALLIS**

6. Edellisen istunnon pöytäkirjan hyväksyminen: ks. pöytäkirja

7. Äänestykset

Puhemies. – (EN) Esityslistalla on seuraavana äänestykset.

(Äänestysten tulokset ja niiden kulkua koskevat yksityiskohdat: ks. pöytäkirja)

7.1. EU:n solidaarisuusrahaston varojen käyttöönotto: Italia, Abruzzon maanjäristys (A7-0021/2009, Reimer Böge) (äänestys)

7.2. Rikosoikeudellisia menettelyjä koskevien toimivaltaristiriitojen ehkäiseminen ja ratkaiseminen (A7-0011/2009, Renate Weber) (äänestys)

– Ennen äänestystä:

Renate Weber (ALDE). – (EN) Arvoisa puhemies, johdanto-osan 18 kappaleeseen tehdyssä tarkistuksessa 6 virkkeen loppuun lisätään seuraavaa: ”paitsi milloin tietojen välittäminen on tätä puitepäättöstä sovellettaessa välttämätöntä toimivaltaristiriitojen ehkäisemiseksi ja ratkaisemiseksi”.

(Suullinen tarkistus hyväksyttiin.)

7.3. Rahoitus-, talous- ja sosiaalikriisiä käsittelevää erityisvaliokuntaa koskevat nimitykset (äänestys)

7.4. Pittsburghin G20-huippukokous (24. ja 25. syyskuuta) (äänestys)

– Ennen tarkistuksesta 13 toimitettua äänestystä:

Sven Giegold (Verts/ALE). – (EN) Arvoisa puhemies, me haluaisimme tehdä tarkistukseen 13 seuraavan suullisen tarkistuksen: ”Kehottaa kehittämään maakohtaisen raportoinnin, jotta saataisiin kokonaiskuva kustakin sijoittajien, sidosryhmien ja veroviranomaisten ryhmästä, edistäisi entistä tehokkaamman ja avoimemman yleiskuvan saamista verovetoisista päätöksistä.”

(Suullinen tarkistus hyväksyttiin, minkä jälkeen tarkistus 13 hylättiin.)

7.5. Maailmanlaajuisen rahoitus- ja talouskriisin vaikutukset kehitysmaihin ja kehitysyhteistyöhön (äänestys)

Puhemies. – (EN) Äänestys on päättynyt.

8. Äänestyselitykset

– Suulliset äänestyselitykset:

– **Mietintö: Renate Weber (A7-0011/2009)**

Jan Březina (PPE). – (CS) Arvoisa puhemies, Tšekin tasavalta oli yksi niistä maista, jotka tekivät aloitteen esityksestä neuvoston puitepäättöksen hyväksymiseksi rikosoikeudenkäyntejä koskevien toimivaltaristiriitojen ehkäisemisestä ja ratkaisemisesta, mikä osoittaa, että Tšekin tasavalta pitää oikeudellista yhteistyötä erittäin tärkeänä. Aiheen arkaluonteisuuden vuoksi on kuitenkin välttämätöntä varmistaa, että tätä yhteistyötä tehdään Euroopan unionin perustamissopimuksessa annettujen valtuuksien rajoissa. Näin tapahtuu tässä tapauksessa. Toisaalta heikkona kohtana on melko huomattava yleisluonteisuus, koska esimerkiksi pyynnön kohteena olleen viranomaisen vastauksen määräaikoja ei ole annettu ja perusteet rikosoikeudenkäyntien käsittelyä varten sopivimman oikeusviranomaisen määrittämiselle puuttuvat. Toinen mutka matkassa on vähäinen yhdentyminen Eurojustin kanssa, mihin huomio olisi pitänyt keskittää. EU:n yhteistyöstä oikeudellisissa asioissa vastaavana elimenä Eurojustilla on paljon suuremmat, vaikkakin tällä hetkellä hyödyntämättömät mahdollisuudet kuin sille puitepäättöselähdöksessä annettu tehtävä. Päätöksessä ei edes ole vaadita tiedottamaan Eurojustille silloin, kun yksittäisessä jäsenvaltiossa päätetään rikossyytteen nostamisesta rajat ylittävissä rikoksissa.

Philip Claeys (NI). – (NL) Arvoisa puhemies, äänestin tätä mietintöä vastaan, mutta syynä ei ollut se, että vastustaisin kansallisten viranomaisten välistä tiedonvaihtoa rikosoikeudenkäynneistä. On hyvä ajatus selvittää, onko muissa jäsenvaltioissa samanaikaisesti meneillään samoja asioita koskevia oikeudenkäyntejä.

Vastustan kuitenkin vahvasti eri tarkistusten federalistista sävyä. Esimerkiksi tarkistuksessa 3, jossa yksiselitteisesti evätään kultakin jäsenvaltiolta oikeus päättää siitä, millä viranomaisilla on toimintavaltuudet. En missään nimessä vastusta Eurojustia, mutta sitä ei pidä muuttaa ”supertoimielimeksi”.

- Yhteinen päätöslauselmaesitys: Pittsburghin G20-huippukokous (24. ja 25. syyskuuta) (RC-B7-0082/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Arvoisa puhemies, äänestin tämän päätöslauselman puolesta. Olen iloinen huomattessani, että Eurooppa tai vaikutusvaltaisimmat maat eivät aliarvioi meidän kaikkien nykyisen tilanteen vakavuutta eivätkä etsi ”yhden koon” lähestymistapaa. Kriisin syynä ovat useat monimutkaiset ja toisiinsa liittyvät tekijät, eikä siitä selviytymiseen ole helppoa tietä.

Maaailmanlaajuinen rahoituskriisi tarjosi meille myös hyvän tilaisuuden harkita uudelleen painopisteitämme ja toimiamme erityisesti talouden kestävä elpymisen pitkäaikaisessa hallinnassa. Olemme antaneet kansalaisillemme sitoumuksia ja odottavat, että saamme taloutemme jälleen toimimaan täydellä teholla, jotta voimme varmistaa pääomamarkkinoiden ja lainanannon tehokkaan toiminnan, torjua työttömyyttä ja luoda työpaikkoja sekä suojella kansalaisiamme, erityisesti köyhimpiä ja haavoittuvimpia. Se ei tule olemaan helppoa, mutta olemme mielestäni menossa oikeaan suuntaan.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Arvoisa puhemies, me ehdotamme hyvin vakavasti sen vaikeuttamista. Rahoituskriisin syynä oli valtion laajamittainen puuttuminen tilanteeseen: ensinnäkin siinä mielessä, että korot oli tarkoituksellisesti pidetty liian pitkään liian alhaisina, mikä oli pikemminkin poliittinen kuin markkinoiden päätös – johon kaikki keskuspankit osallistuivat – ja sitten siinä mielessä, että niinkin hiljattain kuin viime vuonna lainsäätäjät vaativat lainanantajia tarjoamaan halvempia lainoja.

Niinpä G20-maiden johtaja kokoontuvat ja kysyvät: ”Mikä on ratkaisu? Valtion on puututtava tilanteeseen laajemmin.” Ilmeisesti asia on niin kuin Mark Twain kerran huomautti: jos sinulla on vain vasara, kaikki näyttää neulalta. Totuus on, että kaikki heidän toimensa ovat parhaimmillaan olleet hyödyttömiä ja pahimmillaan heikentäneet aktiivisesti tilannettamme: tukitoimet, kansallistamiset, teeskennellyt yritykset saada kuriin veroparatiisit (joilla itse asiassa tarkoitetaan maita, joissa on niitä kilpailukykyisemmät verot) ja valtion lainkäyttövallan valtava laajentaminen ”varasuunnitelman” verukkeella. Ja nyt me haluamme uudistaa koko rahoitusjärjestelmän. Haluan päättää puheenvuoroni edesmenneen maanmieheni Justice Aspreyn sanoihin: ”Uudistus? Eikö tilanne ole jo tarpeeksi huono?”

Lena Ek (ALDE). – (EN) Arvoisa puhemies, haluan kommentoida kahta hiljattain Pittsburghin G20-huippukokouksesta toimitettuun äänestykseen liittyvää asiaa. Mielestäni on valitettavaa ja murheellista, että tässä päätöslauselmassa ja G20-huippukokouksen aineistossa käsitellään niin vähän ilmastokriisin ratkaisemista. Siinä mainitaan myös Tobinin vero, joka voisi mielestäni olla uusi keino rahoittaa kehitysapua ja auttaa kehitysmaita ilmasto-ongelmien ratkaisemisessa.

Syy siihen, että en äänestänyt tarkistusten puolesta, on se, että ne oli muotoiltu hyvin vanhanaikaisesti, ikään kuin keskustelisimme Tobinin verosta 20 vuotta sitten. Nykyaikainen tapa keskustella siitä, onko se Yhdistyneiden Kansakuntien uusi rahoituslähde, tähtää johonkin aivan muuhun, ja toivon, että palaamme tähän istunnossa myöhemmin.

- Päätöslauselmaesitys: Maailmanlaajuisen rahoitus- ja talouskriisin vaikutukset kehitysmaihin ja kehitysyhteistyöhön (B7-0078/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Arvoisa puhemies, annoin tukeni tälle päätöslauselmalle, koska kaikkien toimijoiden on mielestäni aika kantaa vastuunsa ja täyttää sitoumuksensa kehitysmaille. On totta, että maailmanlaajuinen talous- ja rahoituskriisi on koetellut myös kehittyneimpiä talouksia, mutta emme saa unohtaa, että se on koetellut köyhimpiä maita sitäkin enemmän. Meidän on muistettava, että kehitysmaat eivät aiheuttaneet kriisiä mutta joutuvat nyt kantamaan raskaan taakan.

Vuosituhanneen tavoitteiden toteutuminen on nyt vakavassa vaarassa. Olen erittäin tyytyväinen siihen, että G20-maat ovat tunnustaneet yhteisen vastuunsa, ja odotan näkeväni näiden lupauksen muuttuvan todelliseksi toimiksi.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Arvoisa puhemies, tuin tätä mietintöä, koska mielestäni maailmassa tarvitaan uutta ajattelutapaa – ajattelutapaa, jossa siirrymme täysin raha- ja voittokeskeisestä päätöksenteosta ihmis- ja yhteisökeskeiseen päätöksentekoon ja kilpailun logiikasta oikeuden logiikkaan.

Tällä mietinnöllä on mielestäni vähintäänkin saatu jotain itämään. Se ei täysin tue uutta ajattelutapaa, mutta ainakin siinä on uuden ajattelutavan siemen, erityisesti kohdassa 2, jossa todetaan: ”katsoo, että harjoitettu politiikka kaipa pikaista ja perusteellista uudistamista, jotta voidaan puuttua elintarvike- ja rahoituskriisiin

systeemiin syihin ottamalla käyttöön kansainvälistä kauppaa ja kansainvälistä rahoitusjärjestelmää koskevia uusia demokraattisia ja avoimia sääntöjä.”

Uskon ja toivon, että suhtaudumme tähän hyvin vakavasti. Tämän kriisin syyt ovat perustavaa laatua olevia, ja meidän on todella tutkittava näitä syitä järjestelmällisesti ja perinpohjaisesti. Me tarvitsemme täysin uuden ajattelutavan.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Arvoisa puhemies, äänestin tämän päätöslauselman puolesta. Maailmanlaajuinen rahoitus- ja talouskriisi on todellakin vaikuttanut kaikkiin maihin, mutta sillä on ollut erityisen tuhoisa vaikutus köyhimpiin maihin. Kriisillä on ollut haitallisia vaikutuksia niiden kaikkiin rahoituslähteisiin, eivätkä ne ilman ulkomaiden apua pysty säilyttämään sitä, mitä ne ovat saavuttaneet.

Kriisi on uhannut vuodelle 2015 asetettuja vuosituhannen tavoitteita. Siksi tuen suunnitelmaa siitä, että pannaan suunniteltua aiemmin täytäntöön 8,8 miljardin euron kehitysapu maatalouden rahoitukseen tarkoitettua talousarviotukea ja nopeita toimenpiteitä varten, ja ehdotusta siitä, että 500 miljoonaa euroa kohdennetaan sosiaaliturvamenoihin. En tukenut päätöslauselman Tobinin veroa koskevia artikloja.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Arvoisa puhemies, äänestin päätöslauselman ja Tobinin veron käyttöönottoa koskevien tarkistusten puolesta.

Tämä perustuu johdonmukaisuuteen omassa toiminnassani, koska ollessani vuonna 2002 Baskimaan parlamentin jäsen parlamentti hyväksyi päätöslauselman, jossa todettiin, että mielestämme on välttämätöntä torjua kansainvälisten pääomaliikkeiden ilmiötä niiden koko maailmaan kohdistuvien sosiaalisten ja taloudellisten vaikutusten vuoksi, että meidän pitäisi ottaa käyttöön perusteet ja mekanismit, joilla seurattaisiin ja edesautettaisiin inhimillistä kehitystä, ihmisten ja yhteiskunnan eri sektorien välisen epätasa-arvon poistamista ja ympäristön tasapainoa, ja että meillä on velvollisuus perustaa mekanismit keinottelun rajoittamiseksi.

Vastaavasti olimme sitä mieltä, että velvollisuutenamme oli edesauttaa sellaisten ehdotusten kehittämistä, jotka liittyvät kansainvälisten pääomaliikkeiden demokraattiseen valvontaan ja sosiaaliseen vaikutukseen. Me myös määrittelimme ja hyväksyimme tarpeen perustaa pikaisesti niin sanottu ”Tobinin vero”, joka on kansainvälisille valuuttasiirroille asetettava vero, joka on tarkoitettu kehitysapua sekä kansainvälistä järjestelmää säätelevien demokraattisten mekanismien luomista varten.

Nyt on kulunut useita vuosia siitä, kun Baskimaan parlamentti hyväksyi tuon päätöksen, ja olen tyytyväinen siihen, että Euroopan parlamentti on hyväksynyt samaa linjaa noudattavan päätöslauselman.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Arvoisa puhemies, saanen onnitella teitä sulavasta, taitavasta ja ymmärtäväisesti tavastanne käyttää puhemiehen valtaoikeutta.

Euroopan kauppaa ja maatalouspolitiikka on viidenkymmenen vuoden ajan aiheuttanut estettävissä olevaa köyhyyttä kolmannessa maailmassa. Me olemme samanaikaisesti sulkeneet pois niiden maiden tuotannon, joissa maataloustuotteiden vienti on usein tärkein tulonlähde, ja hieroneet suolaa haavoihin viemällä omia ylijäämiämme – polkumyynneet tehokkaasti ylijäämiämme – niiden markkinoille. Sitten me olemme yrittäneet rauhoitella omaatuntoamme laajoilla tukiohjelmilla, jotka eivät ole auttaneet kohentamaan näiden maiden olosuhteita vaan ovat päinvastoin hidastaneet demokratian kehitystä suuressa osassa maailmaa, koska ne ovat murtaneet edustuksellisuuden ja verotuksen välisen eron.

Yksi asia, jonka me voisimme tehdä huomenna ja jolla olisi välitön, suotuista ja käänteentekevä vaikutus keskustelun kohteena olevissa maissa, olisi tämä: me voisimme lakkauttaa yhteisen maatalouspolitiikan. Parasta siinä on se, ettei se maksaisi meille mitään. Maanviljelijämme tulisivat päin vastoin paremmin toimeen, maaseudustamme huolehditaisiin paremmin ja sekä verot että elintarvikkeiden hinnat laskisivat, mikä alentaisi inflaatiota ja parantaisi maailmantalouden tilannetta yleisesti.

Mikäli luulitte minun unohtaneen jotain, voin sanoa, että en ole pehmennyt ja olen edelleen sitä mieltä, että tarvitsemme kansanäänestyksen Lissabonin sopimuksesta: *Pactio Olisipiensis censenda est*.

Philip Claeys (NI). – (NL) Arvoisa puhemies, tämän parlamentin tekopyhyys ja epäjohdonmukaisuus eivät lakkaa hämmästyttämästä minua. Tässä päätöslauselmassa todetaan aivan oikein, että on sääli, että parhaat ja lahjakkaimmat ihmiset lähtevät kehitysmaista ja että tämä aivovuoto on niiden talouden kannalta haitallista. Silti tässä parlamentissa tuetaan koko poliittisen kirjon laajuudelta EU:n sinistä korttia ja vastaanottokeskuksia Afrikasta peräisin olevaa laillista maahanmuuttoa varten: juuri nämä asiat aiheuttavat ja pahentavat tätä aivovuotoa. Loppujen lopuksi kokemus on osoittanut, että ”kiertomaahanmuuttajat” jäävät Eurooppaan.

Silti on lukuisia muita syitä, joiden vuoksi äänestin päätöslauselmaa vastaan, kuten siinä esitetty vetoomus EU:n kehitysavun lisäämisestä. Jos EU haluaa osallistua kehitysyhteistyöhön, sen pitäisi toimia jäsenvaltioiden koordinaattorina eikä lahjoittajana.

Edward Scicluna (S&D). – (MT) Suuri osa tämän parlamentin ja muiden hallitusten tällä alueella tekemästä työstä on ”palontorjuntaa”. Ennaltaehkäisytoimia toteutetaan ilmastonmuutoksen vuoksi. Yhtenä ennaltaehkäisykeinona meidän on kuitenkin myös edistettävä alikehittyneisyyden poistamista. Monet maahanmuutto-ongelmamme eivät ole poliittisia vaan taloudellisia varsinkin Välimeren maissa, ja siksi meidän on tarjottava apua ehkäistäksemme tämän ongelman laajenemisen.

- Kirjalliset äänestysesitykset:

- **Mietintö: Reimer Böge (A7-0021/2009)**

Elena Oana Antonescu (PPE), kirjallinen. – (RO) Äänestin Euroopan unionin solidaarisuusrahaston varojen käyttöönottoa Abruzzon alueen jälleenrakennusta varten koskevan Italian pyynnön puolesta. Italian pyyntö perustuu humanitaarisiin näkökohtiin, koska Abruzzon alue tuhoutui laajalti huhtikuussa 2009 tapahtuneessa maanjäristyksessä. Ajatellen sitä, miksi Euroopan unionin tasolla on olemassa tällainen väline, jonka tarkoituksena on torjua luonnonkatastrofeja ja osoittaa solidaarisuutta katastrofin koettelemille alueille, haluan kiinnittää huomiota siihen, että tarvitaan nopeampia menettelyjä pyydettyjen varojen saamiseksi katastrofien kohteiksi joutuneiden valtioiden käyttöön.

Louis Bontes, Barry Madlener ja Laurence J.A.J. Stassen (NI), kirjallinen. – (NL) Alankomaiden vapauspuolue (VVD) puoltaa hätäapua, mutta tällaisen avun antaminen on yksittäisten jäsenvaltioiden eikä Euroopan vastuulla.

David Casa (PPE), kirjallinen. – (EN) Italiassa huhtikuussa 2009 tapahtunut maanjäristys aiheutti suuria vahinkoja. Siksi komissio ehdotti ESR:n varojen käyttöönottoa Italian hyväksi. Italian tapahtumat olivat todella traagisia. Siksi olen samaa mieltä siitä, että ESR:n varojen käyttöönotto on oikeutettua, ja äänestin sen puolesta.

Edite Estrela (S&D), kirjallinen. – (PT) Äänestin Bögen Euroopan unionin sosiaalirahaston varojen käyttöönottoa Italian hyväksi koskevan mietinnön puolesta, koska Euroopan unionin täytyy mielestäni vastata mahdollisimman pian maan avunpyyntöön, jotta voidaan lieventää Italian Abruzzon alueen huhtikuussa 2009 kokeman maanjäristyksen järkyttäviä seurauksia: 300 ihmistä kuoli ja vahingot olivat erittäin suuria.

Diogo Feio (PPE), kirjallinen. – (PT) Kuten minulla oli aiemmin mahdollisuus todeta, mielestäni jäsenvaltioiden välinen solidaarisuus ja erityisesti Euroopan tuki katastrofien uhreiksi joutuneille maille ovat selviä merkkejä siitä, että Euroopan unioni ei ole enää pelkästään vapaakauppa-alue. Hyväksymällä erityisiä tukivälineitä, kuten Euroopan unionin solidaarisuusrahaston, EU osoittaa pystyvänsä säilyttämään yhtenäisyytensä vastoinikämisissä, tilanteissa, jotka ovat inhimillisesti ja aineellisesti erityisen vaativia. Siksi minun täytyy jälleen kerran ilmaista tyytyväisyyteni ja tukeni tässä tilanteessa Euroopan unionin solidaarisuusrahaston varojen käyttöönotolle Italian Abruzzon aluetta huhtikuussa 2009 koetelleen maanjäristyksen uhrien auttamiseen.

Haluan ilmaista toiveeni siitä, että Euroopan unionin solidaarisuusrahastoa ei tarvittaisi kovin usein – eli että Euroopa ei kärsisi monista vakavista hätätilanteista – ja lisäksi pyyntöni siitä, että rahaston rakennetta ja saatavuutta parannettaisiin asteittain ja arvioitaisiin usein, jotta voitaisiin täyttää mahdolliset todelliset tarpeet nopeasti byrokratiaa välttäen.

João Ferreira (GUE/NGL), kirjallinen. – (PT) Mietinnössä hyväksytään Euroopan unionin solidaarisuusrahaston varojen käyttöönotto Italian hyväksi huhtikuun maanjäristyksen jälkeen. Maanjäristyksessä kuoli 300 ihmistä, ja se aiheutti huomattavia vahinkoja. Arvioiden mukaan maanjäristyksen aiheuttamat suorat kokonaisvahingot olivat yli 10 miljoonaa euroa, ja se on luokiteltu rahaston perusteiden mukaan ”suurkatastrofiksi” ja kuuluu sellaisena oikeusperustan pääasialliseen soveltamisalaan.

Siksi komissio ehdottaa, että otetaan käyttöön Euroopan unionin solidaarisuusrahaston varoja 493 771 159 euroa. Emme saa unohtaa, että tämän rahaston perustamiseksi annettujen asetusten ehdotettu tarkistus, jonka komissio teki ja parlamentti hylkäsi toukokuussa 2006, on edelleen neuvoston käsiteltävänä.

Mielestämme on tärkeää muun muassa varmistaa, että alueelliset katastrofit ovat edelleen tukikelpoisia, tai edes varmistaa se, että tunnustetaan Välimeren maiden kokemien luonnonkatastrofien erityisluonne

mahdollisuus sekä mahdollisuus mukauttaa tätä rahastoa – vastausaikojen ja tukikelpoisten toimien suhteen – sellaisten luonnonkatastrofien kuin kuivuuden ja tulipalojen erityistarpeisiin.

Marian-Jean Marinescu (PPE), kirjallinen. – (RO) Äänestin tänään solidaarisuusrahaston varojen käyttöönottoa Italian hyväksi koskevan Bögen mietinnön puolesta. Olen tyytyväinen siihen, että tämä mietintö sisällytettiin esityslistaan vaikeuksista huolimatta. Parlamentin hallintoelimen täytyy jatkossa toimia ennakoivasti tämänpäiväisen kaltaisissa tilanteissa. Äänestystä mietinnöistä, joilla on vakavia vaikutuksia EU:n kansalaisiin, ei pidä lykätä teknisistä syistä. Euroopan komission täytyy tarkistaa solidaarisuusrahaston varojen käyttöönottoa koskevat menettelyt, jotta avustusten maksamista voidaan nopeuttaa. On luotava ennakkomaksujärjestelmä, joka perustuu suorien tappioiden välittömään arviointiin. Loppumaksu on sitten suoritettava suorien tappioiden lopullisten laskelmien ja katastrofin seurauksena sovelletuista ehkäisytoimenpiteistä saatujen todisteiden perusteella.

David Martin (S&D), kirjallinen. – (EN) Äänestin tarkistuksen 7 puolesta. Olen tyytyväinen siihen, että äänestyksen toimittamiseen tarvittavat palvelut on järjestetty nopeasti, ja toivon, että Italian tarvitsemat varat annetaan käyttöön mahdollisimman nopeasti nopean ja tehokkaan avun varmistamiseksi.

Barbara Matera (PPE), kirjallinen. – (IT) Haluan onnitella parlamenttia siitä, että se sai pyynnöstäni eilen estettyä sen, että äänestystä solidaarisuusrahaston varojen käyttöönotosta huhtikuussa tapahtuneen, erittäin vakavia inhimillisiä ja aineellisia tappioita aiheuttaneen Abruzzon maanjäristyksen hyväksi lykättäisiin. Tämän vaikeuksissa olevien EU:n kansalaisten elämään näin valtavasti vaikuttavan äänestyksen lykkäämiseen edes vain kahdella viikolla ei todellakaan ollut mitään syytä.

Euroopan komissio teki hyvin pian alustavan tutkimuksen ja myönsi Italialle täsmälleen sen pyytämän summan, 493 771 159 euroa. Se saattaa hyvinkin olla tähän mennessä suurin tämän rahaston myöntämä summa. Tällä äänestyksellä parlamentti osoittaa siten yhtenäisyytensä ja täyden solidaarisuutensa katastrofin kohteeksi joutuneelle väestölle. Yleensä rahaston käyttöönotto kestää keskimäärin noin 18 kuukautta. Tällä kertaa olemme päässeet parlamentin kuulemisvaiheeseen hyvin nopeasti ottaen huomioon sen, että maanjäristys tapahtui vain viisi kuukautta sitten. Siksi toivon todella, että komissio ja neuvostoa laativat mahdollisimman nopeasti aikataulut menettelyn jäljellä oleville vaiheille ja varmistavat, että Italia saa varat käyttöönsä vuoden loppuun mennessä.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), kirjallinen. – (EN) Abruzzon maanjäristyksen vaikutukset olivat tuhoisat ja kohtalokkaat, ja tänään hyväksymämme rahoitus ei tietenkään voi korvata tämän luonnonkatastrofin aiheuttamia järkyttäviä ihmishengen menetyksiä tai yhteisöjen fyysisiä tuhoja. EU:n solidaarisuusrahaston rahoitus vaikuttaa todella merkittävästi alueeseen ja sen elpymiseen pitkällä aikavälillä, ja rahaston olemassaolo ja tehokas toiminta kuvastavat Euroopan unionin jäsenvaltioiden välistä solidaarisuutta. Käytännön toimenpiteiden toteuttamiseen tarkoitettujen ohjelmien ja mekanismien tekevät meistä unionina vahvemman ja kykenevämmän selviytymään kriiseistä, olipa sitten kyse taloudellisesta laskusuhdanteesta tai luonnonkatastrofista. Meidän pitäisi edelleen tukea näitä käytännön toimenpiteitä, jotta voimme tarjota jäsenvaltioille apua silloin, kun ne sitä todella tarvitsevat. Poliitiikan avulla voimme vaikuttaa tapahtumiin ja hallita niitä, mutta politiikan rajojen ulkopuolelle ulottuvia tapahtumia varten voimme kehittää näitä tärkeitä mekanismeja kriiseistä selviytymisen avuksi.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), kirjallinen. – (PL) Kun on tapahtunut tragedia, jossa ihmiset ovat menettäneet läheisiään ja monissa tapauksissa kaiken omaisuutensa ja kaunis hyvin vanha kaupunki on raunioina, tuki tällaiselle ehdotukselle on puhtaan oikeamielisyyden ele. EU:n solidaarisuusrahasto on esimerkki tehokkaasta yhteisestä EU:n toimesta tapauksessa, jossa yhtä sen jäsenistä on kohdannut tällainen murhenäytelmä. EU:n solidaarisuusrahasto mahdollistaa pikaisen hätäavun antamisen ja antaa epäilemättä myönteisen viestin kansalaisilleen.

Derek Vaughan (S&D), kirjallinen. – (EN) Olen iloinen Abruzzon maanjäristyksen uhrien rahoittamista koskevasta myönteisestä äänestystuloksesta. Vastauksemme luonnonkatastrofeihin, kuten Italiassa tapahtuneeseen tuhoon, on ulotuttava politiikan ulkopuolelle. Kaikki tämän parlamentin jäsenet, joilla on vähänkin inhimillisyyttä jäljellä, hyväksyvät varmasti sen, että katastrofin uhreiksi joutuneita autetaan rakentamaan uudelleen elämänsä, kotinsa ja tulevaisuutensa.

EU:n solidaarisuusrahaston avulla voimme toimia yhteisönä ja helpottaa kurjuutta ja kärsimystä. Rahastoa on sen perustamisesta lähtien käytetty auttamaan ihmisiä yli puolessa EU:n jäsenvaltioista ja yli 20 katastrofissa tulvista metsäpaloihin, kuivuuksiin ja tulivuorten purkauksiin. Myös walesilaiset ovat hyötäneet rahastosta vuoden 2007 järkyttävien tulvien jälkeen.

Rahaston tulopuolta on kuitenkin tutkittava, ja on vahvat perusteet sille, että rahastolla sallittaisiin olevan omia varoja, jotta rahaston varojen käyttöönotto ei vaikuttaisi muihin hankkeisiin.

Toivon, että näistä rahoista olisi jollain tavalla hyötyä niin tuhoutuneiden rakennusten kuin yhteisöjenkin jälleenrakennukselle.

– Mietintö: Renate Weber (A7-0011/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), kirjallinen. – (RO) Oikeudellisen yhteistyön parantaminen rikosoikeudenkäynneissä yhtäläisen toimivallan omaavien viranomaisten välillä on hyvin tärkeä toimenpide. Jos rikoksen tekemiseen johtaneet toimet kuuluvat kahden tai useamman jäsenvaltion lainkäyttövaltaan, rikosoikeudenkäynti on käytävä sopivimmissa tuomioistuimissa, joten on hyvin tärkeää luoda yhteiset ja yhdenmukaiset puitteet tuomioistuimen valitsemiseksi objektiivisella ja avoimella tavalla. Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehtyyn yleissopimukseen sisältyvän *ne bis in idem* -periaatteen tulokseton soveltaminen on perusoikeuksien vastaista ja vastoin vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvan yhteisen alueen luomista koskevaa EU:n tavoitetta. Mietinnössä, jonka puolesta äänestin, vahvistetaan tämän periaatteen noudattamista koko Euroopan oikeudellisella alueella, eikä pelkästään osana kansallisia menettelyjä. Tämän vuoksi olen tyytyväinen siihen, että mietintö hyväksyttiin eilen.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), kirjallinen. – (LT) Äänestin mietinnön puolesta, sillä oikeudenkäyntejä koskevat toimivaltaristiriidat on ratkaistava mahdollisimman tehokkaasti pyrkien yhteisymmärrykseen. Meidän on syytä olla tyytyväisiä siihen, että *ne bis in idem* -periaatteen noudattaminen varmistetaan valtioiden tuomioistuinten alalla. On valitettavaa, ettei mietinnössä esitetä sellaisia menetelmiä toimivaltaristiriitojen ratkaisemiseen, joilla määritettäisiin se, minkä valtion tuomiovaltaa sovelletaan. Myöskään Eurojustin asemaa ei ole määritetty tarkkaan. Tämä mietintö kuitenkin kannustaa tekemään lisää merkittäviä päätöksiä kansalaisvapauksien, oikeuden ja sisäasioiden aloilla.

David Casa (PPE), kirjallinen. – (EN) Jatkuvasti globalisoituvassa maailmassa ja tilanteessa, jossa EU:ssa on 27 jäsenvaltiota, mahdollisuus toimivaltaristiriitoihin on suuri ja voi aiheuttaa vaikeuksia. Äänestin näin ollen mietinnön puolesta.

Carlos Coelho (PPE), kirjallinen. – (PT) Katson rikosoikeudenkäyntien tehostamisen olennaisen tärkeäksi, ja samalla on varmistettava oikeushallinnon asianmukaisuus. Tämä puitepäätos edistää osaltaan toimivaltaristiriitojen ehkäisemistä ja ratkaisemista, sen varmistamista, että oikeudenkäynnit käydään asianmukaisimmassa tuomioistuimissa ja rikosoikeudellisen tuomioistuimen valinnan entistä suurempaa avoimuutta ja objektiivisuutta tilanteissa, joissa tapahtumat kuuluvat useamman kuin yhden jäsenvaltion lainkäyttövaltaan.

Toivon, että näin voidaan ehkäistä rinnakkaisia ja tarpeettomia rikosoikeudenkäyntejä tämän kuitenkaan johtamatta lisääntyneeseen byrokraatiin tarkasteltaessa tapauksia, joissa saatavilla on nopeasti asianmukaisempia ratkaisuja. Esimerkiksi tapauksissa, joissa jäsenvaltiot ovat jo ottaneet käyttöön joustavampia välineitä tai sopimuksia, ne on katsottava ensisijaisiksi. Itse asiassa sellainen tilanne, jossa sama henkilö voi olla samaa tapahtumaa koskevien rinnakkaiden rikosoikeudellisten menettelyjen kohteena eri jäsenvaltioissa, voi johtaa Euroopan oikeudellisella alueella tehokkaasti tosiasiallisesti sovellettavan *ne bis in idem* -periaatteen rikkomiseen. Kannatan myös Eurojustin entistä laajempaa osallistumista menettelyyn alusta alkaen.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson ja Marita Ulvskog (S&D), kirjallinen. – (SV) Me ruotsalaiset sosiaalidemokraatit päätimme pidättäytyä äänestämästä, sillä katsomme, että jäsenvaltioiden on itse päätettävä, mitkä viranomaiset ovat toimivaltaisia kuulemismenettelyissä. Katsomme myös, että Eurojustin osallisuuden on oltava täydentävää ja toissijaista suhteessa jäsenvaltioihin ja ettei viraston toimivaltaa pidä millään tavoin laajentaa tällä päätöksellä.

Monilla parlamentin mietinnön kohdilla kuitenkin parannetaan ehdotusta puitepäätökseksi. On tärkeää sekä kansallisille viranomaisille että myös erityisesti rikoksesta epäillyille tai syytetyille, että on olemassa selkeät määrääjat, menettelylliset takeet ja muut suojelumekanismit.

Diogo Feio (PPE), kirjallinen. – (PT) Jäsenvaltioiden koordinoitujen toimenpiteiden rikosoikeudenkäyntejä koskevien toimivaltaristiriitojen ehkäisemisessä ja ratkaisemisessa ovat ratkaisevan tärkeitä tehokkaalle oikeudenkäytölle tämänkaltaisten oikeustapausten yhteydessä. On siis suotavaa keskittää eri tuomioistuimiin liittyvät rikosoikeudenkäynnit yhteen jäsenvaltioon objektiivisten kriteerien mukaisesti ja tarvittavan avoimuuden

takaamiseksi, ei pelkästään ajan ja resurssien haaskaamisen vaan myös tähän liittyvien kustannusten ehkäisemiseksi ja koska on tärkeää lisätä oikeudenkäyntien johdonmukaisuutta ja tehokkuutta.

Mahdollisimman suppea ja välitön yhteys toimivaltaisten kansallisten viranomaisten välillä on siis tärkeää toimivaltaisen tuomioistuimen määrittämiseksi ja menettelyn sinne siirtämiseksi. Tässä yhteydessä on muistettava syytetyn oikeudet koko rikosoikeudenkäynnin ajan, sillä yksi Euroopan unionin perustavoitteista on tarjota kansalaisille vapauten, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuva alue ilman sisärajoja.

João Ferreira (GUE/NGL), kirjallinen. – (PT) Äänestimme mietintöä vastaan, koska sillä pyritään vahvistamaan Eurojustin asemaa. Oikeudellisesta näkökulmasta neuvoston luonnos puitepäätökseksi takaa paremmin tehtyjen päätösten oikeudellisuuden ennen kaikkea koska siinä selkeästi taataan *ne bis in idem* -periaatteen noudattaminen: että henkilöä ei voida tuomita kahdesti samassa rikosoikeudenkäynnissä. Vaikka esittelijä tunnustaa tämän, esitetyillä tarkistuksilla vahvistetaan Eurojustin asema aloilla, jotka kuuluvat jäsenvaltioiden yksinomaiseen toimivaltaan. Tällä tavalla ja Eurojustin odotetun oikeudenkäynteihin puuttumisen kautta virastosta on tulossa jäsenvaltioita korkeampi auktoriteetti, koska niiltä viedään mahdollisuus sopia siitä, kuka oikeudenkäynnistä määrää.

Emme katso, että kaiken tämän perusteluksi riittää "ajan ja voimavarojen hukkaaminen". Jäsenvaltion toimivallan siirto oikeudenkäytössä ja muilla aloilla EU:lle heikentää niiden suvereniteettia eikä sen ole osoitettu palvelevan kansalaisten etua näiden oikeuksien, vapauksien ja takeiden puolustamisessa. Katsomme tämän olevan jälleen uusi esimerkki juuri tällaisesta.

Bruno Gollnisch (NI), kirjallinen. – (FR) *Ne bis in idem* -periaate – jonka mukaan henkilöä ei voida saattaa oikeuteen kahdesti samasta rikoksesta – on perustavaa laatua oleva oikeusperiaate demokratiassa. Olen itse tämän periaatteen rikkomisen uhri Ranskassa, sillä minua syytetään edelleen hallituksen määräyksellä asiassa, jossa minut on kuitenkin todettu täysin syyttömäksi kassaatiotuomioistuimessa.

Saan kiittää tästä jäsen Wallisin, parlamentaarista koskemattomuuttani tarkastelleen esittelijän, vallan väärinkäyttöä, sillä hän on käyttänyt kaikkia mahdollisia keinoja riistääkseen minulta suojelun, johon olen oikeutettu oikeuden, moraalin ja tämän parlamentin oikeuskäytännön mukaisesti.

Jäsen Weberin mietinnöllä ei kuitenkaan pyritä ehkäisemään tällaisia *ne bis in idem* -tapauksia. Tämän vuoksi on vuodelta 2000 peräisin oleva eurooppalainen yleissopimus, joka vaikuttaa toimivan oikeusalan ammattilaisia tyydyttävästi ja oikeusvaltioperiaatteen mukaisesti.

Ei, jäsen Weberin mietinnöllä pyritään lähinnä antamaan Eurojustille, jonka monet haluaisivat muuttuvan yhteisön yleiseksi syyttäjäksi, oikeus valvoa ja päättää kansallisesta lainkäyttövallasta. Tästä syystä äänestimme mietintöä vastaan.

Ian Hudghton (Verts/ALE), kirjallinen. – (EN) Äänestin rikosoikeudenkäyntejä koskevien toimivaltaristiriitojen ehkäisemisestä ja ratkaisemisesta laaditun Weberin mietinnön puolesta. Vakavalla rikollisella toiminnalla on yhä useammin rajat ylittävä luonne, ja EU:lla on merkittävä tehtävä tällaisen toiminnan torjumisessa. Selkeämmät tietojenvaihtomenettelyt rikosoikeudenkäynneissä tehostavat jäsenvaltioiden välistä yhteistyötä ja parantavat yksittäisten valtioiden kykyä torjua rikollisuutta. On aina otettava huomioon perusoikeudet, ja minusta Weberin mietinnöllä parannetaan ehdotettua puitepäätöstä.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), kirjallinen. – (EN) Päätin äänestää tyhjää lopullisessa äänestyksessä. Vaikka yhtenä ryhmänä äänestetyissä tarkistuksissa on joitakin ihmisoikeuksia koskevia hyviä tarkistuksia (esim. tarkistukset 6 ja 15), on myös tarkistuksia, joilla siirretään jäsenvaltioiden toimivaltaa Eurojustille (esim. tarkistukset 3, 9, 16, 17 ja 18). Katson, että näiden on säilyttävä jäsenvaltioilla.

Puheenjohtajakokouksen ehdotus: Rahoitus-, talous- ja sosiaalikiäriä käsittelevää erityisvaliokuntaa koskevat nimitykset

Diogo Feio (PPE), kirjallinen. – (PT) Rahoitus-, talous- ja sosiaalikiäriä käsittelevän erityisvaliokunnan perustaminen voi osoittautua hyvin tärkeäksi valmistauduttaessa EU:n tulevaisuuteen. Valiokunnan jäsenten kokemus on olennaista erityisvaliokunnan tehtävien toteuttamisessa ja sen esittämässä ehdotuksissa. Katson, että jäsenluetteloon kuuluu kunnioitettuja parlamentin jäseniä, joilla on paljon kokemusta kriisin nykyisen aihepiiriin eri aloilla. Näin ollen he myös kykenevät keskustelemaan ja esittämään asianmukaisia toimenpiteitä niiden rahoitusjärjestelmän vikojen korjaamiseksi, jotka johtivat nykyiseen tilanteeseen, ja edistämään näin osaltaan merkittävästi asianmukaisesti perustellun ja entistä paremman mahdollisen tulevan lainsäädännön valmistelua.

Uskon myös, että valiokunnan on toimittava pitempään kuin suunnitellut 12 kuukautta ja että sen kokoonpanoa voidaan tarkistaa, jotta nykyisen kriisin yhteydessä hyväksyttäviä toimenpiteitä voidaan seurata ja arvioida.

– Yhteinen päätöslauselmaesitys: Pittsburghin G20-huippukokous (24. ja 25. syyskuuta) (RCB7-0082/2009)

Regina Bastos (PPE), kirjallinen. – (PT) Olen tyytyväinen Pittsburghin G20-huippukokouksessa tehtyihin sopimuksiin. Olen varma siitä, että ne ovat askel oikeaan suuntaan. Välittöminä tavoitteina on oltava vahvan ja kestäväen reaalitalouden kasvun varmistaminen, luotto- ja pääomamarkkinoiden hyvän toiminnan takaaminen, työllisyyden tukeminen ja edistäminen sekä ihmisten suojeleminen kriisin kielteisiltä vaikutuksilta kiinnittäen erityistä huomiota köyhimpiin ja haavoittuvimmassa asemassa oleviin.

Nopeasti kasvavat valtionvelat ja budjettivajeet ovat huolestuttavia. On tärkeää vakiinnuttaa pitkällä ajanjaksolla kestävät julkiset taloudet, jotta tulevien sukupolvien rasitukseksi ei jätettäisi suurempaa taakkaa. Rahoituskriisin aiheuttaneiden sääntelyn ja valvonnan suurimpien vikojen arvioinnin puute on kuitenkin valitettavaa. On hyvin tärkeää ymmärtää, mitä tällä tasolla tapahtui, jotta voidaan välttää menneisyyden virheiden toistuminen.

Dominique Baudis (PPE), kirjallinen. – (FR) Maailma on kohdannut ristiriidan, jota on vaikea ratkaista. Toisaalta talouskriisi ja sen sosiaaliset seuraukset edellyttävät kiireisiä toimenpiteitä työpaikkoja luovan kasvun uudelleen käynnistämiseksi. Tämä oli G20-maiden Pittsburghin kokouksen esityslistalla. Toisaalta – ja tämä on haaste Kööpenhaminan konferenssille – on aivan yhtä tärkeää torjua ilmastonmuutosta vähentämällä energiankulutusta. Toisin sanoen meidän on saatava kone uudelleen käyntiin ja varmistettava, että se saastuttaa entistä vähemmän. Näitä asioita ei myöskään voida ratkaista toinen toisensa jälkeen, sillä ne ovat molemmat kiireellisiä. Taloudellisen toiminnan uudelleen käynnistäminen on kiireellinen tehtävä, ja taloudellisen toiminnan seurausten rajoittaminen on kiireellinen tehtävä. Eilissä G20-huippukokouksessa ja huomissa ilmastonmuutoskonferenssissa Euroopan unionin on tasapainoteltava kahden yhtä valtaisan uhkan välillä. Yhteisön toimet on vakiinnutettava mahdollisimman nopeasti unionin 27 jäsenvaltion hyväksymän Lissabonin sopimuksen mukaisesti. Pelatessaan aikaa viivytetään tätä hetkeä Tšekin presidentti Klaus ottaa suuren vastuun 500 miljoonasta kansalaisesta.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), kirjallinen. – (LT) Euroopan unioni tarvitsee rahoitusmarkkinoiden tiukempaa valvontaa, josta yksi instituutio olisi vastuussa (G20). On tärkeää varmistaa julkisen talouden pitkän ajanjakson vakaus, jotta tulevien sukupolvien rasitukseksi ei jätettäisi liian suurta taakkaa sekä uusien työpaikkojen luomiseksi ja ihmisten suojelemiseksi kriisin vaikutuksilta. Erityisen tärkeää on katsoa ensisijaisiksi työpaikkojen luominen, laajan ja vakaan reaalitalousalan kasvun varmistaminen, pääomamarkkinoiden ja luottotoiminnan asianmukainen turvaaminen, työllisyyden säilyttäminen ja edistäminen sekä ihmisten suojeleminen kriisin kielteisiltä vaikutuksilta kiinnittäen erityistä huomiota köyhimpiin ja haavoittuvimmassa asemassa oleviin. Meidän on nyt vahvistettava työmarkkinaosapuolten vuoropuhelua kaikilla tasoilla ja pyrittävä välttämään palkanalennuksia sekä varmistamaan, että palkat nousevat suhteessa tuottavuuden kasvuun. Kaikkein merkittävimmäksi tavoitteeksi on katsottava uusien työpaikkojen luominen.

Pascal Canfin (Verts/ALE), kirjallinen. – (EN) Verts/ALE-ryhmä äänesti G20-huippukokouksesta laaditun päätöslauselman puolesta monista syistä, muun muassa koska: – viittaamalla uusien, BKT:n ylittävien indikaattorien tarpeeseen Euroopan parlamentti antaa selvän merkin siitä, ettei talouden elpymisen pidä perustua entiseen lähestymistapaan, mikä vastaa vaatimustamme kehittää uusi vihreä sopimus, – päätöslauselmassa korostetaan tarvetta puuttua kansainvälisiin epätasapainotiloihin, erityisesti valuuttakurssien epätasapainotiloihin ja perushyödykkeiden hintojen heilahteluihin monenvälisissä järjestelmissä, – päätöslauselmalla lähetetään myönteinen viesti valuuttasiirroista perittävän veron käyttöä koskevaan päätökseen, – rahoituskriisin osalta Euroopan parlamentti esittää voimakkaan lausunnon kansainvälisestä koordinoinnista, jotta voidaan välttää sääntelyn katvealueiden hyväksikäyttö. Siinä korostetaan myös, että toiminnan vakautta koskevien sääntöjen kehittäminen G20-ryhmässä yleisesti merkitsee vähimmäistason yhdenmukaistamista, joka ei saa estää EU:ta soveltamasta tiukempia vaatimuksia, – rahoitusalan valvonnan osalta Euroopan parlamentti on edennyt merkittävästi kohti entistä lujempaa ja keskitetympää rahoitusmarkkinoiden valvontaa koskevaa lähestymistapaa siten, että tavoitteena on yksi ainoa rahoitusalan valvontaviranomainen.

Maria da Graça Carvalho (PPE), kirjallinen. – (PT) G20-ryhmä on sitoutunut pääsemään sopimukseen Kööpenhaminan huippukokouksessa, ja on tärkeää, että EU:lla on edelleen johtava asema neuvotteluissa kauaskantoisen ja oikeudenmukaisen sopimuksen aikaansaamiseksi. Kööpenhaminassa tehtävällä

sopimuksella voidaan saada aikaan talousakasvua, edistää puhdasta teknologiaa ja varmistaa uusien työpaikkojen syntyminen teollisuusmaissa ja kehitysmaissa.

Puhtaan, uusiutuvan energian ja energiatehokkuuden rahoitusta ja teknistä tukea kehitysmaissa koskeva sopimus on ratkaiseva, jotta Kööpenhaminassa saadaan aikaan vakaa sopimus. On tärkeää määrittää konkreettinen malli, jotta voidaan maksimoida mahdollisuudet päästä sopimukseen Kööpenhaminassa. Kansainvälisellä sopimuksella on varmistettava kasvihuonekaasupäästöjen kollektiiviset vähennykset hallitustenvälisen ilmastomuutospaneelin neljännen arviointikertomuksen mukaisesti (25–40 prosenttia vuoteen 2020 mennessä verrattuna vuoteen 1990) ja vahvistettava EU:n ja muiden teollisuusmaiden pitkän ajanjakson vähintään 80 prosentin vähennykset vuoteen 2050 mennessä verrattuna vuoteen 1990.

David Casa (PPE), kirjallinen. – (EN) Pittsburghissa 24. ja 25. syyskuuta pidetty G20-ryhmän huippukokous oli menestyksenkäs monilla aloilla, kuten esimerkiksi keskusteltaessa tarpeesta selvittää rahoituskriisien perimmäiset syyt sen varmistamiseksi, ettei tällaisia kriisejä enää ilmaannu. Olen tästä samaa mieltä, joten äänestin päätöslauselman puolesta.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark, Anna Ibrisagic ja Alf Svensson (PPE), kirjallinen. – (SV) Äänestimme tänään G20-ryhmää koskevan päätöslauselman puolesta. Äänestimme kuitenkin valuuttasiirroista perittävää veroa vastaan, sillä se haittaisi köyhien valtioiden pääoman muodostusta ja hidastaisi kehitystä ja kasvua, jotka ovat viimeisten 30 vuoden aikana nostaneet kansoja ja valtioita köyhydestä. Vastustamme myös kansainvälisellä tasolla toimivan suhdanteita tasoittavan työllisyysrahaston perustamista, sillä vaarana on, että sen avulla säilytetään vanhoja ja vanhentuneita rakenteita, mikä estää kasvua ja uusien työpaikkojen syntymistä. Se edellyttäisi kansainvälisen vero- ja jakelujärjestelmän käyttöönottoa ilman demokraattista valvontaa, jolloin on olemassa kaikenlaisen korruption selkeä vaara. On tärkeää, että kriisistä kärsivät ihmiset voivat saada tukea ja apua, mutta tämä onnistuu parhaiten kansallisella tasolla, ei byrokraattisessa kansainvälisessä järjestelmässä.

Marielle De Sarnez (ALDE), kirjallinen. – (FR) Mouvement Démocraten (Euroopan liberaalidemokraattien liiton ryhmä – Ranska) edustajien valtuuskunta on tyytyväinen G20-ryhmän päätelmistä laaditun päätöslauselman hyväksymiseen. Tällä äänestyksellä Euroopan parlamentti vahvistaa, että EU:n on luotava itselleen rahoitusvalvontajärjestelmä ja yksi rahoitusalan valvontaviranomainen, meidän on edettävä kohti julkisen talouden pitkän ajanjakson vakautta, jotta emme tee haittaa tuleville sukupolville, välittömien ensisijaisten tavoitteiden on oltava työpaikkojen luominen ja kansalaisten suojeleminen kriisin vaikutuksilta. Äänestimme tarkistusten 5, 8, 11, 12 ja 13 puolesta ja pahoittelemme sitä, ettei Euroopan parlamentti mennyt pidemmälle tilinpäätösten avoimuuden, veroparatiisien torjunnan ja ympäristösitoumusten (uusi vihreä sopimus) aloilla. Haluamme myös vahvistaa sitouksemme Tobinin veroon perustuvaan valuuttasiirroista perittävään veroon. Tämän osalta kehotamme Euroopan parlamenttia käynnistämään keskustelun tällaisen veron määrittämisestä.

Frank Engel (PPE), kirjallinen. – (FR) Vaikka hyväksyimmekin Pittsburghissa pidetystä G20-ryhmän huippukokouksesta laaditun Euroopan parlamentin päätöslauselman tärkeimmät suuntaviivat – ja äänestimme sen puolesta tästä syystä – Euroopan kansanpuolueen (kristillisdemokraatit) Luxemburgin valtuuskunta haluaa esittää joitakin varauksia joistakin päätöslauselmaan sisältyvistä epätydyttävistä osatekijöistä

Ensinnäkin Pittsburghin päätelmissä mainitaan tarve saada pelastustoimien edunsaajat osallistumaan toimien kustannuksiin. Tämä ei ole sama asia kuin valuuttasiirroista perittävän veron suunnitteleminen, kuten parlamentin päätöslauselmassa ehdotetaan. Toiseksi suosittelemme rahoitusvalvontajärjestelmää, jossa yhdistyvät vastaisuudessa kansalliset valvontaviranomaiset sekä kolme yhteisön toimielintä, ja jonka perustaminen on käynnissä osana yhteisön lainsäädäntömenettelyä.

Lopuksi on tärkeää estää veroparatiisitermin laaja-alainen käyttö G20-ryhmän tavoin. Oikeudenkäyttöalueita, jotka eivät missään nimessä ole veroparatiiseja, on mielivaltaisesti sisällytetty harmaalle listalle samalla kun todelliset veroparatiisit edelleen välttävät G20-ryhmän ja OECD:n kaikenlaisen painostuksen. Maltillisen verotuksen valtioiden kutsuminen veroparatiiseiksi ei auta meitä lopettamaan kriisiä, jonka alkuperä on muualla.

Edite Estrela (S&D), kirjallinen. – (PT) Äänestin Pittsburghissa 24. ja 25. syyskuuta 2009 pidetystä G20-ryhmän huippukokouksesta laaditun Euroopan parlamentin päätöslauselman puolesta, koska katson, että tämänhetkisiä talousvaikeuksia on käytettävä mahdollisuutena edistää Lissabonin strategian tavoitteita ja vahvistaa sitoutuminen työttömyyden tja ilmastomuutoksen torjuntaan sekä luoda eurooppalainen strategia pitkällä ajanjaksolla kestävä talouden elpymisen aikaansaamiseksi. On kuitenkin valitettavaa, ettei

ehdotusta Tobinin tyylisestä valuuttasiirroista perittävästä verosta hyväksytty, sillä sellaisella olisi mahdollista rajoittaa liiallista keinottelua sekä edistää julkisen talouden vakautta ja investointeja pitkällä ajanjaksolla.

Diogo Feio (PPE), kirjallinen. – (PT) G20-ryhmän tekemät päätökset ovat hyvin tärkeitä, kun niitä tarkastellaan maailmanlaajuisista talouskriisiä ja sen vakavia sosiaalisia seurauksia vasten. G20-ryhmän jäsenen koordinoituihin toimiin voimme rakentaa rahoitusjärjestelmän, joka osaltaan edistää entistä tasapuolisempaa ja kestävää talouskehitystä tulevaisuudessa, jolloin voimme välttää nyt kokemamme kaltaiset kriisit.

Me emme voi Euroopan unionissa toimia yksinämme ja hyväksyä sääntöjä, joita muut valtiot eivät jaa, ja tällainen asettaisi eurooppalaisen talouden muita heikompaan asemaan tässä globaalissa maailmassamme.

José Manuel Fernandes (PPE), kirjallinen. – (PT) Olen tyytyväinen Pittsburghin G20-huippukokouksessa tehtyihin sopimuksiin. Pääoman globalisoitumisen seurauksena toimet uusien kriisien torjumiseksi ja ehkäisemiseksi edellyttävät mahdollisimman laajaa kansainvälistä yhteistyötä. Olen tyytyväinen sopimuksiin, joilla pyritään talouskasvuun sekä työllisyyden ja markkinasääntelyn edistämiseen, ja toivon näiden tavoitteiden täyttyvän laajalla alueella. Mitä tulee valuuttasiirroista perittävään veroon liiallisen keinottelun valvomiseksi ja pitkäaikaisten investointien rohkaisemiseksi totean, että siinä on järkeä vain maailmanlaajuisesti toteutettuna.

João Ferreira (GUE/NGL), kirjallinen. – (PT) Tänään hyväksytty päätöslauselma on samansuuntainen Euroopan unionin eri elimissä, myös parlamentissa jo hyväksytyjen kantojen kanssa. Niillä pyritään peittelemään taloudellisen ja sosiaalisen kriisin todellisia syitä ja manipuloida vauhdittamaan ja rohkaisemaan kriisin aiheuttaneen politiikan jatkamista ja kehittämistä. Siinä muun muassa katsotaan veroparatiisien ainoastaan heikentäneen rahoitusalan sääntelyä ja suositellaan pelkästään verotuksen avoimuuden ja tietojenvaihdon parantamista.

Todellisuudessa tarvitaan, ja tätä päätöslauselmassa ei mainita, palvelujen vapauttamisen ja yksityistämisen, työntekijöiden oikeuksiin puuttumisen ja valmistusteollisuuden tuhoamisen uusliberalistisen politiikan jarruttamista. Tämä politiikka on syypää heikentyneisiin elinoloihin, velkaantumiseen, kasvavaan työttömyyteen, työn epävarmuuteen ja köyhyyteen. On arvostettava työtä ja työntekijöitä, suojeltava tuotantoaloja ja julkisia palveluita, on tehtävä taloudellisesta vallasta poliittisen vallan alaista, torjuttava korruptiota ja talousrikoksia ja rangaistava niitä sekä lakkautettava veroparatiisit.

Robert Goebbels (S&D), kirjallinen. – (FR) Äänestin kaikkia Vihreät / Euroopan vapaa allianssi -ryhmän G20-ryhmän huippukokouksesta laadittuun päätöslauselmaan esittämiä tarkistuksia vastaan protestoidakseni ryhmän taktiikkaa, jolla se aina aloittaa uudestaan keskustelut yleisesti demagogisilla tarkistuksilla. Vihreät neuvottelivat yhteisestä päätöslauselmasta ja olivat tyytyväisiä moniin tarkistuksiin. He eivät kuitenkaan allekirjoittaneet yhteistä päätöslauselmaa voidakseen järjestää kohtauksen täysistunnossa.

Bruno Gollnisch (NI), kirjallinen. – (NL) Äänestimme G20-ryhmän huippukokousta koskevaa päätöslauselmaa vastaan yhdestä hyvästä syystä. Siinä ei missään kohtaa kyseenalaisteta globaalia rahoitusjärjestelmää, joka aiheutti tämän kriisin. Siinä jopa todetaan, että tarvitsemme vielä enemmän globalisaatiota, vielä lisää vapauttamista, niin kutsutuin takein monenvälisiltä instituutioilta ja elimiltä, joista on määrä tulla globaali hallitus.

Järjestelmän muuttamisesta kieltäytyminen takaa kuitenkin joidenkin ehdotettujen hyödyllisten ja tarpeellisten toimenpiteiden epäonnistumisen. Pyrkimys säilyttää nykyinen järjestelmä tällaisena, kun markkinat yhä suuremmassa määrin eroavat reaalityyloudesta, tekee tietä muille kriiseille ja varmistaa, ettei uusia työpaikkoja koskevaa tavoitetta saavuteta.

Talous ei ole itsetarkoitus. Se on vain yksi keino saavuttaa poliittisia tavoitteita, yhteiskuntien edistymistä ja inhimillistä kehitystä. Niin kauan kuin alistutaan sen väitetyille vaatimuksille ja antaudutaan markkinoiden väitetyille muuttumattomille laeille, ei mitään ongelmia saada ratkaistua.

Sylvie Goulard (ALDE), kirjallinen. – (FR) Haluan selittää Euroopan liberaalidemokraattien ryhmän puolesta, miksi pidäytydyimme äänestämästä Vihreät/Euroopan vapaa allianssi -ryhmän Tobinin veron mukaiseen veroon tekemästä tarkistuksesta. Ryhmämme on päättänyt perustaa tätä tarkastelevan työryhmän veron tarkoitusta ja käytännön yksityiskohtia selvittämään. Poliittiset ryhmät voivat sitten täysin tietoisina tosiseikoista sopia yhteisestä lähestymistavasta asiaan, joka silloin merkitsee kaikille samaa ja jota voidaan puolustaa asianmukaisissa kansainvälisissä elimissä.

Ian Hudghton (Verts/ALE), kirjallinen. – (EN) Äänestin G20-ryhmän Pittsburghin huippukokousta koskevan päätöslauselman puolesta. Nykyinen talouskriisi on todella globaali niin syiltään kuin vaikutuksiltaan, joten tarvitaan koordinoituja kansainvälisiä toimia ratkaisujen löytämiseksi. Kaikilla kansallisilla hallituksilla on osansa näissä ratkaisuissa, ja EU:n tason yhteisillä toimilla varmistetaan, että Eurooppa voi eturintamassa ohjata globaalia elpymistä. Skotlannin hallitus edistää ohjelmaa, jolla pyritään tukemaan työpaikkoja ja yhteisöjä, vahvistamaan koulutusta ja taitoja sekä sijoittamaan innovointeihin ja tulevaisuuden teollisuuteen. Yhdessä muiden Euroopan valtioiden kanssa me voimme selvittää nyt kohtaamistamme haasteista.

Arlene McCarthy (S&D), kirjallinen. – (EN) Minä ja Labour-puoluetta edustavat kollegani tuemme vahvasti G20-ryhmän tekemää sitoumusta kehittää valuuttasiirroista perittävää veroa. Veronmaksajille kriisistä koituneiden kustannusten jälkeen on tärkeää, että varmistamme rahoitusalan täysimääräisen ja oikeudenmukaisen osallistumisen julkisen talouden kehittämiseen. Tobinin vero on yksi ehdotetuista valuuttasiirroista perittävän veron malleista. Emme tukenee tarkistusta 8, sillä meidän on tarkasteltava kaikkia vaihtoehtoja sen sijaan, että sitoutuisimme erityisesti Tobinin tyyliin veroon. Lisäksi tarkistuksessa ehdotetaan tällaisen veron yksipuolisen eurooppalaisen muodon harkitsemista. Rahoituspalveluala on globaali ala, ja meidän on edelleen pyrittävä varmistamaan globaalilla tasolla tehokas ja toimiva valuuttasiirroista perittävä vero.

David Martin (S&D), kirjallinen. – (EN) Pidätydyin äänestämästä valuuttasiirroista perittävää veroa koskevasta tarkistuksesta 8. Kannatan tällaista veroa, mutta katson, että sen olisi oltava pikemminkin globaali kuin eurooppalainen vero, jotta se olisi tehokas.

Franz Obermayr (NI), kirjallinen. – (DE) G20-ryhmän Pittsburghin huippukokousta koskeva yhteinen päätöslauselmaesitys sisältää paljon myönteisiä osatekijöitä. Siinä esimerkiksi osoitetaan selvästi valtioiden suurimman osan täytäntöönpanemien finanssipoliittisten stimuloivien toimenpiteiden ongelmat. Kansallisten talousarvioiden vahvistaminen on katsottava merkittäväksi tulevina vuosina. Olen myös iloinen siitä, että pyritään selvittämään kriisin syyt ja viitataan rajattomaan keinotteluun sekä rahoitusmarkkinoiden sääntelyn puutteeseen. Tämä tehdään kuitenkin vain pinnallisella tavalla. Todellisiin tarvittaviin uudistuksiin asti ei kaivauduta. Ottaen huomioon meitä edelleen ympäröivän valtavan kriisin ja sen, että se valitettavasti edelleen tekee ihmisistä työttömiä, tämä on aivan liian vähän. Tämän vuoksi pidätydyin äänestämästä.

Andreas Mölzer (NI), kirjallinen. – (DE) G20-ryhmän Pittsburghin huippukokousta koskevassa päätöslauselmaesityksessä todetaan selvästi, että kriisi on seurausta joidenkin rahoituslaitosten holtittomasta ja vastuuttomasta riskinotosta sekä rahoitusmarkkinoiden sääntelyn puutteesta. Ovi oli siis auki täydelle keinottelulle. Tämän vuoksi on sitäkin tärkeämpää hyväksyä nopeasti asianmukaiset säännöt näille markkinoille. Esityksessä esitetyt ajatukset ovat toisinaan hyvin tervetulleita. On kuitenkin valitettavaa, että esityksessä myös puolletaan Basel II -säännöksiä, joiden tiedämme kokemuksesta käytännössä kuivanneen pienten ja keskisuurten yritysten pääomavirran. En voi tukea pankkialaisuuden tiukkaa kumoamista, joka ei tule kuuloonkaan monien pienten pankkien asiakkaiden osalta, ja tästä syystä päätin pidätyytyä äänestämästä lopullisessa äänestyksessä.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), kirjallinen. – (PT) Ensinnäkin haluan kiittää sitä, että G20-ryhmän kokouksessa käsiteltiin niin merkittäviä seikkoja kuin kestävää talouskasvua, työllisyyttä ja mahdollista ilmastonmuutosilmiötä, joka saattaa uhata planeettamme asuttavuutta. Nämä ovat tämän hetken globaaleja asioita, jotka katsotaan yleisesti hyvin merkittäviksi eurooppalaiselle kasvuprosessille.

Tässä asiassa olen tyytyväinen siihen, että on päätetty säilyttää talouden elpymisen kannustimet, sekä osoitettuun sitoumukseen strategiaan, jolla voidaan tehdä Lissabonin suunnitelman periaatteista kestäviä, erityisesti globaaliin intressiin panna täytäntöön globaali työllisyys sopimus. Tässä yhteydessä on tärkeää korostaa kiireistä tarvetta luoda kansainvälisellä tasolla toimiva suhdanteita tasoittava työllisyysrahasto sekä kunnianhimoisia verokannustinpaketteja, joilla tuetaan työpaikkojen luomista ja säilyttämistä haavoittuvassa asemassa olevia ryhmiä tukevien voimakkaiden sosiaalipoliittikkojen avulla.

Marit Paulsen, Olle Schmidt ja Cecilia Wikström (ALDE), kirjallinen. – (SV) Rahoitusalan kriisi syntyi osittain seurauksena siitä, että pankit väärinkäyttivät asiakkaidensa luottamusta ja ottivat liiallisia riskejä asiakkaidensa rahoilla. Katsomme, että tarvitaan yksityiskohtaisempaa keskustelua siitä, kuinka kansainvälisiä valuuttasiirtoja olisi tarkasteltava. Emme usko Tobinin veron olevan tehokas keinottelun ehkäisemisessä, mutta olemme tyytyväisiä keskusteluun siitä, kuinka pankkien, rahastojen ja vakuutusyhtiöiden kaltaiset rahoituslaitokset voivat auttaa luomaan terveet ja vakaat rahoitusmarkkinat. Rahoitusalan kriisi osoittaa, että kansainvälisten ongelmien ratkaisemiseen tarvitaan kansainvälisiä ratkaisuja. Tätä keskustelua olisikin käytyä globaalilla tasolla eikä pelkästään EU:ssa.

Paulo Rangel (PPE), kirjallinen. – (PT) Haluan kehua G20-ryhmän huippukokouksessa tehtyjä sopimuksia, joihin olen hyvin tyytyväinen ja jotka yleisesti katsotaan askeleeksi oikeaan suuntaan.

Koska on keskusteltu niin tärkeistä asioista kuin rahoitusmarkkinoiden sääntelystä ja valvonnasta sekä julkisen talouden kestävydestä, haluan erityisesti korostaa kestävästä talouskasvusta ja työllisyydestä.

Olen iloinen siitä, että G20-ryhmän hyväksymät ensisijaiset tavoitteet perustuvat reaalityökalouden kestävästä kasvuun, joka toimii sekä uusien työpaikkojen luomisen moottorina että takeena kansalaisten, erityisesti köyhimpien ja haavoittuvimpien suojelemisesta kriisin kielteisiltä vaikutuksilta. Olen myös iloinen G20-maiden johtajien sitoutumisesta työllisyyskriisin ratkaisemiseen kansainvälisellä tasolla, sillä näin työllisyyden edistämisestä tulee keskeinen osatekijä elvytysuunnitelmissa.

Pahoittelen vain sitä, ettei G20-ryhmä päässyt sopimukseen ilmastonmuutoksen globaalista torjunnasta.

Frédérique Ries (ALDE), kirjallinen. – (FR) Oli tärkeää, että Euroopan parlamentti lähetti maailman suurimmille johtajille selkeän viestin G20-ryhmän Pittsburghin huippukokouksen jälkeen. Se tehtiin tänään hyväksytyllä päätöslauselmalla, jossa korostetaan, että vaikka rahoituskriisin vaikein vaihe nyt onkin ohi, sen vaikutukset julkiseen talouteen ja työllisyyteen tuntuvat vielä pitkään ilman Euroopan unionin, Yhdysvaltojen ja Kiinan yhteisiä toimia. Viimeksimainitut ovat jo tehneet päätöksiä IMF:n uudistuksesta, sijoittajien bonusten valvonnasta, pääomavaatimuksista sekä monimutkaisten rahoitustuotteiden avoimuudesta, joten tämä G20-ryhmän huippukokous ei ollut turha.

Jos globalisaation valvonnassa aiotaan edistyä, on kuitenkin vielä toteutettava ainakin kolme valtaisaa tehtävää. Ensimmäinen on todellakin puuttuva veroparatiiseihin, sillä valtioiden kirstuista puuttuu niin paljon rahaa. Toiseksi on estettävä valuuttamyrskyn syntyminen sen vuoksi, ettei ole onnistuttu palauttamaan valuuttakurssien tasapainoa, ja devalvaatiokilpailun jatkuminen. Kolmas on perushyödykkeiden, erityisesti elintarvikkeiden, hintojen heilahtelun torjuminen, sillä tällä on merkittävä osuus epätasapainon ja köyhyyden lisäämisessä maailmassa.

Czesław Adam Siekierski (PPE), kirjallinen. – (PL) Arvoisa puhemies, hyvät kollegat, G20-ryhmän hiljattaisessa Pittsburghin huippukokouksessa vahvistettiin taloustilanteen asteittainen vakautuminen. Edelleen on kuitenkin syytä muistaa ongelmat, joita tietyt taloudet voivat kohdata. Kokous tarjosi mahdollisuuden vahvistaa valtioiden määrätietoisuus rahoitusjärjestelmän sääntelyn uudistamisessa. Suurin vaara, joka meidän on torjuttava, on työttömyyden kasvaminen entisestään, kysynnän lasku ja tuotannon vähentäminen. Pittsburghissa ehdotettujen periaatteiden olisi muodostettava perusta yhteiselle maailman talouskehitykselle. Huippukokous vahvisti tarpeen tehdä edelleen työtä toimielinten ja välineiden luomiseksi globaalien markkinoiden useiden alojen tarkastamiseksi ja seuraamiseksi.

Peter Skinner (S&D), kirjallinen. – (EN) Labour-puoleen edustajat Euroopan parlamentissa kannattivat päätöslauselmaa ja tukivat Pittsburghissa viime kuussa aikaan saadun edistymisen jatkamista. Ilman sitoutumista monenvälisen valvonnan parantamiseen IMF:ssä ja myös muiden kuin nykyisten jäsenten osallistumista voidaan odottaa vain heikkoa menestystä. Päätöslauselmassa on paljon kiitettävää, ja huollisella harkinnalla voidaan odottaa suurempaa edistymistä rahoituskriisin ongelmista.

Nuno Teixeira (PPE), kirjallinen. – (PT) Ensinnäkin haluan kiittää sitä, että G20-ryhmän kokouksessa käsiteltiin niin merkittäviä seikkoja kuin kestävästä talouskasvusta, työllisyydestä ja mahdollista ilmastonmuutosilmiötä, joka saattaa uhata planeettamme asuttavuutta. Nämä ovat tämän hetken globaaleja asioita, jotka katsotaan yleisesti hyvin merkittäviksi eurooppalaiselle kasvuprosessille.

Tässä asiassa olen tyytyväinen siihen, että on päätetty säilyttää talouden elpymisen kannustimet, sekä osoitettuun sitoumukseen strategiaan, jolla voidaan tehdä Lissabonin suunnitelman periaatteista kestäviä, erityisesti globaaliin intressiin panna tähtäntään globaali työllisyyspöytäkirja. Tässä yhteydessä on tärkeää korostaa kiireistä tarvetta luoda kansainvälisellä tasolla toimiva suhdanteita tasoittava työllisyysrahasto sekä kunnianhimoisia verokannustinpaketteja, joilla tuetaan työpaikkojen luomista ja säilyttämistä haavoittuvassa asemassa olevia ryhmiä tukevien voimakkaiden sosiaalipolitiikkojen avulla.

Georgios Toussas (GUE/NGL), kirjallinen. – (EL) Kreikan kommunistisen puolueen edustajat äänestivät konservatiivien, sosiaalidemokraattien ja liberaalien yhteistä päätöslauselmaehdotusta vastaan, sillä siihen tiivistyy monopolien strateginen pyrkimys siirtää kapitalistisen rahoituskriisin tuskalliset seuraukset työväenluokille. Kapitalismin poliittiset äänitorvet vaativat päätöslauselmassaan porvarihallituksia edelleen tukemaan monopolihirviötä julkisin varoin ja samalla vahvistamaan ”tervettä julkista taloutta”, jolla tarkoitetaan yhä suurempia leikkauksia sosiaalikulusta, terveydenhuollosta, hyvinvoinnista, koulutuksesta

ja niin edelleen. Ne toivottavat tervetulleiksi ”ihmisarvoiset työpaikat”, joilla korvataan pysyvät kokopäiväiset työpaikat huonopalkkaisilla, joustavilla ja epävarmoilla töillä, joissa työntekijän oikeudet ovat mahdollisimman vähäiset. Rahavallan poliittiset edustajat ehdottavat tätä ”ihmisarvoisuutta” työväenluokille. Päätöslauselmassa vaaditaan kansainvälisten imperialististen järjestöjen (IMF, Maailmanpankki, WTO) vahvistamista ja tehdään tietä pääoman ”vihreälle” paluulle ilmastonmuutoksen verukkeella, kansainvälisen kaupan täydelliselle vapauttamiselle, mikä merkitsee monopolien entistä laajempaa markkinapenetraatiota köyhissä kehitysmaissa sekä hyvinvointia tuottavien resurssien ja inhimillisten voimavarojen ryöstämistä.

- Päätöslauselmaesitys: Maailmanlaajuisen rahoitus- ja talouskriisin vaikutukset kehitysmaihin ja kehitysyhteistyöhön (B7-0078/2009)

Maria da Graça Carvalho (PPE), kirjallinen. – (PT) Elintarvikekriisi, polttoaineiden hintakriisi ja ilmastonmuutos ovat vaikuttaneet vakavasti kehitysmaihin. Ne kärsivät vakavasti rahoitusalan kriisin ja talouden taantumun seurauksista. On tärkeää, että EU ja sen jäsenvaltiot kantavat vastuunsa kansainvälisinä toimijoina, noudattavat julkisen kehitysavun sitoumuksiaan ja jatkavat vuosituhaten kehitystavoitteisiin pyrkimistä.

EU on aikaistanut 8,8 miljardin euron kehitysapua, talousarviotukea ja maatalousrahoitusta välittömiin toimiin ja ehdottaa 500 miljoonan euron osoittamista sosiaalimenoihin kehitysmaissa FLEX-mekanismin avulla AKT-maille. On tärkeää ohjata talousarviotuki terveydenhuollon, ihmisarvoisen työn, koulutuksen, sosiaalipalveluiden ja vihreän kasvun aloille. Komissiota on pyydetty etsimään uusia rahoituslähteitä turvaamaan Euroopan kehitysrachastoa (EKR), ja on tärkeää sisällyttää EKR yhteisön talousarvioon. Tarvitaan myös selkeämpää johdonmukaisuutta EU:n kansainvälisen kaupan, talousarvio-, ilmastonmuutos- ja kehityspolitiikan välille.

Kehitysavun on suositettava...

(Työjärjestyksen 170 artiklan 1 kohdan 1 alakohdan mukaisesti lyhennetty äänestys selitys)

David Casa (PPE), kirjallinen. – (EN) Huolimatta siitä, etteivät kehitysmaat todellakaan aiheuttaneet kriisiä, on varmasti totta, että se vaikuttaa niihin kaikkein kielteisimmin ja suhteettomasti. Tämän vuoksi äänestin päätöslauselman puolesta.

Carlos Coelho (PPE), kirjallinen. – (PT) Vaikka nykyinen talous- ja rahoitusalan kriisi syntyi Yhdysvalloissa, sen vaikutukset on koettu kaikkialla maailmassa. Se on vaikuttanut Eurooppaan ja vielä vakavammin kehitysmaihin, joko inhimillisinä kustannuksina, kun miljoonat ihmiset ovat ajautuneet äärimmäiseen köyhyteen, tai heikentämällä jo valmiiksi heikkoja talouksia.

On tärkeää, että kaikki julkiseen kehitysapuun aktiivisesti osallistuvat tahot – erityisesti Bretton Woodsin instituutit – puuttuvat tilanteeseen nopeasti ja tehokkaasti. On myös tärkeää, että Euroopan unioni ja sen jäsenvaltiot kantavat vastuuta kehitysavun keskeisinä toimijoina noudattamalla kansainvälisiä sitoumuksiaan näille valtioille lisäämällä kiireesti avun määrää vuosituhaten kehitystavoitteiden saavuttamiseksi sekä lisäämällä julkisen kehitysavun määrää, joka on liian vähäinen korjaamaan kriisin kehitysmaissa aiheuttamaa epäsuoraa vahinkoa.

Erityisesti Kööpenhaminan konferenssin alla on myös tärkeää, että EU ja muut kansainväliset toimijat tuovat julki kansainvälistä kauppaa, ilmastonmuutosta, humanitaarista apua ja kehitysapua koskevat politiikkansa. Tuen näistä syistä päätöslauselmaa.

Corina Crețu (S&D), kirjallinen. – (RO) Todistamme talouskriisin aiheuttamaa kehitysavun ja humanitaarisen avun hätätilaa, joka aiheuttaa yhä suurempia inhimillisiä kustannuksia, varsinkin kun taantuma seuraa elintarvikekriisiä ja polttoaineiden hintakriisiä. Valitettavasti yksi talouskriisin välittömistä vaikutuksista on kansainvälisen avun kriisi, ja köyhyys kasvaa entistä nopeammin. Pelkästään vuonna 2009 90 miljoonaa ihmistä on ajautunut äärimmäiseen köyhyteen, ja samalla työttömien määrä on noussut 23 miljoonalla. Tänä päivänä hyväksytyt ehdotukset tarjoavat toivon pilkahduksen avun antamisesta kaikkein haavoittuvimmille valtioille, kehitysmaille. Ehdotukset eivät kuitenkaan mene riittävän pitkälle, koska IMF:n kultavarannon myynnistä saatavat ja köyhien maiden apuun korvamerkityt 6 miljardia dollaria kattavat vain kaksi prosenttia niiden todellisesta tarpeesta. Tämän vuoksi katson, että on lisättävä painostusta, jotta G20-valtiot kantavat erityisen vastuunsa kriisin aiheuttamisesta osoittamalla resursseja kehitysmaissa annettavaan kriisitukeen. Järjestelmän tehostamistarvetta silmällä pitäen olen tyytyväinen päätöslauselmassa esitettyyn kritiikkiin Pittsburghin huippukokousta kohtaan, koska se ei käsitellyt kansainvälisten rahoituslaitosten uudistusta, ottaen huomioon Bretton Woods -instituutioiden hitaan reagoinnin kriisiin.

Diogo Feio (PPE), kirjallinen. – (PT) Nykyinen talous- ja rahoituskriisi on koetellut vakavasti kehitysmaita, ja niiden pelätään kokevan jyrkästi alenevaa kasvua tai jopa vakavampaa taantumaa kasvu- ja kehitysindekseissään. Merkittävänä lahjoittajina EU:n ja jäsenvaltioiden on pidettävä tämä mielessä ja harkittava näille maille annettavan avun lisäämistä. Vaihtoehto on niiden putoaminen pysyvästi sellaisen köyhyyden tasolle, joka voi aiheuttaa tai pahentaa yhteiskunnallisia ja poliittisia selkkauksia ja edistää osaltaan pulaa alueilla, jotka ovat kovin ponnistuksin pyrkineet turvaamaan rauhan ja kehityksen.

Lisääntynyttä apua, joka on suunnattava joustavuuteen, mielikuvitukseen, solidaarisuuteen ja terveeseen järkeen, on täydennettävä lahjoittajien tiukalla seurannalla sen osalta, kuinka apua käytetään, sekä jäljittämällä tehokkaasti edunsaajavaltioiden saamat määrät niiden siirrosta lopulliseen määränpäähän. Näiden valtioiden kansalaisyhteiskuntien ja parlamenttien on osallistuttava avoimuuspyrkimyksiin, ja EU:n on vaalittava kansallista keskustelua siitä, mihin apu tulisi käyttää.

Edes taloudellisen taantumun yhteydessä Eurooppa ei voi eikä saa kääntää selkäänsä ja olla piittaamatta sitä ympäröivistä polttavista kysymyksistä.

Andreas Mölzer (NI), kirjallinen. – (DE) Yhdysvaltojen pankkien ja keinottelijoiden aiheuttama rahoitus- ja talouskriisi on kolahtanut kovaa kehitysmaihin. Sillä on valtava vaikutus niiden jo valmiiksi heikkoihin talouksiin, ja työttömiä tulee miljoonittain lisää. Mahdollisuuksien mukaan työttömät pyrkivät pelastautumaan Eurooppaan, mikä lisää entisestään Eurooppaan kohdistuvia maahanmuuttopaineita. Meidän eurooppalaisten on tämän vuoksi autettava näitä valtioita kehittämään talouksiaan. Nykyinen kehitysavun muoto on tarkoitukseen sopimaton väline, sillä suuri osa varoista katoaa tyystin tai ohjautuu takaisin eurooppalaisille pankkitileille, jotka kuuluvat korruptoituneille despooteille. Tämän vuoksi ja huolimatta monista tekstein sisältyvistä myönteisistä osatekijöistä pidättäydyin äänestämästä kehitysyhteistyövaliokunnan esityksestä lopullisessa äänestyksessä.

Marit Paulsen, Olle Schmidt ja Cecilia Wikström (ALDE), kirjallinen. – (SV) Rahoitusalan kriisi syntyi osittain seurauksena siitä, että pankit väärinkäyttivät asiakkaidensa luottamusta ja ottivat liiallisia riskejä asiakkaidensa rahoilla. Katsomme, että tarvitaan yksityiskohtaisempaa keskustelua siitä, kuinka kansainvälisiä valuuttasirtoja olisi tarkasteltava. Emme usko Tobinin veron olevan tehokas keinottelun ehkäisemisessä, mutta olemme tyytyväisiä keskusteluun siitä, kuinka pankkien, rahastojen ja vakuutusyhtiöiden kaltaiset rahoituslaitokset voivat auttaa luomaan terveet ja vakaat rahoitusmarkkinat. Rahoitusalan kriisi osoittaa, että kansainvälisten ongelmien ratkaisemiseen tarvitaan kansainvälisiä ratkaisuja. Tätä keskustelua olisikin käytävä globaalilla tasolla eikä pelkästään EU:ssa.

Sirpa Pietikäinen (PPE), kirjallinen. – (FI) Arvoisa puhemies, hyvät kollegat, kuten kehitysyhteistyövaliokunnan laatimassa päätöslauselmaesityksessä tuodaan ansiokkaasti esille, on meneillään oleva, globaali rahoitus- ja talouskriisi iskenyt vahvimmin juuri köyhimpiin. Useassa kehitysmaassa saavutetut kehitystavoitteet ovat vaarassa ja vuosituhattavoitteiden saavuttaminen näyttää yhä vaikeammalta. Huolimatta useista kehittyneiden maiden antamista lupauksista – muun muassa G20- ja G8 -maiden kokouksissa julkilausutuissa – kehitysmaille toimitetun avun määrä ei yllä läheskään annettujen lupauksen tasolle. Itse asiassa jo ennen kriisin puhkeamista useamman EU-jäsenmaan kehitysavun määrä oli huomattavasti luvattua alhaisempi.

Kriisi voi olla myös uusi mahdollisuus. Kansainvälisen valuuttarahaston IMF:n resurssien huomattava kasvattaminen ja järjestön päätöksentekojärjestelmän uudistaminen lukeutuvat näihin positiivisiin kehitysmahdollisuuksiin. IMF:n uudistus ja lisäresurssit vastaavat kipeään tarpeeseen, mutta yksinään tämä ei riitä alkuunkaan maailman köyhimpien tilanteen helpottamiseen. Kehittyneiden maiden tulee pitää lupauksensa sitoutumisesta niin vuosituhattavoitteisiin kuin kehitysavun nostamiseen vaadittuun 0,7 prosenttiin bruttokansantuotteesta. Ilmastomuutoksen torjumiseen ja sopeutumiseen tarvittava rahoitus on lisävastuu, josta kehittyneellä maailmalla ei ole varaa luistaa. Uusien kansainvälisten pelisääntöjen peruspilarina tulee olla ajatus tasaveroisemmasta mahdollisuudesta osallistua niin pelisääntöjen muokkaamiseen kuin niiden mukaan pelaamiseen.

Czesław Adam Siekierski (PPE), kirjallinen. – (PL) Arvoisa puhemies, äänestin päätöslauselman hyväksymisen puolesta, sillä minusta siihen sisältyy useita tärkeitä huomioita kehitysmaiden nykyisen vaikean tilanteen syistä ja seurauksista. Erityisesti haluan korostaa sitä, ettei nykyinen talouskriisi ole seurausta pelkästään rahoitusmarkkinoiden romahtamisesta, vaan myös aiemmista elintarvikekriisistä ja energiakriisistä. Minusta on tärkeää toteuttaa toimia kehitysmaiden saataville asetettujen keinojen nopeaksi ja entistä tehokkaammaksi hyödyntämiseksi. Tämä on erityisen tärkeää, kun tarkastelemme sitä, että rikkaat valtiot painivat parhaillaan riittämättömien talousarvioiden ja aikarajoitusten kaltaisten sisäisten ongelmien parissa. Korostan vielä

kerran: on hyvin tärkeää yksinkertaistaa menettelyjä siten, että rikkaista maista köyhiin maihin siirtyvät varat eivät katoa byrokratian valtamereen.

Catherine Soullie (PPE), kirjallinen. – (FR) Avun tarjoaminen kehitysmailla on velvollisuus, jota Euroopan unionin ei pidä sivuuttaa. Nykyinen talous- ja rahoituskriisi on antanut globalisaatiolle uuden ulottuvuuden. Ajatus valuuttasiirroista perittävästä verosta oli hyödyllinen: presidentti Sarkozy on tehnyt siitä yhden ensisijaisista tavoitteistaan. Vaikuttaa siltä, että Eurooppa on määrännyt tahdin ja muu maailma seuraa sitä. Kansainvälisen rahoituksen uuden ja järkevän toiminnan on perustuttava oikeudenmukaisuuteen.

Pahoittelenkin tämän vuoksi sitä, että Striffler-Pongan tarkistus hylättiin, sillä siinä ehdotettiin valuuttasiirroista perittävän veron lisäämistä viralliseen kehitysapuun, jotta siitä hyötyisivät kaikkein vähiten kehittyneet valtiot. On totta, että verotaakka olisi ollut suurempi meidän talouksissamme ja rahoitusjärjestelmissämme, mutta Euroopan unioni olisi käynnistänyt merkittävän kansainvälisen solidaarisuusliikkeen.

Voimme edelleen toivoa, että täällä hyväksytty päätöslauselma rohkaisee unionia noudattamaan sitoumuksiaan ja auttamaan kehitysmaita pysymään globalisaation tahdissa.

Bart Staes (Verts/ALE), kirjallinen. – (NL) Tuin vakuuttuneesti kehitysyhteistyövaliokunnan esittämää päätöslauselmaa maailmanlaajuisen rahoitus- ja talouskriisin vaikutuksista kehitysmaihin ja kehitysyhteistyöhön. Euroopan parlamentti pyytää oikeutetusti EU:ta poistamaan verokeitaiden väärinkäytön, veronkierron sekä kehitysmaista tapahtuvan laittoman pääomapaon. IMF on oikeutetusti lisännyt varoja rahoitus- ja talouskriisin torjumiseksi. On kuitenkin hyvin huolestuttavaa, että tähän mennessä näistä varoista 82 prosenttia on päätynyt Eurooppaan ja ainoastaan 1,6 prosenttia Afrikkaan. Aivan ensisijaiseksi tavoitteeksi on nyt asetettava köyhyys vähentäminen. On myös tärkeää, että talouskumppanuussopimuksia käytetään keinona antaa kyseisille valtioille kaupallisia etuja ja että näille valtioille myös annetaan mahdollisuus jättää arat tuotteet ja alat, kuten sijoitukset ja palvelut, neuvottelujen ulkopuolelle. Pahoittelen sitä, ettei tarkistusta, jolla pyydettiin komissiota ja jäsenvaltioita esittämään ehdotuksia innovatiivisiksi rahoitusmekanismeiksi, kuten valuuttasiirroista perittävää veroa virallisen kehitysavun täydentämiseksi, lopulta hyväksytty.

Iva Zanicchi (PPE), kirjallinen. – (IT) Äänestin päätöslauselmaesityksen puolesta, mutta katson tarpeelliseksi esittää joitakin selvennyksiä. Viime aikojen rahoituskriisi on aiheuttanut maailmanlaajuisen taantuman, jolla on monine seurauksineen ollut erityistä vaikutusta kehitysmaihin, mikä pahentaa elintarvikekriisiä. FAO:n toimittamien tietojen mukaan nälkää näkevien määrä on ensimmäistä kertaa historiassa ylittänyt miljardin, ja maailmassa on 100 miljoonaa aliravittua enemmän kuin vuonna 2008.

Rahoituskriisin vaikutus AKT-alueen valtioihin on ollut tuhoisa, sillä se on tehnyt ympäristöongelmista ja elintarvikkeiden hintojen vaihtelusta entistäkin monimutkaisempia. Nämä valtiot eivät ole vastuussa kriisistä, mutta ne kärsivät eniten sen seurauksista ja saavat pienintä kehitysapua. Tätä ei enää voida hyväksyä. Näistä syistä, tilanteesta, jota voi aidosti kutsua traagiseksi, katson, että on parannettava pikemminkin näille valtioille osoitetun avun laatua kuin pelkästään arvioida sen määrää. Katson, että on toimittava entistä avoimemmin ja tehokkaammin varojen käytössä. Katson myös, että aikaansaatuja tuloksia on tutkittava puolueettomasti.

Puhemies. – (EN) Äänestysesitykset ovat päättyneet.

9. Äänestyskäyttäytymistä ja äänestysaikeita koskevat ilmoitukset: ks. pöytäkirja

10. Valiokuntien ja valtuuskuntien kokoonpano: ks. pöytäkirja

11. Tämän istuntojakson aikana hyväksyttyjen tekstien edelleen välittäminen: ks. pöytäkirja

12. Seuraavien istuntojen aikataulu: ks. pöytäkirja

13. Istuntokauden keskeyttäminen

Puhemies. – (EN) Julistan Euroopan parlamentin istuntokauden keskeytetyksi.

(Istunto päättyi klo 11.50.)